

ΤΕΥΧΟΣ 62 ΑΘΗΝΑΙ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ 1924

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

Οί κατωτέρω ἀριθμοὶ μετοχῶν τοῦ
Αναγκαστικοῦ δανείου κατετέθησαν
διὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν
τοῦ Θησαυροῦ εἰς τὰς κληρώσεις τοῦ
μήνδος Μαρτίου. (Ἰδε λεπτομερείας
εἰς τὰς σελίδας 47-48).

ΑΡΙΘΜΟΙ ΜΕΤΟΧΩΝ

Σ-Ε 632 751-632 800=50

Σ-Θ 229 301-229 350=50

Εν ὅλῳ ἀριθμοὶ 100

ΕΤΟΣ Α-ΑΡ. 62^α ΑΘΗΝΑΙ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ 1924

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΝΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

(Γραφεία ὁδὸς Κοραΐ ἄρ. 4)

Στοὺς «Ν. Ἀστεῶς»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

διὰ τὰς Ἀθήνας Δρ. 70

Ἑπαρχίας 75

Ἐξωτερικῶν Φο. χρ. 20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΛΑΓΕΤΕΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Όλα

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36032

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ

Οδός Κοραή αρ. 4 (Στοά «Ν. Αστωρ»).

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ
Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ
ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ
ΔΗΜ. ΔΑΛΔΑΣ (σελίδες Αθλητισμού).
ΝΑΪΤΣ
ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Είς όλας τας πόλεις τής Ελλάδος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

ΠΟΤΕ ΗΣΥΧΟΙ!

Του τακτικού μας συνεργάτου κ. Γρηγ. Ξενοπούλου.

Τ
ἀ σπλάγνα
μας κι' ἡ
θάλασσα
ποτέ δὲν ἤ
συχάζουν!
εἶπε ὁ με-
γάλος ποι-
ητής. Καί
φαίνεται ὅ-
τι δὲν εἰπό-
θη ποτὲ πὺ
μεγάλῃ ἀ-
λήθεια, τό-
σο γιὰ τὴ
θάλασσα, ὅ-
σα καὶ γιὰ
τὰ σπλάγνα,
γιὰ τὴ ψυχὴ
τοῦ ἀνθρώ-
που. Χθὲς ἂ
κόμα ἓνας

φίλος μου μοῦ διεκτραγωδοῦσε τὰ
μαρτύρια τοῦ σ' ἓνα μικρὸ, ἀλλὰ τρι-
κυμωδέστατο ταξεῖδι πού ἔκαμε.
Καί μοῦ ἔλεγε.

—Κι' ὅμως περίεργο. Ὅταν μὴ-
κα μὲ στὸ θαπὸρι ἢ θάλασσα ἦταν
λάδι.

Ποῖος φανταζόταν πὺς θαῶμα
σὲ λίγο τέτοια τρικυμία.

—Μὰ δὲν τὴν ξέρεις τὴ θάλασσα;
τοῦ ἀποκρίθηκα. Ἰσα ἰσα μόνο ἂν
ἐμπαινες στὸ θαπὸρι μὲ τρικυμία
θαῶμας ἐλπίδα νὰ κάνῃς ἓνα μικρὸ

ταξεῖδι μὲ γαλήνην.

Σήμερα πάλι, πρὸ ὀλίγου, ἓνας
ἄλλος φίλος μοῦ εἶπε.

—Τὶ κακὸ εἶναι αὐτό; Ξαναγύ-
ρισε ἡ γρίπη! Πεθαίνουν στὴν Ἀ-
θῆνὰ τριάντα καὶ σαράντα τὴν ἡμέ-
ρα ἀπ' ὅλες τὶς «γριππώδεις» ἀρ-
ρώστιας τοῦ κόσμου. Δὲν ἀκούς πα-
ρὰ γριππώδης πνευμονία, γριππώ-
δης πλευρίτις, γριππώδης βρογχίτις
καὶ καθεξῆς. Σ' αὐτὰ προσέθηκε τε-
λευταία κι' ἡ γριππώδης ἐλονοσία.
Κι' ἐκεῖ πού νομίζαμε πὺς πὺς ἡ-
συχάσαμε ἀπ' τὰς ἐπιδημίας. Ξε-
θύμανε, βλέπεις κι' ὁ χειμῶνας. Ἐ-
χομε τώρα θερμοκρασία ἀναξιάτι-
κη.

—Ναί, μὰ καὶ ὑγρασία φοβερή...

—Βίτσι λοιπὸν θὰ τὴν πηγαίνουμε;

Πότε φοβερὴ παγωνιά καὶ πότε φο-
βερὴ ὑγρασία;... Ὅλα μας φοβερά,
ὅλα.

Ἐ θὰ περάσουν κι' αὐτά.

—Βέβαια, καὶ θ' ἀρθῇ τὸ κλο-
καίρι!

Μὲ τίς φοβερὲς τοῦ ζέστος!

Ἄν μάλιστα θάνατ' ὅταν τὸ περ-
σινὸ, ἢ ἀνάλογο μὲ τὸ φετεινὸ χει-
μῶνα.

—Μὰ ποτὲ λοιπὸν δὲν θὰ ἡσυχά-
σωμε;

—Καὶ δὲν τὸ ξέρεις;

Ἐνῶ μιλοῦσαμε ἔτσι, στὸ γραφεῖο
ἀκοῦμε ἀπὲξ κάποιου φασαρία. Τὶ

συμβαίνει ;... Η νοικοκυρά φωνάζει στον υπηρέτη ν' αγοράσει ψωμιά, πολλά ψωμιά, δσα βρή, δσα μπορέσῃ... Μὰ γιατί ;

—Α ! δὲν τὸ ξέρετε; μὰς λείει.

Απεργία πάλι ἐτοιμάζεται!

—Οἱ ψωμάδες;

—Κι' οἱ ψωμάδες καὶ ὅλοι. Γενική ἀπεργία!

—Τὰ ἴδια λοιπὸν ;

—Καὶ χειρότερα, φαίνεται αὐτὴ τὴ φορά. Δὲν διαβάζετε ἐφημερίδες ;...

—Μὰ δὲν θὰ ἡσυχάσωμε ἐμεῖς ποτέ ;

—Καὶ ἐν τὸ ξέρεις;

Ἄλλη φασαρία σὲ λίγο; Μαλώνουν φιλονικοῦν, γρινιάζουν, φωνάζουν τὰ παιδιά. Τὶ εἶνε πάλι ; Γιὰ τὸ Θεό, τί τρέχει;

—Α, τίποτα γὰρ τὰ μασκαράτικα τοὺς μιλαῖνε Ἡ Λίτσα θέλει καίνουρια. Κι' ὁ Κωστάκης δὲν θέλει τὰ μπαλιά.

—Ναί, ναί, ξέξασα πὼς εἶναι ἀποκριές. Μέσ' στὴν ὥρα ἦρθαν κι' αὐτὲς. Δὲν μὰς ἔφταναν οἱ ἄλλες φασαρίες ; Κι' ὅτι λέγαμε πὼς ἡσυχάσαμε ἀπ' τὴς γιορτὲς καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ χειμῶνα. Τώρα ; φυλάξου ἀπὸ τὴν γρίππην, πάρε τὰ μέτρα σου γιὰ τὴν ἀπεργία, ἐτοίμασε καὶ τὰ μασκαράτικα τῶν παιδιῶν.

Ποτὲ ἡσυχος τέλος πάντων ποτὲ !

—Καὶ δὲν τὸ ξέρεις ;

Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς τί ἐρχεται ἀκόμη.... Ἀπὸ τὴν κατάργησι τοῦ ἐνοικιοστασίου ὡστὴ λειψυδρία ποὺ μὰς ἐτοιμάζουν γιὰ τὸ θέρος.... Ἀμὴ τὰ πολιτικά ; Τὸ πολιτικὸν ζήτημα ἢ ἐθνοσυνέλευσις, τὸ δῆμοψήφισμα, ἢ συμπιλιώσις, .. Ὁλ' αὐτὰ ἐκεῖ πὺν νομίζαμε. πὺν ἐλπίζαμε ὅτι ἡσυχάσαμε ἢ θὰ ἡσυχάσωμε σὲ λίγο. Ναί ! περίμενε τώρα ! Ἐτσι ὅπως τὰ-

καναν ; Οὔτε σὲ δέκα χρόνια.

Κι' ὅμως ἔχουν περάσει ἄλλα δέκα τουλάχιστον πὺν δὲν εἶδαμε οὔτε μιὰς ἡμέρας ἡσυχίας ! Καὶ γι' αὐτὸ πολλοὶ μὲ τὸ δίκιό τοις, ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ κόσμος ἐχάλασε σὲ τέτοιον βαθμὸν νὰ μὴ διωρθώνεται πιά εἰς τὸν αἰῶνα. Κι' ὅταν λέμε «ὁ κόσμος», ἐννοοῦμε βέβαια σὰν τὸν Λασκαράτο.

Τὸ Διηγήσει καὶ τοσούτους ἄλλους τόπους προσπάντων ὅμως τὴν Αθήνα μας. Ἀ τί χάγια ! Ἀγνώριστη ἔχει καταντήσει ἢ δυστοχιωμένη. Μὰ γιὰ φαντασθῆτε, ἀπὸ πόλιν ἐκατὸν πενήντα διακοσίων τὸ πολὺ χιλιάδων πὺν ἦταν, νὰ γίνῃ ἄξαφνα—καὶ χωρὶς νὰ μεγαλώσῃ μ' ἓνα φύσημα—πόλιν ἐνός ἐκατομμυρίου ! Ἀς κοιτάσῃ τώρα ὁ Αθηναῖος νὰ βρῇ ἡσυχία μέσα σὲ τέτοιον συνωστισμό ! Ἀς κοιτάσῃ νὰ βρῇ θέσιν στὸ τράμ, στὸ καφενεῖο, στὸ Ζαχαροπλαστεῖο, στὸ ἐστιατόριο, στὸ κινηματογράφον ἢ στὸ θέατρο τῆς μόδας ! Ἀς κοιτάσῃ ἀκόμα νὰ βρῇ θέσιν εἰς τὸ δρόμον, νὰ περπατήσῃ ! Τὸν πιάνουν ὅλα τὰ καρροτσάκια.

Πόσα καρροτσάκια θέ μου ! Οἱ κεντρικοὶ δρόμοι τῆς Αθήνας κι' οἱ ἀπόκεντροι ἀκόμα δίνουν τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ἀπεράντης χωριάτικης ἐμποροπανηγύρεως. Κάθε βῆμα κι' ἓνα ὑπαίθριον πρατήριον. Ἀπὸ πορτοκάλια ὡς ρολόγια ὅλα τὰ πράγματα κατήντησε τώρα νὰ πωλοῦνται στοὺς δρόμους, στρωμένους μὲ χαλὶά, κι' αὐτὰ ἐπίσης γιὰ πούλημα. Φυσικά ! πὺν μαγαζιά γιὰ τοσούτους ἐμπόρους κι' ἐμποράκους πὺν ἐνέσκησαν ἐδῶ νὰ ζήσουν ἢ νὰ πλουτήσουν. Ἐνα καρροτσάκι ἐκεῖ στὸ χεῖλος τοῦ πεζοδρομίου, καὶ τελειώνει. Ἀδιάφορο ἂν ἢ σειρά αὐτῶν τῶν πρατηρίων ἐπεκτείνεται ἀδιάκοπη

ἀπὸ τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου. Ὁ δικάτης ἔς βρῇ τόπον νὰ περάσῃ, ἔς κἀνὴ καλὰ.

Ὅσο γιὰ τὰ λίγα μαγαζιά πὺν ὑπῆρχαν πρωτίτερα στὴν Αθήνα αὐτὰ πούληθησαν ὅλα ὡς «ἀέρας» καὶ πωλοῦν τώρα ἀέρα. Ἐγείναν Τράπεζες καὶ Χρηματιστήρια. Προχθὲς ὁ παπουτσιῆς μου ἦρθε νὰ τοῦ ἐξοφλήσω τὸ λογαριασμὸ καὶ νὰ μου ἀναγγεῖλῃ ὅτι στὸ ἐξῆς θὰ ἐργάζεται στὸ σπῆτι του.

—Μπα ! καὶ τὸ μαγαζί ;

—Νάταν κι' ἄλλο !

—Σοὺ κἀνκε ;

—Τὸ πούλησα.

—Μὲ τὰ ὑλικά, μὲ τὰ ἐργαλεῖα, μὲ ὅμα ;

—Ὁχι, ὅχι αὐτὰ τὰ κράτησα. Τὸν «ἀέρα» μόνο πούλησα γιὰ ἐκατὸ χιλιάδες.

—Πολὺ καλὰ !

—Καλὰ λείει ; Μ' ἀκουσες ποτὲ «ἀέρα» σὲ τέτοια τιμὴ ; Οὔτε καθουριστὸς νὰ ἦταν.

Ὁ διβλοπῶλης μου ἐπίσης πούλησε τὸν «ἀέρα» τοῦ μαγαζιοῦ, κρατήσας μόνο μιὰ τρύπα, ὅπου παθεῖνουμε ὅλοι ἀπὸ ἀσφυξία.

—Ἀχ τί ἔκανες ! τοῦ εἶπα μιὰ μέρα πὺν πῆγα νὰ τοῦ πούλησω ἓνα διόλι.

—Μ' ἂν δὲν ἔκανα αὐτὸ μὲ ἀποκρίθηκε θάχα τώρα νὰ σοῦ ἀγοράσω τὸ διόλι σου ;

—Μὰ νὰ χάσῃς καυμένη τὸν ἀέρα σου ;

—Ζῇ κανεὶς καὶ χωρὶς ἀέρα. Μόνο χωρὶς λεφτὰ δὲ ζῇ.

—Καὶ θὰ μείνῃς αὐτοῦ μέσα αἰωνίως ;

Ὁχι δά ! Σὲ λίγο πὺν θὰ ἡσυχάσωμε.

—Α νομίζεις λοιπὸν πὼς θὰ ἡσυχάσωμε γρήγορα ;

—Γρήγορα δηλαδὴ ὅχι ! καὶ τόσο

γρήγορα... Πάντα ὅμως μιὰ μέρα γὰρ θα ἡσυχάσωμε.

—Σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ἐννοεῖς ;

—Ἴσως καὶ σ' αὐτὸν. Ἀφεύκτως ὅμως στὸν ἄλλον.

Χρὶς ! καὶ αὐτὸ ζήτημα εἶνε. Δὲν ἔχει πόλεις ἀραγε κι' ὁ ἄλλος κόσμος δὲν ἔχει πρόσφυγας ; δὲν κάνει πολέμους ; δὲν ἐκλέγει Ἐθνοσυνελεύσεις ; δὲν ἐνεργεῖ δημοψηφίσματα ; δὲν μαστίζεται ἀπὸ ἐπιδημίες ; δὲν κάνει ἀποκριές ; δὲν ἔχει ἀπεργίες ; Μὰ τί «κόσμος» λοιπὸν θὰ εἶναι ;

Ὅπως δὴ ποτε, σ' αὐτὸν ἐδῶ πὺν ξέρουμε, ἡσυχία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος δὲν ἀγαπᾷ καὶ γι' αὐτὸ δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ δημιουργῇ ἀνησυχίες. Τὰ σπλάχνα του κι' ἡ θάλασσα...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ εὐφύμως γνωστὸς ὁμογενὴς ἐκ Σμύρνης ἰατρός

ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΤΣΙΑΝΣ

ΣΥΦΙΛΙΑΔΡΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς σπουδασὸς ἐν Παρίσι-οις τὰ Αφοροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεία St. Louis, Necker, La Pitié-Salpetrière, ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

Λέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21.—ΑΘΗΝΑΙ

Πάροδος ὁδοῦ Πειραιῶς (παρὰ πλεύσας ὁφθ. κλινικῆς Χαραμῆ)

ἔδραι ἐπισκέψεων

9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΜΑΡΤΙΟΣ

1.—1826. Παράδοσις τοῦ Αἰτωλικοῦ ὑπὸ τῶν Ελλήνων εἰς τοὺς Αἰγυπτίους.

3.—1824. Μάχη εἰς τὴν Αράδενά τῆς ἐπαρχίας Σφακίων καθ' ἣν ὁ γενηαὶος ἀρχηγὸς Χ. Γ. Μουριώτης μετὰ 100 συναγμιστῶν ἔπασεν ἐνδύξως.

4.—1827. Μάχη εἰς τὸ Κερατσίνι τῆς Ἀττικῆς· οἱ Τούρκοι τραπέντες εἰς φυγὴν κατέλιπον ὑπὲρ τοὺς 800 νεκροὺς εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

5.—1829. Παράδοσις τοῦ φρουρίου τῆς Βοιτίσσης εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον τῶν Ελλήνων Τσουρτσην.

6.—429 π. Χ. (Ολ. 87, 4). Ο Περικλῆς πίπτει θύμα τοῦ ἐνσκήφαντος λοιμοῦ.

11.—1822. Απόθαις Σαμίων εἰς Χίον καὶ πολιορκία τοῦ φρουρίου τῆς ὑπ' αὐτῶν.

14.—1825. Πολιορκία τοῦ Νεοκάστρου ὑπὸ τοῦ Ἰμβραήμ καὶ μάχη ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καθ' ἣν πληρωθεὶς ὁ Ἰωάννης Μαυρομιχάλης ἀπέθανε μετὰ 8 ἡμέρας. 1897.—Τὰ πλοῖα τῶν Χριστιανικῶν Διεθνῶν στόλων ἐκαγονιοβόλησαν τοὺς ἐπαναστάτας Χριστιανοὺς ἐδρισκομένους ἐπὶ τῶν ὤψωμάτων τοῦ Πύργου τῆς Μαλαῆς καὶ ἐξεδίωξαν αὐτοὺς ἐκεῖθεν.

15.—1832. Οἱ ἐν Ναυπλίῳ συνεδριάζοντες πληρεξούσιοι ἐψήφισαν τὸν Ἀδγουστίνον Καποδίστριαν ὡς Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος.

18.—1863. Ἐκλογὴ παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τοῦ Γεωργίου Γουλιέλμου υἱοῦ Χριστιανοῦ, ὡς Βασιλέως τῶν Ελλήνων ὑπὸ τὸν τίτλον «Γεώργιος Α'».

20.—1822. Μάχη εἰς Ἀμουργέλας (ἐν Κρήτῃ) 1600 Ελλήνων καὶ 5000 Τούρκων· ἦττα τῶν Ελλήνων φονευθέντων καὶ ζωγρηθέντων ὑπὲρ τοὺς 40.

21.—1834. Δημοσίευσις τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστ. καὶ Συμβολαιογράφων.

25.—1821. Ἐκρηγίς τῆς κατὰ τῶν Τούρκων Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἐν Πελοποννήσῳ ἐν τῇ κατὰ τὰ Καλάβρυτα Μονῇ τῆς Ἀγίας Λαύρας. 1821. μάχη εἰς τὴν Κλείσοβαν καθ' ἣν ὁ Κίττος Τσαβέλας μετὰ 300 Σουλτανικῶν ἐφόνευσεν ὑπὲρ τοὺς 3500 Τούρκους.

26.—1832. Θάνατος ἐν Παρίσις τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραΐ γεννηθέντος τὸ 1748 ἐν Σμύρνῃ.

30.—418 1896, Θάνατος τοῦ Τρικούπη Χαριλάου ἐν Κάνναις τῆς Γαλλίας.

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΡΑΦΟΣ

55 Γ' Σεπτεμβρίου *Ισόγειον* 55

Δέχεται 10—12 4—6 μ. μ.

Ὁραὶ αὐστηρῶς ὀρισμέναι

Κ ΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΠΑΘΟΣ ΤΗΣ ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑΣ

(Απόσπασμα ἐξ ἐνός κηρύγματος τοῦ πρωθιερέως Καλλιμάχου)

ἰ εἶναι ζηλοτυπία; Ἡ ψυχὴ ατρική τὴν χάρακτιν ῥίξει ἄπλους ταταῶς εἶδος παραφροσύνης. Καὶ ὁ ζηλότυπος ἀνθρώπος εἶναι ἕνας ἡμιπαράφρων, δυστυχὴς καὶ ἀ-

λάκεις νὰ διαπράττωνται ἐγκληματὶ καὶ πράξεις ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας τοῦ μικροκόσμου, ὅταν νομίσουν, ὅτι εὐρίσκονται ἐνώπιον ὑπεροχῆς.

Τὸ ζηλότυπον παιδάκι φθονεῖ τὴν ὠραιότητα ἄλλου παιδιοῦ, ζηλεύει τὰ ὠραία τοῦ ρούχα, ζηλεύει τὰς κοῦκλές του, τὰ παιγνιδάκια του, ζηλεῖ δὲ πολὺ περισσότερον, ὅταν ἀντιληφθῇ, ὅτι αἱ θωπεῖαι καὶ τὰ φιλήματα ἐπιδαμνέονται ἱσχυρότερον εἰς ἄλλο πρόσωπον. Ἐχομεν παραδείγματα, καθ' ἃ τὸ ζηλότυπον παιδάκι ἐπὶ τὸ πηροῦν καὶ ἐβγάλε τὰ μάτια ἄλλου παιδιοῦ. Ὁ Ἀμερικανὸς ψυχολόγος, Αρσενόλ Γκέσελ, ὀνομάζει τὴν ζηλοτυπίαν λευκὴν σημαίαν τοῦ ἀσθενοῦς χαρακτήρος. Οὗτος ἐξέτασε τὸ ζήτημα ἀπὸ ζωϊκῆς ἀνθρωπίνης ἀπόψεως ἐπὶ 345 προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐδοκίμασεν. Ὁ δόκτωρ Γκέσελ χαρακτηρίζει τὴν ζηλοτυπίαν, ὡς τὸ χειρότερον τῶν ἀνθρωπίνων, παθῶν. Ἐκ τῶν ψυχολογηθέντων ὑπ' αὐτοῦ προσώπων, 122 κατεῖχοντο ὑπὸ ζηλοτυπίας, 32 ὑπὸ ψυχικῆς ὀδύνης, 80 ἀπὸ ταπεινώσεων καὶ 55 ὑπὸ μίσους.

Ἐνα παιδί γίνεται εὐκολώτερον ζηλότυπον, ὅταν εἶναι ἀσθενικὸν ἢ

ξιολύπητος, ποῦ ἐκ φιλανθρωπίας θὰ ἔπρεπε νὰ ὀδηγῆται πρὸς ἀνέρωσιν εἰς τὰ θεαπευτήρια. Ἡ παραφροσύνη αὕτη—λέγει σύγχρονος Γάλλος ἱατρός—προσκολλᾶται μετὰ πείσμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἐξερσίζει τὸ αἷμα, ἐκκαίει αὐτὸ καὶ τὸ μεταγγίζει ζέον ἐν τῇ καρδίᾳ, ἥτις ἀποξηραίνεται καὶ καταναλίσκεται. Ἡ ζηλοτυπία, τὸ ἀγριώτερον τῶν παθῶν, εἰς ἣν ὀφείλονται τόσαι καταστροφαὶ κοινωνικαὶ καὶ τρομερὰ ἐγκλήματα, εἶναι συναίσθημα, τοῦ ὁποῦν ἡ ἐκδήλωσις ἀναφαίνεται ἀπὸ αὐτῆς τῆς βρεφικῆς ἡλικίας. Καὶ τὸ ἐλαττήριον τῆς ζηλοτυπίας εἰς τὰ νήπια εἶναι ἡ φιλαυτία καὶ ὁ φόβος, ὁ κληγάζων ἐκ τῆς συναισθήσεως μήπως ἀποτύχουν νὰ γίνουν ἀγαπητά. Διὰ τοῦτο βλέπομεν πολ-

εἰς ἄκρον εὐαίσθητον· προστίθεται δηλ. μία πληγή εἰς αὐτό. Ἡ ζηλοτυπία—λέγει ὁ Γκέζελ—εἶναι τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαδίζει συνήθως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ ἀδυναμία τῆς νηπιακῆς ἢ παιδικῆς ηλικίας καὶ τῆς ἐφηβικῆς ἢ μικρόνοια καὶ αἱ παράλογοι ἀπαιτήσεις. Παράδειγματα· ἓνα κοριτσάκι ἐξήλενε τὰ καινούργια ὑποδήματα μιᾶς φίλης τῆς. Τὴν ὠδήγησεν εἰς ἓνα λάκκον μὲ ἀσβέστην καὶ τὴν ἔριψε μέσα. Ἡ δυστυχισμένη μικρὰ ἐξήλθεν ἐκεῖθεν πτώμα οἰκτρον.

Ο Αμερικανὸς ψυχίατρος καταλήγει εἰς τὴν μελέτην του ὡς ἐξῆς. «Ν' ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὰ παιδιὰ τὴν ζηλοτυπίαν, ὅπως ἀλλοιοῦντες εἰς τὴν ψυχὴν των τὸ συμπαιθητικὸν αἰσθημα.

Ο καλὸς παιδαγωγός, ὁ ὁποῖος θὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ συναισθήματος εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ πολεμήσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ζηλοτυπίας, καλλιεργῶν μεθοδικῶς τὰ ἄλλα τὰ εὐγενέστερα συναισθήματα, τὰ συμπαιθητικά, τὰ ὁποῖα σιγὰ-σιγὰ ἡμποροῦν νὰ καταπνέξουν ἡ καὶ νὰ ἐλαττώσουν τὴν δύναμιν τῆς ζηλοτυπίας.

Υπάρχει θεωρία, καθ' ἣν εἰς τὴν γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ζηλοτυπίας συντελοῦν καὶ λόγοι κλιματολογικοί. Οὕτω τὸ πάθος τοῦτο εἶναι δυνατώτερον εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀφρικὴν, παρὰ εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν ἡ ζηλοτυπία ἔχει πολὺ τρομερωτέραν ἐκδήλωσιν ἢ ἀλλοῦ. Φαίνεται δὲ ὅτι εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ τοὺς ἄλλους βορείους λαοὺς ἡ ζηλο-

τυπία ἔχει τὴν μικροτέραν τῆς ἀνάπτυξιν, ἐκμηδενίζομένη σχεδὸν εἰς τοὺς κατοίκους πρὸς τοὺς πόλους.

Υπάρχουν ζηλοτυπία ἐπαγγελματικά. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον ψυχολογικάτα: «κεραμεὺς κεραμεὶ κοτέει». Ο διδάσκαλος κακολογεῖ τὸν ἀντιζηλον συνάδελφόν του, ὁ ἱατρὸς τὸν ἱατρὸν τὸν ὑπέρτερον, τὸν εὐδοκίμου. Ο ἔμπορος παρακολουθῶν τὴν χρυσὴν τύχην τοῦ συναδέλφου του, ὀπλίζει τὴν γλῶσσαν τῆς ζηλοτυπίας καὶ προβαίνει εἰς ἀξιωματικούς πράξεις, διὰ νὰ ὑποσκάψῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ εὐδοκίμου. Διότι ἡ ζηλοτυπία, ἡ ὁποία εἶναι θυγὰ τοῦ φιλαυτίας, εἶναι καὶ ἀχώριστος ἀδελφὴ τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακουργίας.

Ἡ δόξα καὶ ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων ὑποβιβάζουσι τὸν ἑγωισμόν μας, προκαλοῦν τὴν ζηλοτυπίαν καὶ ἐξεγείρουσιν ἔνεκα τούτου τὸ μῖσος καὶ τὴν ὀργήν, εἰς τινὰς δὲ εἰδικὰς πεπτώσεις ὀδηγοῦν εἰς τὰς ἀγριωτέρας τῶν ἐκδικήσεων καὶ δὴ, ὅταν ὁ λόγος περὶ οἰκογενειακῶν ὑποθέσεων. Ἀκριβῶς δέ, ὅταν ἡ ζηλοτυπία ἀναπτύχῃ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περιπτώσιν τῶν οἰκογενειακῶν διαφορῶν, παρουσιάζει τὴν τρομερωτέραν εἰκόνα καὶ δημιουργεῖ τὰ τραγικώτερα ἐπακόλουθα.

Εὰν ἀναλυθῇ ἡ ψυχολογία τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, φαίνεται ὅτι ἡ ζηλοτυπία εἰς τὸν ἄνδρα εἶνε ἢ βαναυσότερα καὶ χυδαιότερα, καίτοι τὸ πάθος ἐμφωλεῖ βαθυτέρον εἰς τὴν γυναικείαν ψυχὴν. Ἀλλοίμο-

νον ὅταν ἡ ζηλοτυπία στήσῃ τὸν θρόνον τῆς εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν. Ἀλλοίμονον, ὅταν ἐκ παθολογικῶν αἰτίων καὶ παραισθήσεων ὁ ἄνθρωπος ἀρχίσῃ νὰ ὑποπεύχεται τὴν σύζυγόν του. Πᾶσα εὐτυχία οἰκογενειακὴ καταστρέφεται. Ἡ χαρὰ φθαρδύεται καὶ ἡ ζωὴ ἀποβαίνει ἀληθινὸν μαρτύριον. Ο Ζηλότυπος—ἡμιπαράφρων, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῆς ψυχιατρικῆς—ἀνίκανος νὰ ψυχολογήσῃ τὴν ἀθωότητα τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος, βλέπει τὰ πάντα ὑπὸ τὸ παθολογικὸν πρίσμα τοῦ πάθους του, παρεξηγεῖ τὰ πάντα. Ἡ ἐπιτολαιότης τῶν γυναικείων πράξεων, ὀφειλομένη εἰς ἀπρονοησίαν, ἐρμηνεύεται ὡς σημαντικὴ ἐνόχων διαθέσεων. Γέλοια καὶ χαρῆς, ὀφειλόμενα εἰς τὴν ἀνοιχτοκαρδιωσύνην τῆς ἀθώας νεότητος, παρερμηνεύονται ἡλιθίως εἰς ὄρατος τῆς φιλοτιμίας καὶ ἀξιοπρεπείας τῆς γυναικὸς, τῆς ὁποίας τιτρώσκουν θανάσιμως τὸν ἡθικὸν ἑγωισμόν οἱ πάσχοντες ἀπὸ ζηλοτυπίας. Ἡ ζηλοτυπία—λέγει ὁ ὑπάτης τῶν Ἀγγλῶν ποιητῶν—φαρμακῶς πολὺν περισσότερον θανατηφόρος, ἀπὸ τὸ δάγκωμα λυσσασμένου σκύλλου. Εἶνε δὲ τὸ τρομερὸν αὐτοῦ πάθος ἡ μεγαλητέρα αὐτοκαταδίκη, διότι ἡ ζηλοτυπία ἐξ ἑλῶν τῶν παθῶν ἐκτελεῖ τὴν σκληροτέραν πληροσίαν καὶ ἀπολαμβάνει τὴν πικροτέραν ἀμοιβήν.

Ο Δεμπαὶ ζωγραφίζει ἀριστοτεχνικῶς τὴν ζηλοτυπίαν. Ὅταν ἅπῃ ἡ ζηλοτυπία διεισδύσῃ ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀτόμου, ὅταν ἡ καρδιά του καὶ ἡ ψυχὴ του δηλητηριασθῶσι δὲν ὑπάρχει πλέον, φεῦ ἔν τῷ βίῳ ἀνάπανσις. Αἱ ἡμέραι του παρέχονται ἐν θλίψει καὶ ἐν ὀδύνῃ αἱ νύκτες διέχονται μὲ ταραχὴν καὶ ἀπνίαν, μὲ ὄνειρα τρομακτικὰ ἅτινα ἀποκα-

λύπτουσιν αὐτῷ ὅτι ἐφοβεῖτο. Οἱ ὀφθαλμοὶ του κοιταίνονται, τὸ βλέμμα του κινδυνεύει ἀμυδρὸν, τὸ μέτωπόν του ρυτιδύεται. Εὰν ἐνίοτε ἀσθενὲς μεϊδίῃ ἀνέλθῃ ἐπὶ τῶν χειλέων του, εἶναι μεϊδίῃ ἀπελπισίας ἢ ὑποκρισίας. Καθίσταται ἀνεύθυνος καὶ σκυθρωπός, ἀνυπνόμος, εὐερέδιστος, ἀφόρητος εἰς τοὺς ἄλλους καὶ φορτικὸς εἰς ἑαυτόν, θεωρεῖται ἄξιος οἴκτου ἢ γλείψης. Ἄν δικαστὴς τις διέτασσε κατὰ τινος τιμωρίαν, ἣν ὑφίσταται ὁ ζηλότυπος θὰ ἐξαπατηροῦντο, καὶ δικαίως ὡς βάρβαρος, καὶ ὅμως ὁ ζηλότυπος ὑποβάλλεται οἰκειοθελῶς εἰς τὴν ἀφόρητον αὐτὴν τιμωρίαν.

Ο Ζηλότυπος παραφερόμενος ὑπὸ τῆς μαγίας του, τυραννεῖ ἀδυσωπήτως καὶ ὑποβάλλει εἰς μυρίας ταπεινώσεις καὶ ἐξευτελισμούς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον νομίζει ὅτι ἀγαπᾷ. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Γίνεται ὁ νεκροπατὴς τῆς πραγματικῆς τοῦ οἰκογενειακῆς εὐτυχίας, διότι μὲ τὰς ὕβρεις του καὶ τὰς προσβολὰς του καὶ τὰς καχυποψίας του γίνεται ἀπεχθὴς, κοροστικός, καὶ γάνει ἀνεπιστρεπτεῖ τὴν καρδίαν τῆς συντροφου τοῦ, ἀπελπισμένης ἐκ τῶν ἀενάων ἐρίδων καὶ τῶν προσβολῶν, πολλὰς ἐκτεινόμενων μέχρι βίαιων πράξεων καὶ σκληροτήτων.

Εἶναι ἡ μεγαλητέρα ἡλιθιότης νὰ ὑποβάλλεται τις εἰς τὸ μαρτύριον αὐτοῦ τῆς ζωῆς. Εὰν νομίζετε, ὅτι ἐμολύνθησαν τὰ ἱερὰ τῆς ἐστίας, ἐὰν ἐβεβαιώθητε περὶ τούτου, ἀναμφισβητήτως διὰ τὸν ἀξιοπρεπεῖ καὶ λογικὸν ἄνθρωπον δύο δρόμοι ὑπάρχουν. Ἡ συγγνώμη πρὸς τὸ πταίσαν πρόσωπον, ἐφόσον διὰ τῆς με-

γαλοφυχίας ἐλπίζει τις νὰ φέρῃ εἰς συναίσθησιν, ἢ χωρισμὸς διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς δικαιοσύνης. Πᾶσα ἄλλη τακτικὴ βιαιοπραγιῶν καὶ τυραννίας, τακτικὴ καθιστώσα ἀβίωτον τὸν βίον, ἐνῶ δὲν λύει τίποτε, παρατείνεται ἐν μαρτύριον ἀφόρητον. Ἡ λογικὴ καὶ ἡ σύνεσις εἶναι ἡ χειραγωγὸς πρὸς λύσεις τῆς προεπούσης λύσεως. Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς δὲν διατηροῦνται οὔτε ἀποκαθίστανται, διὰ τῶν παρὰφρόνων διαβημάτων ζηλοτυπίας.

Πόσας βουμοφωρὰς ἀθεραπεύτους δὲν ἐπροκάλεσεν ἡ φοβερά αὕτη μαγία.

Ἡ Μήδεια, προδοθεῖσα ἐπὶ τοῦ Ἰάσωνος, δηλητηριάζει τὴν νέαν σύζυγόν του τὴν Γλαύκην, καὶ σφάζει καὶ τὰ ἴδια αὐτῆς τέκνα, νομίζουσα, ὅτι ἱκανοποιεῖ τὸ ἀδηφάγον πάθος τῆς ζηλοτυπίας. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Μέγας Πέτρος ἐκ ζηλοτυπίας γίνονται φονεῖς τῶν ἰδίων τῶν υἱῶν. Ἔνεκα τῆς δημοφιλίας καὶ τῆς δόξης τῶν.

Ἡ Ελισσάβετ τῆς Αγγλίας, ζηλοτυπῶσα τὴν ἐξαδέλφην τῆς Μαρίαν Στούαρτ, διὰ τὴν ἀπαράμιλλον καλλονὴν τῆς, δι' ἧς ἐπεσκιάζετο ἡ βασιλίς, τὴν ἐφυλάκισεν ἐπὶ δέκα ἐν νέα ἔτη καὶ ἐν τέλει προκάλεσε τὴν καρατόμησίν τῆς.

Ἡ ζηλοτυπία εἶναι δυνατόν νὰ ἐλαττωθῇ ἢ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐξ ὁλοκλήρου. Ὅταν ἐκδηλοῦται πρὸ παντὸς εἰς σχέσεις οἰκογενειακάς, ἡ σύνεσις ἀπαιτεῖ νὰ ἀπομακρύνωμεν τὰ αἰτία, τὰ προκαλοῦντα τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ πάθους. Ἀλλ' ἡ ἀπομάκρυνσις—καὶ ὅταν πρόκειται περὶ ἀφρότης καὶ ἄλλων παρεξηγήσεων

ὀφείλει νὰ γίνεται εἰλικρινῶς καὶ νὰ παρέχωνται εἰς τὸν πάσχοντα ὅλαι αἱ ἐνδείξεις, ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, ἐνδείξεις διαλύσεως διὰ τῆς δυνάμεως τῶν πραγμάτων, πᾶσαν παρεξήγησιν καὶ ἐδραιώσας τὴν πεποιθήσιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην ξωογονουμένων τότε βαθύτερον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ζηλοτυπήσαντος.

Ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ σύνεσις ἐξουδετερῶνται τὴν ἐπήρειαν τοῦ παθούς, ἐπ' ὧφελει τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης καὶ τότε ἡ ἀσθενεστάτη μορφή τῆς ζηλοτυπίας καταντῶ νὰ ὑπεμφαίνεται ὡς ἐκδήλωσις ὠραίας ἐνδιαφέροντος καὶ στοργῆς ὑπὲρ ἐκείνων, ποὺ μᾶς χαρίζουν τὴν ἐν τῷ οἴκῳ χαρὰν καὶ εὐδαιμονίαν.

Ἡ ζηλοτυπία εἶναι ἰδιαδεδομένη εὐρύτατα μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. Λαὸς νοτίων κλιμάτων ἦτο φυσικὸν νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ ὀλέθριον πάθος, τὸ ὁποῖον ἔγινε πρόξενον μεγίστων κακῶν καὶ διὰ τὰ ἄτομα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἔθνος μας.

Μᾶς δέρνει δὲ συμφερόντα αὐτῇ ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων ῥόνων μέχρι σήμερον καὶ μᾶς ἠμποδίσεν εἰς μεγάλας περιόδους τοῦ ἔθνους μας βίου νὰ διατηρήσωμεν τὴν ἰσχύϊν ἡμῶν ὡς φυλῆς καὶ νὰ ἐπιβληθῶμεν εἰς τὸν κόσμον.

Ἡλθεν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν μετὰ τοὺς πολεμικοὺς θριάμβους μας κατὰ τῶν βαρβάρων, τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπώγειον τῆς δόξης. Ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν τῆς Δημοκρατίας ἐκείνης προήδρευεν ὁ μέγας Περικλῆς, ὑπῆρξεν ἡ ἐνδοξότερα περίοδος τοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς

ἀνθρωπότητος. Παραμένει ἡ περίοδος ἐκείνη καὶ παραμένει ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ἐν ἰδανικόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ κινὲν ἄλλο ἔθνος ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Ἡτο χρυσοῦς αἰὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ δὲ ἀπαράμιλλος πολιτικὸς συνέλαβε τὸ μέγα σχέδιον νὰ ἐνώσῃ τὸν ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμόν ὑπὸ μίαν Κυβέρνησιν καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ οὕτω τὸ μέγιστον ἐποχῆς του θεωρούμενον ὡς ἀνέφικτον πρόγραμμα τῆς πολιτικῆς ἐνότητος τοῦ Πανελληνίου.

Ἀλλ' ἡ δόξα ὅμως ἐκείνη τοῦ κράτους τοῦ Περικλέους καὶ τὰ μεγαλουργικὰ αὐτοῦ σχέδια ἐκίνησαν τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἄλλων Ἑλληνίδων πόλεων καὶ πρὸ πάντων τῆς Σπάρτης.

Ὁ ζηλοτυπῶν, λέγει παλαιὸν Λατινικὸν λόγιον, προδίδει μόνος του, ὅτι αἰσθάνεται τὴν ὑπεροχὴν τοῦ φθονομένου.

Ακριβῶς αὐτὸ συνέβαινε μὲ τοὺς ἀμβλυοῦντας ἐχθροὺς τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας. Ἀντὶ νὰ τὸν ἐνισχύσουν, ἀντὶ νὰ χειροκροτήσουν τὰ μεγαλουργικὰ του σχέδια, συνώμοσαν νὰ καταστρέψουν τὸ ἑαίστιον ἔργον του. Καὶ τὸ κατέστρεψαν, προκαλέσαντες τὸν τρομερότερον τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν ἔξ ὧσων ἀνέφερε ἡ ἱστορία, σπαραγμὸν, ὅστις διήρκεσεν ἐπὶ 27 ὀλόκληρα ἔτη καὶ ἐθάψε τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ἀντισθένης, ἀποβλέπων εἰς τὸ πάθος αἰτό, τὸ ὁποῖον καταλυμαίνεται ἀκόμη τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν, εἶπεν ἐπιγραμματικῶς, ὅτι ἡ ζηλοτυπία ὁμοιάζει τὴν σκωρίαν. Καὶ

ὅπως αὕτη φθείρει τὸν σίδηρον ἔτσι καὶ ἡ ζηλοτυπία καταστρέφει τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη.

Ἡ μόνη θεραπεία τοῦ ζηλοτυποῦντος εἶναι νὰ κατορθώσῃ νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ζηλοτυπεῖ δὲν εἶναι ἀλλότρια, ἀλλὰ καὶ ἰδικά του, αὐξάνοντα τὴν κοινὴν εὐημερίαν. Αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχουν ὅλοι οἱ προηγμένοι λαοί, δὲν κατορθώσαμεν, δυστυχῶς, ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ὡς ὁλότῃς, νὰ τὴν καταστήσωμεν ὡς Ἐθνικὴν συνείδησιν. Καὶ συνεχίζομεν ἔως σήμερον τὰς παραδόσεις ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ὠδήγησαν μέρος τῶν προπατόρων μας νὰ καταστρέψουν τὸ μεγαλουργημα τοῦ μεγίστου τῶν πολιτικῶν τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ ζηλοτυπία ἐμφωλεύει εἰς τὰς ψυχὰς μας καὶ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ἀτενίσωμεν τὴν ἐνώπιόν μας ἐμφανιζομένην ὑπεροχὴν, εἴτε εἰς τὴν πολιτικὴν, εἴτε εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἴτε εἰς τὸ ἐμπόριον, εἴτε εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις.

Προσπαθεῖτε νὰ ἐμπνέσθε ἀπὸ τὸ ἔξοχον πνεῦμα τῆς συνεργασίας καὶ τοῦ συνεταιρισμοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν καὶ παραδόσεων τῶν ἀμερικανῶν οἱ ὁποῖοι κατορθώνουν καὶ προσοδεύουν, ὅχι διὰ τῆς φθοροποιῶς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ φθόνου, ἀλλὰ διὰ τῆς εὐγενεῖς ἐκτίμησης. Συνειδίσατε νὰ θεωρήσῃ τὴν εὐδοκίμησιν καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ὡς ἰδικὰ σας ἀγαθὰ. Μελετᾶτε τὰ μυστικά τῆς εὐημερίας τῶν ἄλλων, διὰ νὰ σὰς χρησιμεύσουν πρὸς ἀμίλλαν, χωρὶς νὰ ζηλοτυπῆτε κανένα.

Θελήσετε νὰ ἐκτιμᾶτε καὶ νὰ διδάξετε καὶ εἰς τὰ παῖδιά σας μίαν ὠραίαν παρατήρησιν τοῦ Λαροφρο-

κώ, ὁ ὁποῖος ἀπεφάνθη ὀρθότατα, ὅτι τὸ καλλίτερον γνώρισμά μας, ὅτι εἴμεθα εὐγενεῖς καὶ προικισμένοι μὲ τὰς πλέον ἐπιζήλους κοινωνικὰς ιδιότητος εἶναι; μὴ ζηλοτυ-

πῶμεν διὰ τὴν πρόοδον καὶ εὐτυχίαν τοῦ πλησίον μας. Πρέπει νὰ τοὺς μιμούμεθα μόνον, ἀμιλλώμενοι δι' ὅλα τὰ εὐγενῆ καὶ ὠραῖα πράγματα ἐν τῷ κόσμῳ.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΤΑ ΑΔΩΝΕΙΑ

Αὕτη ἐκκληεῖτο Ἀδώνεια, αὐτὴν δὲ ἐπανηγύριζον μόναι αἱ γυναῖκες, ἀνευ τῶν ἀνδρῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀδωνίδος, τοῦ ἀτυχοῦς τούτου ἔρασ-
τοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις, θανασί-
μως πληγείς ὑπὸ κάπρου, παρέδωκε
τὴν ὑστάτην πνοὴν εἰς τὰς ἀγκάλας
τῆς Θεᾶς.

Ὁ Ἀδωνις, κατὰ τὴν μυθολογίαν
ἦτο νεανίας ἐξαισίας καλλονῆς, τοῦ-
τον δὲ ὅτε ἦτο μειράκιον ἀγαπήσα-
σα ἡ Ἀφροδίτη τὸν παρέδωκεν εἰς
τὴν Περσεφόνην, ὅπως τὸν φυλάξῃ.
Ἀλλ' αὐτὴ, ἔρασθεῖσα τοῦ παιδός,
δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀποδώσῃ καὶ τότε
τῇ μεσολαβήσῃ τοῦ Διὸς ἀπεφασί-

σθη, ὅπως ὁ Ἀδωνις μένη τὸ ἐν
τρίτον τοῦ ἔτους ἐν τῷ Ἀδῇ πλη-
σίον τῆς Περσεφόνης, τὸ ἐν τρίτον
παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ καὶ τὸ ἐπίλοι-
πον ὅπου θέλει. Ἀλλ' ὅτε ἐγένετο
νεανίας, ἐπροτίμησε νὰ μένη δια-
κῶς παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ.

Τὰ Ἀδώνεια διήρκουν δύο ἡμέρας.
Κατὰ τὴν πρώτην ἐμνημονεύετο ἡ
εἰς τὸν Ἀδῃν κατάβασις τοῦ Ἀδώνι-
δος καὶ ἐπανηγυρίζετο ὑπὸ τῶν γυ-
ναικῶν μετὰ πενθηφορουσῶν δακρύ-
ων, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἐωρτάζε-
το ἡ ἀνάστασις νεανίου μὲ χοροὺς
καὶ εὐωχίας.

Τὸ πανηγυρικὸν τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀποστέλλεται χρυ-
σόδετον εἰς τοὺς συνεδρομητάς μας. τοὺς ἀποστέλλοντος τὴν συν-
δρομὴν των καὶ τοὺς ἐγγραφομένους νέους τοιοῦτους ἐσωτερικοῦ
καὶ ἐξωτερικοῦ.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσιν οὗ-
τὸ πρέπει νὰ ἐμβάσωσιν ἀπ' εὐθείας ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον ἐκ δραχ-
μῶν 12,50 καὶ θὰ τὸ λάβωσι ἐπὶ συστάσει εἰς τὴν διεύθυνσιν
των.

Επίσης καθιστώμεν γνωστὸν τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτή-
σωσι ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τοῦ «Θησαυροῦ» οἱ δύναται ν' ἀπο-
τανθῶσιν εἰς τὰ γραφεῖα μας, τόσον διὰ τὰ 52 τεύχη, τοῦ παρελ-
θόντος ἔτους, ὅσον καὶ δι' ὠρισμένους ἀριθμοὺς αὐτῶν.

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΜΗΧΑΝΗ

ΤΙΜΕΥΜΟΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου τεύχους)

Ἐὰν δὲν ἀναπνεύσωμεν ἐπὶ ὀλίγα μέ-
νον λεπτὰ ἀποθνήσκομεν. Ἡ ἀναπνοὴ μας
εἶναι ἀναγκαιοτάτη εἰς τὴν ζωὴν διότι
δι' αὐτῆς εἰσπνέομεν διὰ τοῦ στόματος
καὶ τῶν ρωθῶνων καθαρὸν ἀέρα καὶ ἐκ-
πνέομεν ἀκαθάρτον περιέχοντα τὴν μολυ-
σμένην ὀλην, ἡ ὁποία ἐξατμίζεται ὡς ἑλα-
θερά ἀπὸ τὸ αἷμα. Τοῦτο ἀφοῦ δεχθῇ
τὸν ἀπὸ τῆς τροφῆς παραγόμενον χυλὸν
καὶ χυθῇ ἑμοῦ μὲ αὐτὸν εἰς τὴν καρδίαν
διὰ νὰ γίνῃ καθαρὸν καὶ χρησίμον ἔχει ἀ-
νάγκην ἐνὸς ἀερίου, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται
εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὀνομάζεται ὀξυγόγον.
Τοῦτο ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀφαιρῇ ἀπὸ
τὸ αἷμα τὰς ἀκαθαρσίας καὶ νὰ τὰς με-
ταβάλλῃ εἰς ἄλλο ἀέριον τὸ ὅποιον λέγε-
ται ἀνθρακικὸν ὀξύ. Ἀν τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς
καρδίας ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σῶμα χωρὶς νὰ
ἔλθῃ εἰς συγκοινωνίαν μὲ τὸ ὀξυγόγον
προξενεῖ πάραυτα θάνατον ὡς δηλητηρι-
ον. Ὁ πνιγόμενος ἀποθνήσκει ὀξυῖ διότι
κατέπιε πολὺ νερόν, ἀλλὰ διότι δὲν δύνα-
ται ν' ἀναπνεύσῃ καὶ ὡς ἐκ τούτου δηλη-
τηριάζεται τὸ αἷμα τοῦ ἐλλείπει ὀξυγό-
νον.

Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ αἷμα εἶνε κεκλεισμένον
εἰς τὸ σῶμά μας, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ
ἔλθῃ εἰς συγκοινωνίαν μὲ τὸν ἀέρα; Τοῦ-
το γίνεται διὰ τῆς καρδίας καὶ τῶν πνευ-
μόνων. Οἱ πνεύμονές μας ὁμοιάζουν δύο
μεγάλους κολλητοὺς σπόγγους καὶ εἶναι
πλήρεις ἀπὸ πολλὰς ὁπὰς, μικρὰς καὶ

μεγάλας. Διὰ τῶν ὁπῶν τούτων πλη-
ροῦνται ἀέρος καθὼς ὁ σπόγγος πληροῦ-
ται ὕδατος. Ἐπομένως κατὰ πᾶσαν ἀνα-
πνοὴν μας ὁ ἀὴρ διὰ τοῦ λαιμοῦ καί τῆς
λεγομένης τραχείας ἀρτηρίας καταβαί-
νει εἰς τοὺς πνεύμονας τῶν ὁποίων αἱ ὁ-
παί, κατὰ σοφοὺς ἰατροὺς ὑπολογίζον-
ται εἰς 600.000.000 περ' ὅπου. Τὰς ὁ-
πὰς ταύτας ὁσάκις ἀναπνέομεν πληροῦ-
μεν δι' ἀέρος.

Συγχρόνως ἡ καρδία πέμπει τὸ αἷμα
εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν πνευμόνων διὰ νὰ
συγκοινωνήσῃ μὲ τὸν καθαρὸν ἀέρα. Ἡ
καρδία ἔχει ἐντὸς αὐτῆς 4 κοιλώματα
οὕτως εἰπεῖν 4 θωμάτια, διὰ νὰ εἰναῖδὲ
πάντοτε ὑγρὰ, εἶναι κεκλεισμένη ἐντὸς
μαλακοῦ ἄσκου βεβρεγμένου πάντοτε ἐ-
σωτερικῶς, καὶ ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται πε-
ρικάρδιον.

Τὸ αἷμα τὸ ὅποιον φέρουν αἱ φλέβαι
εἰς τὸ πρῶτον κοιλίωμα τῆς καρδίας, κα-
ταβαίνει διὰ μικρὰς ὀπῆς εἰς τὸ δεύτερον
αὐτῆς κοιλίωμα καὶ ἀπὸ τούτου εἰς τοὺς
πνεύμονας. Ἐνταῦθα συγκοινωνεῖ μετὰ
τοῦ ἀέρος καὶ ἀπορροφᾷ ἐξ αὐτοῦ τὸ ὀξυ-
γόγον, ἐνῶ τὰ βλαβερά αὐτοῦ μέρη με-
ταβάλλονται εἰς ἀνθρακικὸν ὀξύ καὶ ἐξέρ-
χονται μετὰ τῆς ἀναπνοῆς.

Οὕτω τὸ αἷμα καθαρίζομενον, ἐπι-
στρέφει καὶ πάλιν εἰς τὴν καρδίαν διὰ
τῶν φλεβῶν καὶ χύεται εἰς τὸ τρίτον
αὐτῆς κοιλίωμα, ἀπὸ τούτου δὲ μεταβαί-

νει εις τὰς ἄλλας, αἱ ὁποῖαι διακλαδίζονται εἰς ὅλον τὸ σῶμά μας.

Κατὰ πάντα παλμὸν τῆς καρδίας, καὶ τοιοῦτοι παλμοὶ ἐντὸς λεπτοῦ γίνονται 70, μέρος τοῦ αἵματός μας ῥέεται εἰς τοὺς πνεύμονας. Ὄταν ἀναπνέωμεν ἡσυχῶς, οἱ πνεύμονες ἀπλώνουν ἕως 18 φορές κατὰ λεπτόν, ὅπως δεχθῶν τὸν ἀέρα τὸν ὁποῖον εἰσπνέομεν, ἐκαστὴν φοράν τὸ ὀξυγόνον ἀποχωρίζεται τοῦ ἀέρος καὶ καθαρίζει τὸ αἷμα. Ὁ μεμολυσμένος ἀὴρ ἐξέρχεται μετὰ τῆς ἀναπνοῆς, τὸ δὲ καθαρόν αἷμα ἐπανέρχεται εἰς τὴν καρδίαν ἢ ὅποια διὰ τῶν ἀρτηριῶν τὸ στέλλει εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἰσπνέωμεν πάντοτε καθαρόν ἀέρα περιέχον τὰ πολὺ ὀξυγόνον. Οὗτος ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων κάμνουν τακτικούς περιπάτους ἐκτὸς αὐτῶν, ὅπου ὁ ἀὴρ εἶναι καθαρότερος καὶ περιέχει περισσότερον ὀξυγόνον, εἶναι δὲ καθαρός ὁ ἀὴρ τῶν ἐξοχῶν, τῶν δασῶν, τῶν θουνῶν καὶ τῆς θαλάσσης.

Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ἡ καρδία ἀφ' οὗ παραλάβῃ τὸ ἐντὸς τῶν πνευμόνων καθαρισθὲν αἷμα, τὸ ἀποστέλλει εἰς ὅλον τὸ σῶμα διὰ τῶν σωλήνων, οἱ ὅποιοι λέγονται ἀρτηρίαι, ἐνθ' αἱ φλέβες λαμβάνουν τὸ ἀκαθάρτον αἷμα καὶ τὸ μεταφέρουν εἰς τὴν καρδίαν διὰ νὰ καθαρισθῇ ἐντὸς τῶν πνευμόνων. Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ κοπῇ ἢ νὰ τρυπηθῇ μία ἀρτηρία, διότι τὸ αἷμα τρέχει μὲ τὴν δύναμιν καὶ ὁρμήν, ὥστε ἕως ὅτου εὕρεθῇ τρόπος νὰ τὸ σταματήσῃ τις ὁ ἄνθρωπος δυνατόν ν' ἀποθάνῃ.

Εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς μας ἐκ τοῦ

ἔσωθεν μέρους βλέπομεν τὰς φλέβας ἀλλ' οὐδαμοῦ βλέπομεν ἀρτηρίαν, δυναμένη ὅμως νὰ τὴν αἰσθανθῶμεν. Ὄταν ὁ ἰατρός θέλει νὰ ἐννοήσῃ ἂν τὸ αἷμα μας κινεῖται βραδέως ἢ ταχέως, ἐξετάζει τὸν σφυγμὸν μας, ἥτοι πατεῖ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει ἀρτηρία. Ἡ καρδία κτυπᾷ ὅταν συστέλλεται καὶ διαστέλλεται διὰ νὰ ῥέῃ τὸ αἷμα εἰς τὰς ἀρτηρίας αὐταὶ δὲ πάλιν κτυποῦν ὅταν νέα ποσότης αἵματος χύνηται εἰς αὐτάς ἀπὸ τὴν καρδίαν.

Ὁ κτύπος τῆς καρδίας λέγεται παλμός. ὁ δὲ τῆς ἀρτηρίας σφυγμός! Τοῦ ὕγιους ἢ καρδία καὶ ὁ σφυγμός κτυποῦν ἕως 70 φορές τὸ λεπτόν. Εἰς μερικάς ἀσθενείας κτυποῦν ταχύτερα, διότι τὸ αἷμα τρέχει μὲ περισσοτέραν ὁρμήν, εἰς ἄλλας δὲ κτυποῦν ἀργότερα διότι τὸ αἷμα τρέχει ἀργά. Εἰς αὐτῶν τῶν κτυπημάτων, ὁ ἰατρός, ἀφ' οὗ μετρήσῃ τοὺς σφυγμούς μας, ἐννοεῖ πολλάκις ἀπὸ τί πάσχομεν.

Τὸ αἷμα τὸ θυμάσιον τοῦτο ὑγρὸν τῆς ζωῆς, ὅταν μεταβαίνει ἀπὸ τὴν καρδίαν εἰς τὰς ἀρτηρίας, φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ὕλικά διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ σώματος, ἥτοι διὰ τὰς σάρκας, τὸν μυελόν, τὰ ὀστά, τὸ δέρμα κλπ. Ὄταν τελειώσῃ ὅλον τὸν δόμον του εἰς τὰς ἀρτηρίας, χάνει πλέον ὅλας νὰς θρεπτικὰς οὐσίας καὶ εἶναι πλήρως περιττὸν. Ἐνθ' ὁ δὲ προηγουμένως ἦτο κόκκινον, ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῶν ἀρτηριῶν καθίσταται σχεδὸν μαῦρον. Ἄν ἔμενεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἐντὸς τοῦ σώματος θὰ ἐπενήργει ὡς δηλητήριον καὶ θὰ μᾶς ἐφόνευεν.

Τί συμβαίνει λοιπόν; Ὅπου τελειώνουν αἱ ἀρτηρίαι, καθιστάμεναι λεπτότεραι τριχός, ἀρχίζουν αἱ ἄκραι τῶν φλεβῶν, αἱ

ὁποῖαι εἰς τὸ μέρος τοῦτο εἶναι τόσον λεπταὶ ὅσον καὶ αἱ ἀρτηρίαι. Αἱ φλέβες λοιπὸν παραλαμβάνουν τὸ μεμολυσμένον αἷμα ἀπὸ τὰς ἄκρας τῶν ἀρτηριῶν καὶ τὸ μεταφέρουν ὀπίσω εἰς τὴν καρδίαν, ὅπου καθαρίζεται διὰ τῶν πνευμόνων, ὡς εἶδομεν προηγουμένως. Ἡ μεταδίδασις τοῦ αἵματος ἀπὸ τὴν καρδίαν διὰ τῶν ἀρτηριῶν εἰς ὅλον τὸ σῶμα, καὶ ἡ ἀπὸ ὅλου τοῦ σώματος ἐπιστροφή αὐτοῦ διὰ τῶν φλεβῶν εἰς τὴν καρδίαν λέγεται κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ ΝΕΥΡΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

Ὁ, τι ὠφελεῖ τὸ σῶμα ὠφελεῖ καὶ τὸν νοῦν, καὶ ὅ, τι βλάπτει τὸ σῶμα βλάπτει καὶ τὸν νοῦν. Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ νοῦς καὶ ποῦ εὐρίσκεται; Εὐρίσκεται εἰς τὴν κεφαλὴν μας καὶ ὀνομάζεται ἐγκέφαλος. Ὁ ἐγκέφαλος εἶναι τὸ εὐγενέστερον ὄργανον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, διότι ὅχι μόνον εἶναι ἕδρα τῶν διανοητικῶν ἡμῶν ἐνέργειων, ἀλλὰ συντελεῖ καὶ διὰ τῶν νεύρων τὰ ὅποια ἐξ αὐτοῦ διακλαδίζονται εἰς ὅλον τὸ σῶμά μας, νὰ βλέπωμεν νὰ ἀκούωμεν, νὰ ὁσφραίνωμεθα, νὰ διακρίνωμεν διὰ τῆς γεύσεως τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρὸν καὶ διὰ τῆς ἀφῆς τὸ σκληρὸν καὶ

τὸ μαλακόν. Τῇ βοηθείᾳ αὐτοῦ κινούμεθα καὶ καθήμεθα ὅταν θέλωμεν. Ἐὰν θέλωμεν νὰ κινήσωμεν τὴν χεῖρα μας, ὁ ἐγκέφαλος πέμπει διὰ τῶν νεύρων τὴν τοιαύτην ἡμῶν θέλησιν εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἡ χεῖρ κινεῖται. Ἐὰν ὅμως τὰ νεῦρα ἦσαν κομμένα, ἢ ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου προερχομένη θέλησις δὲν θὰ εἴκοι τὴν χεῖρα. Ὁ ἄνθρωπος γίνεταί παραλυτικός ὅταν πάθουν ἐλάθην ὁ ἐγκέφαλος ἢ τὰ νεῦρα καὶ δὲν δύνανται νὰ ἔλθουν πλέον εἰς συγκοινωνίαν.

Ὁ κύριος κορμός τῶν νεύρων εἶναι ὁ νωτιαῖος μυελὸς καλεῖσθαι ἐντὸς τοῦ σωλήνος τῆς σπονδυλικῆς στήλης τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ νωτιαῖος μυελὸς εἶναι συνέχεια τοῦ ἐγκεφάλου καὶ διὰ διαφορῶν ἀνοιγμάτων ἐξέρχονται δι' αὐτοῦ διαφορὰ νεῦρα, τὰ ὅποια διακλαδίζονται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος. Ὁ ἐγκέφαλος διὰ τῆς ἀσκήσεως ἀναπτύσσεται καὶ εἶναι ἐπιδεκτικὸς μαθήσεως κατὰ τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν, ἐνθ' βραδύτερον τοῦτο γίνεται μετὰ κόπου. Ὅσα συντελοῦν νὰ διατηροῦν τὸ σῶμά μας εἰς καλὴν ὑγείαν, τὰ αὐτὰ διατηροῦν καὶ τὸν ἐγκέφαλόν μας εἰς καλὴν κατάστασιν, ἥτοι ἡ κυκλοφορία καθαροῦ αἵματος, ἡ ἀσκήσις κλπ.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ
ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ

Υψηλ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888,

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΘΕΑΤΡΙΝΑ

Ανθή αφού οι θεαταί
δὲν τῆς εἰχρουνε ποτέ
κάποιον «ἰδιώτην» τῆς βάναι
μὲ λουλούδια νὰ τὴν θάνει.

ΣΕ ΧΗΡΑ

Μὲς τὰ μπάρε καὶ τὶς ταβέρνες
πίνουσα τὸ ῥητινίνη
ἐξυμνεῖ καὶ ξοθεώνει
τὸν καλὸ τὸ μακαρίτη.

ΜΙΑ ΝΕΑ

Βάζει πούδρα κοκκινάδι
γιὰ νὰ φαίνεται ὥρoία
μὰ γνωρίζουμε πῶς εἶναι
μιά προκατακλυσμαία.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Στὸ δράμα εἶν' μοναδικός
μὰ καὶ στὴν κωμωδία
καὶ μ' ἔργατου ἐγέμισε
τουλάπα πελωρία.

ΑΛΚΗΣ ΡΙΖΑΡΗΣ

ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟΝ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ 'ΘΗΣΑΥΡΟΝ,

400 σελίδες ποικίλης ὕλης εἰς κομψότατον χρυσοδεμένον τεῦχος

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς τὰ κιόσκια καὶ τὰ γραφεῖα μας

Χρυσόδετος δρ. 12,50 Χαρτόδετος 8,50

Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν

MAURICE LEBLANC

ΤΟ ΜΙΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Η ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου].

βγαλε τὸ κά-
πέλλο του καὶ
Χαιρετῶν ἐθα-
φικῶς τὴν
κυρίαν δὲ Βελ
μόν,

— Μὲ συγ-
χωρεῖτε κυρία
μου. Ἡ ζωὴ
γενικῶς καὶ
ιδίως ἡ δική
μου μὲ ἀναγι-
κάζει συχνά
νὰ κατὰφεύγω
σὲ πράξεις ποὺ
πρῶτος ἐγώ
κοκκινίζω ἐκ

πειτα βράζω εἰς ὅλους τὸ κάπελλο τοῦ
ἐφυγε μ' ὅλην του τὴν ἡσυχία χωρὶς να-
νεῖς νὰ τολμήσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Ο Μπωτρελέ ἔμεινε γιὰ μερικά λεπτά
ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ἡ κ. δὲ Βέλ
μον καθησυχάσασα κἄπως ἦτο πλησίον
τοῦ υἱοῦ τῆς. Ο Μπωτρελέ διευθύνθη πρὸς
τὸ μέρος τῆς θέλοντας νὰ τῆς ἀποτείνῃ
ἀκόμη μιὰ παράκλησιν. Τὸ βλέμμα των
συνητηθῇ καὶ ὁ Μπωτρελέ δὲν ἐτόλμησε
νὰ προσφέρῃ καμμίαν ἀπολύτως λέξιν, Ε-
κατάλαβε μὲ μίαν ἐπιδοκίμως ἡ μητέρα
θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστικὸν ποὺ μπορούσε
νὰ ἐλάφῃ τὸ παιδί της. Κι' ἔτσι τὸ πρό-
βλημα τῆς Κούφιας Βελόνας εἶχε ταφῇ
στὴν μητρικὴν αὐτὴν διανοίαν πρὸς ἀ-
σφαλῶς ὅσον καὶ εἰς τὸ σκότος τοῦ πα-
ρελθόντος.

Τότε ὁ Μπωτρελέ εἶδε πῶς δὲν εἶχε
πιά τίποτε νὰ κάμῃ καὶ ἐφυγε.

Ἡ ὥρα ἦταν δέκα καὶ μισή. Ὑπῆρχεν
ἓνα τραῖνο εἰς τὰς ἑνδεκα παρὰ δέκα. Μὲ
ἐῆμα ἀργὸ ὁ Μπωτρελέ ἤκολούθησε τὸν
δρόμον ποὺ ὡδηγοῦσεν εἰς τὸν σταθμὸν.

— Λοιπόν; Πῶς σοὺ φάνηκε αὐτό :

Ἦταν ὁ Μασσιμπᾶν ἢ μάλλον ὁ Λου-
πᾶν, ὁ ὁποῖος ἐπρόβαλε ἀπὸ τὸ δασάκι
ποῦ ἦταν κοντὰ στοῦ δρόμον.

τῶν υστέρων. Μὴν ἀνησυχεῖτε ὅμως γιὰ
τὸν υἱόν σας, εἶνε μία ἀπλή ἐνεσίς ποὺ
τοῦ ἔκαμα στὸν βραχίονά τῆν ὥρα ποὺ
τοῦ ἀποτείνετε τὰς ἐρωτήσεις. Σὲ μία
ὥρα θὰ εἶναι ἐντελὼς καλὰ. Καὶ πάλιν
σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ ἔχω ἀνάγκη
πὸ τὴν σιωπὴν σας.

Εὐχαίρετῃς καὶ πάλιν, εὐχαρίστησε τὸν
κ. δὲ Βελλὺν διὰ τὴν φιλοξενίαν του, ἐπῆ-
ρε τὸ μπαστοῦνι τοῦ ἀναψε ἓνα τσιγάρο,
προσέφερε καὶ ἓνα εἰς τὸν βαρῶνον κι' ἔ-

Ε; τί λές; Ξέρω να διορθώνω καλά τις δουλειές μου; Είμαι έθελος πώς δεν μπορείς ακόμη να το χωνέψω. Ίσως μάλιστα να διορθώσαι αν ο γέρο Μασσιμπάν της αναδημίας υπήρξε ποτέ; Ναι, ναι, σε διαβεβαιώ εγώ πώς απήρξε. Αν είσαι μάλιστα φρόνιμος θα σου τόν δείξω.

Εβαλε τα δύο του δάκτυλα στο στόμα του κι' άφησε ένα παρατεταμένο σφύριγμα.

Η αντίφασις του σεβασμίου εξωτερικού του δόθεν Μασσιμπάν με τις μάγκικες κινήσεις του Λουπέν ήταν τόσο κωμική ώστε ο Μπωτρελέ δεν ήμπορεσε να κρατήσει τα γέλια.

— Γελάει, γελάει ανεφώνησε ο Λουπέν κατενθουσιασμένος. Βλέπεις μικροῦλί μου εκείνο που σου λείπει εσένα είναι το χαμόγελο, είσαι λιγάκι πολύ σοβαρός για την ηλικία σου... Στασου βάζω στοιχημα πώς θα σε κάνω να κλάψης. Ξέρεις πώς έμαθα τας ενεργείας σου; πώς επληροφορήθηκα για το γράμμα που σου έγραψε ο Μασσιμπάν και το φραντεβού σου έδωδε για σήμερα το πρωί; Απλούστατα από την φλυαρία του φίλου, εις του οποίου μένεις... Κάθεται και λές τα ιδιαίτερά σου σ' αυτόν τον βλάκα! κι' αυτός σπεύδει άμέσως να τα διηγηθῇ όλα στην φιλενάδα του... ή οποία δεν έχει κανένα μυστικό από το Λουπέν. Δεν σου τὸ έλεγα εγώ; Κοντεύεις να κλάψης από το κακό σου! Τέλος πάντων, είναι στιγμιαί που με ένθουσιάζεις μικροῦλί μου, φαίνεσαι τόσο παιδί.

Ακούστης ο κρότος ενός αυτοκινήτου. Ο Λουπέν άρπαξε ξαφνικά όδον Μπωτρελέ από το χέρι και κυττάζοντάς καλά μέσα στα μάτια.

— Τώρα πρόσεξε, να είσαι φρόνιμος!

Δεν μπορείς να κάμης απολύτως τίποτε, ώστε άδικα θα χάνης τόν καιρό σου, Υπάρχουν άρκεστοι τοχοδιώκται στον κόσμο, κυνήγησέ τους κι' άφησε με έμένα ήσυχο. Αν δὲν υπακούσης... Σύμφωνοι δὲν είναι έτσι;

Του έσφιγγε το χέρι για να του επιβάλῃ την θέλησίν του. Αλλά σε λίγο έπρόσθεσε άγανακτημένος.

— Βλάκας που είμαι. Εσύ να μ' αφήσης ήσυχον, δὲν είσαι δυστυχώς άπ' έκεινους! Α! μά την αλήθεια δὲν ξέρω τί με συγκρατεῖ... Δεν έχω παρά ένα σύνημα να δώσω για να βρεθῇς σε δύο μόνον δευτερόλεπτα δαμένος και ριμασμένος. Κι' εγώ τότε θα μπορούσα να αποτραδηθῶ ήσυχος στο έρημητήριο που μου παρσεκούσαν οι πρόγονοί μου οι βασιλείς τῆς Γαλλίας, και να απολαύσω τους θησαυρούς που είχαν την καλωσύνην να περισυλλέξουν για μένα... Αλλ' όχι είναι πρωμένον πώς θα φερθῇ άνόητα ως το τέλος... Τι το θέλεις και οι πιδύνατοι έχουν τῆς αδυναμίας τους... Κι' εγώ έχω αδυναμία σε σένα. Κι' έπειτα γιάνά ιδούμε ακόμη, ποιός ξέρει τί μπορεί να συμβῇ ως το τέλος, Δεν θα βάλῃς και τόσο εύκολα το δάκτυλο σου στο κούφωμα τῆς Βελόνας... Τι διάβολο μου χρειάσθησαν έμένα στον Λουπέν, δέκα μέρες για την ανακάλυψί μου. Σε σένα θα χρειασθούν τουλάχιστο δέκα χρόνια... (Γιάρχει κάποια διαφορά μεταξύ των δύο μας.

Εν τῇ μεταξύ έφθανε το αυτοκίνητο, ένα αυτοκίνητο πολυτελέστατο.

Ο Λουπέν έσπευσε ν' άνοξῇ την πόρτα ένῃ ο Μπωτρελέ άφηγε ν' άκουσθῇ ένα επιφώνημα έκπληξως. Μέσα εις το αυτοκίνητον υπήρχεν ένας άνθρωπος και αὐτός ο άνθρωπος ήταν ο Λουμέν ή μάλλον

ο Μασσιμπάν.

Δὲν ήμπορεσε να συγκρατήσει τα γέλια.

— Εννοια σου, έννοια σου, του είπε ο Λουπέν, μὴν φοβῆσαι, κοιμάται βαθεία. Τώρα τα καταλαβαίνεις όλα, δὲν είναι έτσι; Περὶ τα μεσάνυχτα είχα μάθει το ραντεβού σας έδω στην έγκυλι. Εις τας έπτὰ το πρωί ήμουν έδῶ. Όταν έπέρασε ο Μασσιμπάν δὲν έχρειάσθηκε παρά μόνον να τον περιμαζέψω και να του κάμω μιὰ αναπαίσθητη ένεσι, αυτό ήταν όλα.. Και τώρα κοιμάται. Θα τον αφήσω με στην άκρη του δρόμου, κάπου που να πέφτῃ ήλιος για να μὴ κρυώσῃ και θα του δάλωμε μάλιστα και το καπέλλο στο χέρι για να τον λυπηθοῦν οι καλοί χριστιανοί και να του ρίξουν κάτι για την έπανοδό του στο Παρίσι... Βλέπεις, αγοράκι μου, αυτά παθαίνουν όσοι τα βάζουν με τον Λουπέν!

Ήταν πράγματι κωμικόν να βλέπῃ και νεις τους δύο Μασσιμπάν τον ένα τον πραγματικόν κοιμισμένον και με το χαμόγελό του να πηγαινῇ έδῶ κι' εκεί, και τον άλλον σοβαρώτατο, με ύψος άξιοπρεπές κι' ευγενικό.

— Και τώρα παλληκάρια μου δρόμο! δὲν έχουμε καιρό να χάνουμε... Εμπρός λοιθωρε, λάβε τον κόπο ν' άνέβῃς σε αυτό κίνητο. Σωφέρ, όλη την ταχύτητα εις ενεργεία... Πιὸ γρήγορα, πιὸ γρήγορα στο 115 είσαι ακόμη... Α φιλαράκο μου, αγαπητέ μου Μπωτρελέ και το μόνον μερικοί να λένε πῶς ή ζωή είναι μονότονη! Τι τρέλλα! Η ζωή είναι κάτι τι θαυμάσιο κάτι που σε μεθῇ που σε κάμει να χάνῃς το λογικό σου! Αλλά μόνον πρέπει να την νοιώθῃς... κι' εγώ την έχω πιά καταλάβῃ... Αν ήξερες τί γλέντι ήταν πρὸ όλίγου όταν σου έφλυαρούσες με τον

γέρο Βελίν, κι' εγώ κολλημένος στο παράθυρο έσχισα τα δύο φύλλα σου ιστορικού διβλίου. Κι' έπειτα, όταν έρωτούσε την κ. δέ Βελμόν, για την κούφια Βελόνα. Θα τα άπεκαλύπτῃ; Ναι... όχι... ή συγκίνησις με είχε κορρεύσει... Αν άνοιγε το στόμα τῆς ή ζωή μου ήταν κατεστραμένη όλα έγκραμιζοντο με μιὰς... Ο ύπηρέτης να έφθανε εγκαίρως; Ναι... όχι νάτος... Αλλά ο Μπωτρελέ μπῆκε στο νόημα, θα μου πετάξῃ την μάσκα! Ναι, ναι, ναι! δάξει το χέρι του στην τσέπη του, άρπάξει το περιστροφό του. Α! δὲν μπορείς να νικήσης σου την απόλαυσι μιὰς τέτοις στιγμῆς! Αλλά σάν να φλυαρούμε πολύ εγώ νυστάζω δὲν κοιμήθηκα καλά την νύκτα! Ας κοιμηθοῦμε, καλή νύκτα.

Ο Μπωτρελέ τον έκότταξε, έφαίνετο ᾗδῃ να νὸν είχε πάρῃ ο ύπνος.

Το αυτοκίνητο, με την μεγαλύτερη ταχύτητα που μπορούσε ν' αναπτύξῃ, έδουθίετο στο άγνωστο, πόλεις, χωρία, χωράφια, δάση, όλα έξηφανίζοντο το ένα πίσω από το άλλο. Για πολὺ ὥρα ο Μπωτρελέ παρακολουθοῦσε με το βλέμμα τον σύντροφόν του, με περιέργεια μεγάλη, και με την επιθυμία ν' άντιστηκῶς το προσωπαίον που τον παρήλλαξε για να τον ιδῇ στην πραγματικότητά του, και ή σκέψις του πετούσε πολὺ μακριά.

Αλλά, έπειτα από τας συγκινήσεις και τας απογοητεύσεις τῆς ήμέρας αὐτῆς ή κούρασις τον έκυρίευσε και αὐτόν και σε λίγο τα μάτια του έκλεισαν. Απεκοιμήθη. Όταν έξυπνησε ο Λουπέν εδίδετο και με κατάνηξιν του άνέγνωσε: «Η φιλοσοφία του Ηλάτωνος».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VIII

Απὸ τὸν Καίσαρα
στὸν Λουπέν

«Τὶ διάβολο, μοῦ χρειάσθηκαν ἑμένα, στὸν Λουπέν, δέκα ἡμέρες θὰ σοῦ χρειασθοῦν ἐσένα τουλάχιστον δέκα χρόνια.» Ἡ φράσις αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἐπρόφερε ὁ Λουπέν ἐνῶ ἐφευγαν ἀπὸ τὴν ἔπαυλι τῶν Βελίν εἶχε ἐκ τῶν ὑστέρων μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς τακτικῆς τοῦ Μπωτρελέ.

Πολὺ φύχραιμος καὶ τελείως κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ὁ Λουπέν εἶχεν ἐν τούτοις στιγμῆς ἐξάρσεως, κατὰ τὰς ὁποίας ἔλεγε περισσότερα ἀπ' ὅ,τι θὰ ἔπρεπε, καὶ τὰ λόγια του ἤμποροῦσαν νὰ χρησιμεύσουν, σ' ἓνα νέο σὰν τὸν Μπωτρελέ, γιὰ νὰ ἐξαγάγῃ ἐπωφελεῖ συμπεράσματα.

Δίκαιο ἢ ἀδικο ὁ Μπωτρελέ ἐνόμιζε πῶς εἶχε διακρίνῃ στὴν φράσιν αὐτὴ μίαν ἀκουσίαν ἐξομολόγησιν.

Πράγματι δὲ τοῦ ἔδιδε τὸ δικαίωμα νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἀφοῦ ὁ Λουπέν συνέκρινε τὴν δυνάμιν του μετὰ τὴν ἰδικήν του, θὰ πῇ ὅτι, καὶ οἱ δύο ἦσαν κάτοχοι τῶν ἰδίων μέσων, ποῦ θὰ τοὺς ὡδηγοῦσαν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, καὶ ὅτι ὁ Λουπέν δὲν εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ περισσοτέρας ἐνδείξεις ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Μπωτρελέ, Αἱ πιθανότητες ἦσαν ἡ ἴδιαι, μετὰ τίς ὁποῖες εἶχαν χρειασθῇ στὸν Λουπέν δέκα ἡμέρες, διὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μυστήριον.

Καὶ ποῖαι ἦσαν ἀκριβῶς αὐταί; Πρῶτον ἡ γνώσις τῆς υπάρξεως τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκδοθῇ, κατὰ τὸ 1815 καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε πᾶσαι στὰ χεῖρα τοῦ Λουπέν ἐντελῶς κατὰ τύχην, ὅπως εἶχεν συμβῇ καὶ εἰς τὸν ἴδιον τὸν Μασσιμπάν. Χάρις δὲ εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶχε κατορθώσει νὰ ἀνακαλύξῃ εἰς τὴν σύνοψιν τῆς

Μαρίας Ἀντουανέττας τὸ ἀπαραίτητον ἔγγραφο πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐρευγῶν του. Ἐπομένως τὸ βιβλίον καὶ τὸ ἔγγραφο εἶχαν υπάρξῃ τὰ μόνα ἐνδείκτι καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Λουπέν ἐβασίσθη. Μὲ αὐτὰ εἶχεν ἀνεγείρῃ ὅλον τὸ οἰκοδόμημα. Καμμία ἀκολούτως ὑπερφυσικὴ ἐπικουρία. Ἡ μελέτη τοῦ βιβλίου καὶ τοῦ ἔγγραφου αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Καλὰ λοιπὸν ὁ Μπωτρελέ δὲν μποροῦσε καὶ αὐτὸς νὰ βασισθῇ μόνον ἐπ' αὐτῶν; Γιατί νὰ περιέρχεται σ' ἓνα ἀσκοπον ἀγῶνα;

Ἡ ἀπόφασις τοῦ ὑπῆρξεν αἰφνιδια καὶ ἀμετάτρεπτος, καὶ ὑποτασσόμενος εἰς αὐτὴν εἶχε τὸ προαίσθημα ὅτι ἀκολουθοῦσε τὴν καλὴν διεύθυνσιν,

Χωρὶς λοιπὸν νὰ ζητήσῃ καμμία ἐκνοπείῃ ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀπρόοπτου συντρόφους τοὺς ἐγκατέλειπε ἀφοῦ παρέλαβε καὶ τὴν βαλίτζα του, καὶ ἐγκατεστάθη σ' ἓνα μικρὸ ξενοδοχεῖο ποῦ εὕρισκετο στὸ κέντρον τοῦ Παρισιῦ.

Απὸ τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ δὲν ἐδῆλξε ἐπὶ ὁλόκληρας ἡμέρας. Μόνον ποῦ ἔπρεπε γευματίζε εἰς τὴν κοινὴν τραπεζαρίαν. Ὅλες ὁμως τίς ἄλλες ὥρες ἔμενε κλειδωμένος στὸ δωμάτιον του καὶ μετὰ τίς κουρτίνες ἀκόμη τῶν παραθύρων καλὰ κλεισμένες, ἐπὶ ὥρες ὁλόκληρας ἐσκέπτετο.

«Δέκα ἡμέρες» εἶχεν εἰπῇ ὁ Ἀρσέν Λουπέν. Ὁ Μπωτρελέ ἀφίνοντας κατὰ μέρος ὅ,τι εἶχεν ἐπιχειρήσει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ προσπαθῶν νὰ ἀποβλέπῃ μόνον εἰς τὸ βιβλίον καὶ τὸ ἔγγραφο, εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἀνακάλυψιν του εἰς τὸ ἴδιο διάστημα μετὰ τὸν Λουπέν. Ἐν τούτοις ἡ δεκάτῃ ἡμέρᾳ ἐπέρασε καθὼς καὶ ἡ ἐνδεκάτῃ καὶ δωδεκάτῃ, ἀλλὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν

μὴ λάμψῃ ἐφώτισε τὴν σκέψιν του καὶ διὰ μίας, μετὰ τὴν ταχύτητα ποῦ ἀναπτύσσονται καμμιά φορὰ στὴν διάνοιά μας μερικαὶ ἐντυπώσεις, ἡ ἀλήθεια ἐσπρόβλεψε διὰ μίας μπρεσσά του. Τὸ ἐσπέρας τῆς δεκάτης τρίτης αὐτῆς ἡμέρας, δὲν ἤξευρε βέβαια ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ μυστηρίου, ἀλλὰ ἐγνώριζε τὸν τρόπο, μετὰ τὸν ὁποῖον θὰ κατάρθωνε νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ ὅστις χωρὶς καμμιά ἀμφισβολία ἦτον ὁ ἴδιος τὸν ὁποῖον εἶχε μεταχειρισθῇ καὶ ὁ Λουπέν.

Ὁ τρόπος αὐτὸς ἦταν πολὺ ἀπλὸς καὶ συνίστατο εἰς αὐτὴν μόνον τὴν ἐρώτησιν. Ἰπάρχει ἄραγε κάποιος σύνδεσμος μεταξὺ ὅλων τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, πρὸς τὰ ὁποῖα τὸ βιβλίον συνδέει τὸ μυστήριον τῆς Κούφιας Βελόνας;

Ἡ παικίλια τῶν γεγονότων καθιστοῦσε

τὴν ἀπάντησιν ἄρκετὰ δύσκολον. Ἐν τούτοις κατόπιν τῆς ἐπισταμένης μελέτης, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Μπωτρελέ ἀφιερώθη κατάρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ τὸ ἐξῆς συμπεράσμα. Ὅλα τὰ γεγονότα αὐτὰ χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως ἐξαίρεσιν, εἶχον λάβει χώραν εἰς τὴν ἑκτασιν, ἥτις σήμερον εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Νορμανδία. Ὅλοι οἱ ἥρωες τῶν διαφόρων αὐτῶν γεγονότων εἶναι Νορμανδοὶ καὶ ὅλοι ἐνεργοῦν πάντοτε εἰς τὴν χώραν αὐτήν.

Πόσον ἐνδιαφέρον εἶνε τὸ ταξίδι αὐτὸ διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ὁ Μπωτρελέ παραινόμενος, ἀνοίγει τὴν ἱστορίαν. Ὁ Πολλὴν πρῶτος δοῦς τῆς Νορμανδίας γίνεται κύριος τοῦ μυστικοῦ τῆς Βελόνας ἐπαιτα ἀπὸ τὴν συνθήκην τοῦ Σαίν-Κλαίρ-Σύρ-Επτ.

(Ακολουθεῖ)

ΙΑΤΡΕΙΟΝ
ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

Συνεργασία κυρίας Ε. Α. ΚΑΜΠΑ ἱατροῦ Γυναικολόγου.

Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινοθεραπείαι, Ακτινογραφίαι,

Μηχανοθεραπείαι, Διαγνωστικὴ, Χρόνια νοσήματα

Θεραπεύονται ἀνευ φαρμάκων ἐμὴ δι' ἰδιαιτέρας ὁδὸς μηχανικῆς μεθόδου, ἀνωδύνου καὶ ἀναισθησιακῆς, πλεῖστα ὅσα χρόνια νοσήματα δυσίατα ἢ καὶ ἀνίατα μέχρι σήμερον θεωρούμενα ἦσαν.

Ρευματισμοί, Ισχυαλγίαι, Στοιμαχικά, δυσκοιλιότητες, Προστατίτις, Ψαμμίασις, Δυσπνία, Αναίτια, Εξηντηλημέται ὄργανισμοί, Παράλυσεις, Συρίγγια, Αιχμὰ ἑλκή, Πολυταρκία, Αἰμορροΐδες κτλ.

Προλαμβάνεται καὶ σημερινῶς βελτιώνεται ἡ Ἀρτηριοσκλήρωσις

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

Τοκετοί, Στειρώσεις, Μητροΐδες, Χρόνια κατάρροι, Συρίγγια, Κυστίτιδες κτλ. δι' ἰδιαιτέρας μεθόδου με καταπληκτικὰ αποτελέσματα

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ

«Λέπει ο Μάρτης απ' την σκακιοστή;» κατά την παροιμίαν. Ίδού στάδιον πειραματισμού διά τὸ δόγμα τῆς φυτοφαγίας. — Δικαίως τὰ ὁσπρια ὠνομάσθησαν «τὸ κρέας τῶν πτωχῶν» διότι σχετικῶς περιέχουσι καὶ ταῦτα πολλὰς ἀζωτούχους οὐσίας, ἴτοι φυτικὸν λεύκωμα καὶ ἐπομένως εἶναι θρεπτικωτάτη τροφή. Ἐπὶ 100 μερῶν ἐμπεριέχουσι 50 ἕως 58 μέρη ἀμύλου καὶ σακχαρώδων οὐσιῶν, 23 ἕως 25 λευκοματσοειδῶν οὐσιῶν, 2 ἕως 3 λίπους, 2 ἕως 3 ἀλάτων καὶ ὀλίγου ὕδατος. Περισσότερον ἄμυλον ἔχουν τὰ πῖσα (πιζέλια) πλουσιώτεροι ὅμως εἰς λευκοματιώδεις καὶ λιπαρὰς οὐσίας εἶναι οἱ φακήοι, ὁ βασιλεὺς αὐτὸς τῶν ὁσπρίων. Τὰ κουνιά καὶ πρὸ πάντων αἱ φακαὶ ἔχουν πολὺν σίδηρον καὶ ἄλλα. Ἐν γένει ὅλαι αὐταὶ αἱ φυτικαὶ οὐσαὶ ἔχουν μὲν ἄφθονα ἀζωτοῦχα συστατικά, εἶναι ὅμως πτωχὰ εἰς ἄνθρακον καὶ δι' αὐτὸ πάντοτε πρέπει νὰ μαγειρεύονται μὲ ἀρκετὸν λίπος (ἐλαιον βούτυρον, λίπος).

Ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ φλοιοῦ αὐτῶν τὰ ὁσπρια εἶναι ἀρκετὰ εὐπεπτα, ἀλλ' ἐὰν τὸ ὕδωρ ἐσκήρυνε τὴν ὁσπρετὴν αὐτῶν δυσκόλως χωνεύεται καὶ γεννᾷ πολλὰ ἀέρια εἰς τὸ ἔντερον. Ἐν γένει ὅμως (πουρὲ) ἀπὸ ὁσπρια καλοβρασμένα ἀναμεμιγμένον μὲ ἀρκετὴν δόσιν ἐλαίου ἢ

βουτύρου, εἶναι ἐξόχως θρεπτικὸν φαγητόν.

Δυστυχῶς δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν θρεπτικὴν ἀξίαν τὰ γεώμηλα, παρ' ὅλην τὴν φήμην των. Ἐπὶ 100 μερῶν περιέχουσιν 75 μέρη ὕδατος, 20 ἀμυλῶδους ἀλεύρου, 2 μόνον ἀζωτούχων οὐσιῶν, 1.25 διαφόρων ἀλάτων, ἴχνη μόνις λιπαρῶν οὐσιῶν καὶ 1 μ. σκωχέρου καὶ κόμμεως. Ὡστε τὸ πτωχότερον ὁσπριον ἢ σιτηρόν εἶναι πολὺ θρεπτικώτερον τῆς πατάτας. Ἀλλ' ἔχει τὰ καλὸν ὅτι καλλιεργεῖται καὶ διατηρεῖται εὐκόλως καὶ εἶναι εὐάρεστον εἰς τὴν γαστρὶν καὶ εὐπεπτον τροφήμην. Εἶναι ἡ τροφή τῶν πτωχῶν καὶ τῶν δυστυχούντων τόπων (Ἰρλανδία) οἰκονομικὴ πολὺ ἀλλὰ ὀλιγίστης θρεπτικῆς ἀξίας ἀφοῦ περιέχει ὀλιγίστας λιπαρὰς καὶ ἀζωτούχους οὐσίας. Ὡστε διὰ νὰ εἶναι καλὴ τροφή ἡ ἥπατάτα πρέπει νὰ μαγειρευθῇ μὲ ἄφθονα λιπαρὰ καὶ λευκοματσοειδῆ, τοιοῦτος δ' ἐξαιρετος συνδυασμός—τύπος τελείου φαγητοῦ—εἶναι τὸ κρέας μὲ τὰς πατάτας, εἰς τὴν Ἰρλανδίαν κατασκευάζουν καὶ ἄρτον ἀπὸ ἄλευρον γεωμήλων, ὅστις ὅμως ὑπὸ θρεπτικὴν ἔποψιν οὐδὲ σύγκρισιν ἐπιδέχεται πρὸς τὸν κοινὸν σίτινον ἄρτον.

Τὸ λάχανον εἶναι πλούσιον εἰς λευκοματσοειδῆ οὐσίας καὶ εἰς θειώχα συστατικά· ἡ δυσασμία τοῦ ἀνθράσματος

καὶ τῶν ἐρυγῶν αὐτοῦ ὀφείλεται εἰς τὸ σχηματιζόμενον ὑδρόθειον. Τὸ (λαχανο-τουρσὴ) εἶναι εὐπεπτον καὶ ὑγιεινὸν διποβοήθημα τῆς πέψεως ἄλλων οὐσιαστικωτέρων τροφῶν. Διὰ τοὺς σταρεοὺς στομάχους, ἐξαιρετος μαγειρευτικὸς συνδυασμός εἶναι τὸ χοιρινὸν κρέας μὲ τὸ λάχανον. — Εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν κατηγορίαν ὑπάγεται καὶ τὸ κουνουπίδι. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ λαχανικά, ἐπειδὴ ἀφίγουν πολλὰς περιττὰς ὕλας εἰς τὸ ἔντερον καὶ διότι ἔχουν ἀρκετὸν θείον, εἶναι καταλληλότατα τροφαὶ διὰ τοὺς καθ' ἑξὶν δυσκοιλίους, διότι ὑποκινοῦν τὸν πεπτικὸν σωλήνα.

Καὶ ἐδῶ εἶναι καιρὸς νὰ λεχθῶν ὀλίγα λέξεις καὶ περὶ τῶν συνηθεστέρων ἀρτυμάτων, ὅσα χρησιμοποιοῦνται πρὸς παρὰσκευὴν τῶν τροφῶν καὶ μερικὰ ἐκ τῶν ὁποίων, ὅπως τὸ ἄλας, εἶναι ἀπαραιτήτα διὰ τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀρτύματα εἶναι διαφόρων εἰδῶν· λιπαρὰ (λίπος, βούτυρον, ἐλαιον), σακχαρώδη (σάκχαρον, καρποί), ἀλατώδη (μαγειρικὸν ἄλας), ὀξεία (ὄξος, λεμόνιον κτλ.), ἀρωματικά (πέπερι, κανέλλα, σινάπι, κρόμμυον, σκόροδον, ἀνηθόν, πετροσίληνον κλπ.) Τὰ ἀρτύματα διεγείρουν τὴν ὄρεξιν διαθρύπτουσα τὴν γαστρὶν καὶ καθιστῶντα εὐγευστότερα πολλὰ ἀνούσια τρόφιμα, ἐρεθίζουν ἀλαφρῶς τὸν στόμαχον καὶ ὑποκινοῦν τὴν ἐκκρίσιν τῶν πεπτικῶν ὑγρῶν, κανονίζουν τὰς πεπτικὰς ζυμώσεις καὶ ἐμποδίζουν τὰς σηπτικὰς ζυμώσεις. Ἐννοεῖται ὅτι τῶν ἀρτυμάτων περισσότερὰ χρήσιμα πρέπει νὰ γίνωνται τὸ θέρος καὶ εἰς τοὺς θερμοὺς τόπους, διὰ νὰ ἐξεγείρωνται ἐκ τῆς νωθρότητος τῶν τὰ πεπτικὰ ὄργανα καὶ καταστρέφονται αἱ σηπτικαὶ ζυμωτικαὶ οὐσαί, αἵτινες εἰσάγονται ὁμοῦ μὲ τὸ ὕδωρ καὶ τὰς τροφὰς εἰς τὰ πεπτικὰ ὄργανα. Παιδιὰ καὶ γυναῖκες μετρίαν αὐτῶν χρῶσιν πρέπει νὰ καμνωσι. Λέγεται ὅτι ὠφελοῦν εἰς τοὺς λυμφατικούς καὶ ἐλάττωσι τοὺς νευρικούς. Ἡ καταχρῆσις τῶν ἀρτυμάτων φέρει διαφόρους χρόνιους ἐρεθισμούς καὶ φλεγμονὰς τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος εἴτε τοῦ δέρματος καὶ συντελεῖ εἰς δυσκοιλιότητα, ἐνθ' ἅλιν ἡ στέρησις αὐτῶν ἀτονίζει τὴν ὄρεξιν καὶ ἀφίνει ἐλευ-

θέραν τὴν ἀνάπτυξιν νοσηρῶν ζυμώσεων εἰς τὸν στόμαχον καὶ τὸ ἔντερον.

Εἶνε γλυκύς ὁ ὕπνος τὴν ἀνοιξὶν καὶ αἰσθάνεται περισσοτέραν αὐτοῦ ἀνάγκην τὸ σῶμα διότι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ γενικοῦ ὀργασμοῦ τῆς φύσεως ζωηρότεροι διεξάγονται αἱ ζωικαὶ λειτουργίαι καὶ ἄρα πλείονος ἀναπαύσεως χρήζει. Ἡ διάρκεια τοῦ ὕπνου δαίνει ἀντιστρόφως ἀνάλογος πρὸς τὴν πρόδον τῆς ἡλικίας· ὅσω μικρότερος εἶνε ὁ ἄνθρωπος τόσο περισσότερο ὕπνον χρειάζεται, τὰ παιδία πρέπει νὰ κοιμῶνται πολὺ, τῶν ἐρεφῶν μάλιστα ἡ περισσοτέρα ζωὴ εἶναι ὁ ὕπνος· εἰς ὄριμον ἡλικίαν, ἀπὸ ἕως ὅκτω ὥρων ὕπνος καθ' ἡμερὸν ὀκτὼ ἀρκεῖ· οἱ γέροντες φύσει κοιμῶνται ὀλίγον. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρῃ μεγαλειότερον μαρτύριον ἀπὸ τὴν καταναγκαστικὴν στέρησιν τοῦ ὕπνου. Ἡ ἀϋπνία εἶνε σύνηθες παρακολούθημα τῶν μεγάλων νευρικῶν καὶ ἡθικῶν διεγέρσεων, τῆς καταχρῆσεως τῶν διεγερτικῶν ποτῶν καὶ τῆς υπερβολικῆς πνευματικῆς ἐργασίας, Εἰς ἀϋπνίας ὑποφέρουν καὶ οἱ ἀναιμικοί, οἱ νευρασθενικοὶ καὶ οἱ πᾶσχοντες ἐκ διαφόρων χρόνιων ὀδυνῶν παθήσεων.

Πλὴν τῶν ὑπνωτικῶν φαρμάκων, τὰ ὅποια εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ἀναγράφει ὁ ἱατρός, κατὰ τῆς ἀϋπνίας ὠφελεῖ πολὺ ἓνα μεγάλο φλυτζάνι γάλακτος ὅσον τὸ δυνατόν θερμότερον πινομένου πρὸ τῆς κατακλίσεως. Ἐν γένει ἡ θερμότης αὐτῆς τοῦ πλῆθους καὶ τοῦ σκελετοῦ προσελκύει κάποιαν ὑπεραιμίαν πρὸς τὸν στόμαχον καὶ φέρει ἐπομένως ἀναιμίαν τοῦ ἐγκεφάλου, ἕξ ἧς ὁ ὕπνος πολλὰ μᾶλλον τὸ γάλα, τοῦ ὁποῦ τοῦ προτόν, τὸ γαλακτικὸν δῆν, καταναγκάζει τὴν ἐγκεφαλικὴν οὐσίαν ὅταν αὕτη διατελῇ εἰς κόπωσιν, ὅπως τὴν ἐσπέραν.

Τὸ θραιότερον ὅμως καὶ ἀσφαλέστερον ὑπνωτικὸν εἶνε ὁ τακτικὸς καὶ ἡσυχὸς ὅλος καὶ ἡ ἐν μέτρῳ γινόμενη ἐργασία καὶ ἀσκήσις. Εἰς περιπάτος ἀφ' ὁστέρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας κόπωσις τοῦ σώματος προκαλοῦν τὴν νύκτα τὸν ὕπνον, ὅταν ὁ ὀργανισμὸς λειτουργεῖ κανονικῶς καὶ δὲν ἔχει καμμίαν ἀφορμὴν διαταραχῆς ἢ διεγέρσεως.

ΝΤΑΣΙΓΚ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

αὐτὸς ὅστις ὀνομάζεται Οὐρανὸς ἀρκεῖται νὰ παρακολουθῇ τὸν χορὸν τῆς ἑξ ἀποστάσιος.

Ο χορὸς παντοῦ καὶ πάντοτε ὑπῆρξε ἐν ἐκ τῶν κυρίων γνωρισμάτων τῆς ἐθνικῆς ζωῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἀκόμη. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ αἰσθημὰ του εὐθυμον ἢ δύσθυμον ἐτραγουδοῦσε καὶ ἐχόρευε. Τὸ ὑπαιθρον ὑπῆρξε τὸ λίκνον τοῦ χοροῦ.

Ἀλλὰ μὲ τὴν πάροdon τοῦ χρόνου ὑπέστη ὁ χορὸς ποικίλας ἐξελίξεις, ἤρχισε δὲ νὰ χάνῃ τὸν φυλετικὸν χαρακτήρα. Σήμερον ὁ χορὸς προσέλαβε παγκόσμιον χαρακτήρα. Τὸ φῶς-τρὸτ το χορεύουν τόσοι εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅσοι καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην. Πνέει καὶ εἰς τὸν χορὸν ἄ-

νεμος κοσμοπολιτισμοῦ.

Ὅπως ὅλα τὰ ὥραϊα παλαιὰ πράγματα, ἄλλοτε καὶ ὁ χορὸς εἶ ἐν ἐν Ἑλλάδι τὴν ποίησίν του. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας ὁ χορὸς ἦτο ἔνδειξις παλληκαριᾶς. Εἰσὶν εἰς τὰ βουνὰ οἱ ἀρματοῦλοι καὶ κλέφτες. Ὅταν ἡ Ἑλλὰς ἠλευθερώθη ὁ χορὸς ἐγένετο καθαρῶς οἰκογενειακὴ διασκέδασις, τώρα κατῆντησε δημόσιον θέαμα. Ἀλλοτε ἐχόρευεν ἡ νεολαία, ἐγέλα, ἀγαποῦσε. Τώρα ἐπιδεικνύεται, φλερτάρει, μεθᾶ. Ἀλλοτε τὸ σπῆτι τοῦ ἐδέχετο δὲν εἶχε πολὺ μεγάλα σαλόνια, ἠλεκτρονικὸς γλόμπους, φρακοφόρους. Ἐκνιάρχει ἕνας τόνος οἰκειότητος, ἀπλότητος, ἀνοικτῆς καρδιάς. Σήμερον ὅλα ἀνάγονται εἰς τὴν μόδαν, εἰς τὴν πολυτέλειαν, εἰς τὴν ἐπίδειξιν καὶ περισσώτερον ἀπ' ὅλα ὁ χορὸς ὅστις ὑπέστη μεταμόρφωσιν οργαδαίαν. Οἱ παλαιοὶ χοροὶ τὸ βάλς Γερμανικὸν καὶ Γαλλικὸν— καὶ εἰς τὸν χορὸν ἀκόμα ἦσαν τὰ δύο κράτη ἀντίπαλα— τὸ πρῶτον εὐρύτατα διαδεδομένον, τὸ δεύτερον τεχνικώτερον, ἡ πόλκα—τὸ καταφύγιον τῶν ἀδεξίων— τὸ σοτῆς, ἡ μαζοῦρκα, τὸ γαλόπ— Κρακοβιὲν καὶ Βαρσοβιὲν χοροὶ μεγαλοπρεπεῖς, ἡ καντρίλια μὲ τὰς γραφικὰς «φιγούρες», οἱ λανσιέδες, ὁ εὐγενέστε-

ρος καὶ χαριέστερος τῶν χορῶν, τὸ μπουστὲν ἢ νεωτέρα μορφή τοῦ Γαλλικοῦ βάλς καὶ τέλος τὸ παντε-κάτρ ὅλα αὐτὰ ἐξωρίσθησαν καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐπολιτογραφήθησαν τὸ φῶς-τρὸτ, τὸ ταγκὸ, τὸ οὐάν-στέπ, τὸ ἐξιτάσιόν, τὸ ζαμπᾶ, τὸ σάμπά, τὸ μπλουζ, τὸ σίμν. Αἱ ὀνομασίαι καὶ μόναι δίδουν τὸ μέτρον τῆς χορευτικῆς νοστιμότητος. Τὰ βήματα τῆς ἀρκοῦδας, ζῶον ἀντιπαθητικοῦ νωθροῦ, ἀναίσθητου, βουλγαροειδοῦς, χωρὶς χάριν καὶ χωρὶς ἐννοίαν κατέκλυσαν τὰς χορευτικὰς αἰθούσας.

Ο χορὸς τῶν ἀπάχιδων, ἀνθρώπων τῶν καταγωγῶν καὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἀπὸ τὰ καμπάρε τῆς Μονμάρτης ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ χοροὶ χορεύονται μὲ τὴν ἀγρίαν, φουτουριστικὴν τζᾶζ-μπάντ εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ξυλόφωνα ἢ γκράν-κάσα, τὰ κρόταλα, τὰ κουδούνια, τὰ τάσια, καὶ ἄλλα ἐκκωφαντικὰ, πολυθόρυβα νεωτεριστικὰ ὄργανα ἀπειλοῦν νὰ συγκλονίσουν ὄχι μόνον τοὺς πόδας, ἀλλὰ καὶ τὸν δυστυχισμένον ἐγκέφαλον.

Ἀλλοτε τοὺς χοροὺς συνώδεον λουκούλεια συμπόσια—τώρα χορεύουν ἀπὸ τὰς ἑξ ἑσπέρια μεσάνυχτα μὲ οἶζο καὶ τυρόπητες. Τότε τὰ κορίτσια ἐχόρευαν μὲ τὸ χρώμα τῆς συστολῆς στὰ μάγουλα, τώρα μὲ τὰς προκλητικωτέρας τῶν κινήσεων εἰς τρόπον ὥστε νὰ ροσταλῇ κανεὶς τὸν Καλαματιανόν, τὸν κλεφτικόν, τὸν μπ λλον.

Τότε ὑπῆρχεν ἀληθὴς πλοῦτος χάριτος καὶ ἀξίας. Ο χορὸς ἦτο ὁ καθρέπτης τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως. Τότε ἐχόρευαν μὲ μειδιήματα καὶ εὐφρολογίας, παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀλφόνσου Κάρ ὅτι ὅταν χο-

ρεύομεν τὸ πνεῦμα κατεβαίνει εἰς τοὺς πόδας. Τώρα κατ' ἄλλο κατέρχεται εἰς τοὺς πόδας καὶ ποδοπατεῖται ἡ ἠθικὴ. Ο χορὸς ἄλλοτε ἦτο ἐν θάμβος ἀπὸ τὰς μαρμαρυγὰς ὀφθαλμοβολῶν καὶ ἀδαμάντων. Τώρα εἶναι ἐν σφιχταγκάλισμα σκανδαλώδες.

Τὸν τύπον τῆς σημερινῆς κοσμικῆς κινήσεως μᾶς τὴν δίδουν αἱ Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες. Μία ἐξ αὐτῶν ἔγραφε χθές:

«Χορευτικὴ προσεπερὶς προλον-ξὲ παρὰ τῇ κ. Κοκοράκη (ὁ κύριος κηρύσσεται εἰς ἀφάνειαν). Ἡ ὁρχήστρα τοῦ Καπρὶς ἔπαιξε ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ντεκοκό. Επαίχθησαν τὸ μπ' οὐξ-φῶξ καὶ Baeh porch. Διεκρίναμεν τὴν Α. Β. Γ. ὅλον τὸ ἀλφάβητον ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει μὲ ὅλα τὰ κοσμητικὰ ἐπίθετα Φιλυρικῆς ἐφευρετικότητος, μὲ φορέματα λαμὲν, κ' ῥαλλί, καφέ κλπ.» Καὶ ἐνθυμεῖται κανεὶς τὰς παλαιὰς ἀληθῶς μεγαλοπρεπεῖς ἀλλὰ ἀξιοπρεπεῖς συγκεντρώσεις τῶν ἀνακτορικῶν χορῶν μὲ τοὺς τῶν ἀστικῶν συγκεντρώσεων, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν ἐν σύνολον ὥραϊον, ἁρμονικόν, εὐχάριστον.

Τώρα ὁ χορὸς κατῆντησε σπότη. Οἱ χορευτικοὶ ἀγῶνες θὰ περιληφθοῦν ἀσφαλῶς ὡς ἀγωνίσματα ἀντοχῆς ὅπως ὁ Μαραθωνίος δρόμος καὶ ἡ ἄρσις βαρῶν Παράδειγμα ἡ Ἀμερικανὶς ἡ ὁποία πέτυχε ἐπὶ 72 ὥρας ἐχόρευσε, ἐναλλάσσουσα, καβαλέρους ὅπως ἄλλοτε αἱ ταχυδρομικαὶ ἄμαξαι τῶν Θηβῶν, ἀλλάξαντες εἰς τὰ χάνια ἄλλα, ἡ ὁποία ἐχόρευσε τρώγουσα καὶ πίνουσα, ἐχόρευσε μέχρις ὅτου ἐπέσε νεκρή. Πολὺ πρακτικώτερος ὑπῆρξεν ὁ ἀπόμαχος ἀξιοματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἐξηκονταετίαν ἐχόρευε

ἀδιακόπως, ὁ γνωστὸς τύπος τοῦ πολυμύστακος καὶ ἐρυδροδόρου ἀξιοματικοῦ ὅστις ὑπῆρξεν ὁ ἀκατανίκητος πρωταθλητὴς τοῦ χοροῦ, ὁ ἀπαράιτητος directeur τῶν τετραγόνων καὶ λογοφόνων.

Ἀλλοτε τὸ σπῖτι ἐκυριαρχοῦσε εἰχον δὲ ὠρισμένην περίοδον αἱ χορευτικαὶ ἐσπερίδες, λήγουσαι τὴν Καθαρὰν Δευτέραν. Τώρα χορεύουν ἀδιαφόρως ἐποχῆς. Χειμῶνα = καλοκαίρι εἰς οἰκίας, εἰς καμπαρὲ, εἰς χοροδιδασκαλεῖα. εἰς ταράτσες καὶ τερραίν. Χορεύουν καὶ εἰς εἰδικὰ κέντρα χορευτικά, τὰ ὁποῖα πλὴν δύο θερινῶν «Αἴγλης» καὶ «Παραδείσου» ὅλα τ' ἄλλα φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς ξενομανίας. Καπρὶς, Βερτίξ, Σὰν Σουσί, Μικάδο, Τροκαδερό, Γκριφόν, Ντελὶς. Κάθε αὐτὴ καὶ καθὲ μάνδρα παρόδων τῆς

δόδου Πανεπιστημίου, ἔγινε χορευτικὸν κέντρον. Τὰ γκρουπ ἐπαλλαπλασιάσθησαν, οἱ νέοι ἔγιναν ἐπιχειρηματίαι. Τὸ σπῖτι μὲ τὰς οἰκογενειακὰς συναναστροφὰς ἀντικατεστάθη μὲ τὰ κέντρα. Αἱ δεσποινίδες ἀφοῦ εἰσῆλθον πλησίον εἰς τὸν δημόσιον δῖον ὡς ὑπάλληλοι, καὶ συντηροῦνται ἐκ τῆς ἐργασίας των, δὲν αἰσθάνονται καμμίαν ἀνάγκην ἐξαρτήσεως, πατρικῆς ἐξουσίας. Καὶ κηγαίνουσι εἰς ἐκδρομὰς, εἰς χοροὺς καθ' ὁμάδας, ἕως οὐ κατορθώσουν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν χορομανίαν ἢ ὁποῖα ἔχει κυριεῦση τὴν νεολαίαν νὰ τερματίσουν τὴν ζωὴν των διασκεδάσεων μὲ ἓνα χορὸν ἀκόμη, ὁ ὁποῖος ἅμα χορευθῇ κάμνειν ἀπαραμεριστοῦν ὅλα τὰ διάφορα φῶξ-τρόι. Οχορὸς τοῦ Ησαΐα.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο, Δ. Ο,

==

Ο Γερμανικὸς ἀσύρματος εἶναι πολὺ δραστήριος.

Η σχετικὴ στατιστικὴ ἀποκαλύπτει ὅτι ἱ δύο Γερμανικοὶ σταθμοὶ τοῦ Νάουενκαὶ τοῦ Καϊνυγσβύστερ-χάουζεν ἐξέπεμψαν 7 1)2 ἐκατ. λέξεις διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, 1,783,000 δι' Ἰσπανίαν, 968,000 διὰ τὴν Ρουμανίαν κλπ.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἤρchiσε νὰ συζητῇται μεταξὺ τῶν κτηνιάτρων ἂν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐμβολιασθοῦν ὑποχρεωτικῶς ὅλοι οἱ σκύλοι κατὰ τῆς λύσεως.

Οἱ Γάλλοι κτηνίατρο. τονίζουσι,

ὅτι ὁ ἐμβολιασμός εἶναι ἄριστον προληπτικὸν κατὰ τῆς λύσεως καὶ ἡμπορεῖ νὰ ἀγάγῃ εἰς τελείαν ἐξάλειψιν τῆς νόσου αὐτῆς.

Τοιοῦτοτρόπως δὲ θὰ ἀπηλλασσετο καὶ τὸ Ἰνστιτοῦτον Παστέρ τῆς σχετικῆς ἐνοχλήσεως καὶ θὰ τοῦ ἔμενε περισσότερος διαθέσιμος καιρὸς δι' ἄλλας μικροβιολογικὰς ἐργασίας.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ

Η ΡΩΣΣΙΣ ΜΑΝΤΑΜ ΤΑΛΛΙΕΝ

(Τοῦ συνεργάτου μᾶς κ. Δ. Κοκκίνου)

μετεπαναστατικὴ Ρωσία ἔχει καὶ τὴν μαντάμ Ταλλιέν της. Οἱ φυλλομετρῶντες περισσότερον τῶν ἄλλων τὰ βιβλία τῶν φιλολογικῶν καὶ πολιτικῶν παρατηρήσεων γνωρίζουν ὑπερῶς περὶ τῆς Ανδρέγεβνας. Η κορία αὐτὴ ἔχει τοὺς ἐλαφροὺς πόδας της καὶ εἰς τὰ φιλολογικὰ καὶ εἰς τὰ πολιτικά σαλόνια. Εἶναι ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ Λεωνίδα Ανδρέγιεφ, τοῦ μεγάλου Ρώσου διηγηματογράφου ποῦ ἀπέθανε τὸ 1919 εἰς τὴν Φινλανδίαν φεύγων τὴν καταδίωξιν τῶν κυρίων τῆς Μόσχας.

Τὸ στάδιον αὐτῆς τῆς κορίας εἶναι θαυμασιῶς ὑποδειγματικὸν τῶν συγχρόνων τάσεων τῶν διψαλέων ἀστικῶν γυναικείων τύπων, ποῦ ἀνακατεῦνται ἢ νὰ ἐπιθυμοῦν τοῦλάχιστον, εἰς τὴν κίνησιν τῶν ὠραίων τεχνῶν, τῶν ἐκατομμυρίων τῶν νέων περιουσιῶν καὶ τῶν νέων ἰδεῶν. Εἰς κάθε κίνησιν τέλος πάντων ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔχουν ὅσον ἀποκομίσουν ἓνα κέρδος, εἴτε εἰς χειροκροτήματα, εἴτε εἰς μπριλλάντια εἴτε εἰς ζωὴν μεγάρου καὶ αὐτοκινήτου, εἴτε εἰς φήμην.

Η Ανδρέγεβνα εἰς τὰ 1902 ἀκόμη ἦτο μία ἀσήμαντη νεαρωτάτη ἡθοποιὸς, μὴ εὐμορφῇ κοπέλλα ποῦ ἔπρεπε τὸ ὄνειρον νὰ πρωταγωνιστήσῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν θέατρον τῆς Πετροπόλεως. Ἀλλὰ κυρίως ἤθελε νὰ πρωταγωνιστήσῃ εἰς τὴν στίλβουσαν ἐπιφάνειαν τῆς κοσμικῆς ζωῆς καὶ ἰδοὺ πῶς κατέπλευσεν εἰς τὴν λαμπρὸν αὐτὴν λιμένα. Τὴν ἀγάπησε ὁ Λεωνίδας Ανδρέγιεφ εἰς τὴν λαμπρὰν ἀρχὴν τοῦ μεγάλου σταδίου τοῦ, τόσον λαμπρὰν καὶ ἐπιτυχῆ, ὥστε κατὰ τὸ 1903, ὀλίγον μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν πρώτων διηγημάτων τοῦ ν' ἀποκτήσῃ ἀμέσως φήμην παγκόσμιον. Η πρώτην ἀγνωστὸς ἡθοποιὸς ἐγένινεν ἑξαφνα κορία Ανδρέγεβνα.

Σύζυγος τοῦ νεαροῦ ἀκόμη συγγραφέως, διὰ τὸν ὁποῖον μιλοῦσε ἤδη ἡ σφύρις καὶ τοῦ ὁποῖου τὰ πρῶτα ἀνθρώπα καὶ μεγάλα κέρδη ἐπείρεταν πολυτελεῖς ζωὴν.

Κατὰ τὸ 1905 τὸ ζεῦγος Ανδρέγιεφ ἔπειτα ἀπὸ τὸ καλλιτεχνικὸ

του ταξείδι ἀνὰ τὴν Ἰταλίαν εὐρέθη στὸ Κάπρι, μέσα σὲ μιὰ ἱστορικὴ βίλλα, ἀναπνέον τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῶν λεμονιώνων, καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἀπὸ παντὸς μέρους τοῦ κόσμου ἐπισκεπτῶν τῆς Ἰταλίας ποῦ ἐπιγαίναν μέχρι τοῦ Κάπρι διὰ νὰ γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ τὸν μεγάλον συγγραφέα. Στὸ Κάπρι ἔμενε τότε καὶ ὁ Μαξιμ Γκόρκι, ἐξόριστος ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Οἱ δύο μεγάλοι συγγραφεῖς ἦσαν φίλοι. Ἡ Ἀνδρέγεβνα τότε ποῦ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς ὅ,τι μποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ ἔρριψε τὰ μάτια τῆς εἰς τὸν Γκόρκυ. Ὁ Ἀνδρέγιεφ καλλιτέχνης ἀληθινός, ἰδιοσυγκρασία ἐσωτερικοῦ κόσμου, μὲ ἱκανοποιήσεις περυσότερον ἀπὸ τὰς θαθείας καὶ μέσας πηγὰς τοῦ αἰσθήματος τῆς ζωῆς καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν θόρυβον καὶ τὰ φαινόμενα τῆς ἐπιφανείας, δὲν ἦτο πλέον ἐπαρκὴς διὰ μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία εἰς τὴν ζωὴν δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνον τὴν λάμψιν εἰς ὅ,τι μπορεῖ νὰ δώσῃ ὁ ἡχηρὸς ἀστικός κόσμος. Εἴτε λοιπὸν διότι ὁ Γκόρκυ, κρᾶμα καλλιτέχνου καὶ ἀνθρώπου ἐπιζητοῦντος τὴν δρᾶσιν εἴτε καὶ εἰς τὸν θόρυβον, τῆς ἡτο βολικώτερος, εἴτε διότι ἡτο ἀπλῶς ἓνας ἄλλος ἄνδρας ἀπέναντι τοῦ συζύγου ποῦ εἶχε σαγηνεύσει, ἡ Ἀνδρέγεβνα ἐστράφη ὀριστικῶς πρὸς αὐτόν. Καί ἔνα ἀπόγευμα ὅτε ὁ Ἀνδρέγιεφ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν βίλλαν ἔπειτα ἀπὸ ἓνα μικρὸν περίπατον δὲν εὗρηκε οὔτε τὴν γυναῖκα του, οὔτε τὸν φίλον του. Εἶχον φύγει μαζύ. Τὸ ζεῦγος τῶν προδοτῶν κατέφυγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅπου ὁ Γκόρκυ εἶχε προπαρασκευάσει τὸ ἔδαφος διὰ μίαν προσοδοφόρον δι-αλέξει. Εκκεῖ παρουσίασε τὴν Ἀνδρέγεβνα ὡς γυναῖκά του, ἀλλὰ τὸ

σκάνδαλον τοῦ Κάπρι εἶχεν ἤδη γνωσθῇ ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἔκαμαν κακὴν ὑποδο-χὴν εἰς τὸ ζεῦγος. Ἡ περιπέτεια κατέληξε τέλος εἰς γάμον, ἡ Ἀνδρέγεβνα ἔγινε κυρία Γκόρκυ καὶ τὸν καιρὸν ἀκριβῶς ποῦ ὁ Λεωνίδας Ἀνδρέγιεφ, λεπτὴ ψυχικὴ ἰδιοσυγκρασία, ὑπέκλυψεν ἀπὸ συγκινήσε-ως εἰς συγκίνησιν εἰς καρδιακὸν νόσημα καὶ ἀπέθνησκεν εἰς τὴν Φιν-λανδίαν, νέος ἀκόμη καὶ πρὶν προ-φθάσῃ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του ἡ Ἀνδρέγεβνα ἐθαυματούργει εἰς τὴν Πετροῦπολιν, μεγάλη κυρία τοῦ μανιωδῶς φιληδόνου καὶ πολυτε-λῶς ζῶντος νέου κόσμου ποῦ ἀνε-πλήθυνεν ἡ κρατοῦσα τάξις ἀπὸ τὸν ἄφρον τοῦ σοβιετισμοῦ, ὅπως συνέ-βη ἔπειτα ἀπὸ κάθε θανάστασιν.

Ἡ τῶς κυρία Ἀνδρέγεβνα διωρί-σθη διευθύντρια τοῦ θεάτρου τῆς Πετροῦπόλεως καὶ εἰς τὰς αἰθού-σας τοῦ μεγάρου τῆς περνοῦσε πλέ-ον καθ' ἡμέραν ἐν μέσῳ τῶν κρα-τούντων τὰς ἐσπέρας ποῦ διήρχοντο αἱ λέαινας τῶν αἰώνων. Δὲν μᾶς ἐ-πληροφόρησαν ἂν εἰς τὴν καθαρῶς ἀρριβιστικὴν αὐτὴν ἱστορίαν τῶν ὀ-νομαστῶν ἐσπερίδων τῆς Ἀνδρέγεβ-νας ἐξακολουθεῖ νὰ παρευρίσκονται καὶ ὁ Γκόρκυ ἡ ἐχρησιμοποίηται αὐτὸς ὡς ἓνα σκαλοπάτι ἐγκαταλει-φθὲν ἤδη, ἂν ὄχι κατὰ τύπους, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν ἀπὸ τὴν διαβολεμένην αὐτὴν τυχодиώκτιδα.

Μᾶς ἀρκεῖ ὁ τύπος τῆς Ἀνδρέγεβ-νας ἓνας τύπος ἀντιπροσωπευτικὸς μιᾶς ζωηρότατα ἐκδηλουμένης σή-μερα εἰς τὸν κόσμον γυναικείας τά-σεως. Ὁ σκοπὸς αὐτῶν τῶν γυναι-κῶν εἶνε νὰ φθάσουν, νὰ ἱκανοποιή-σουν μίαν δίψαν ἀτελείωτον ἀπο-λαύσεων, ὁλικῶν συγκινήσεων, αἰ-σθησεασμοῦ, ματαιοδοξίας.

Ἡ ζωὴ αὐτῶν τῶν γυναικῶν μοια-ζει μ' ἓνα κομψὸν κόττερο, ποῦ ἔ-χει τὰ λευκά πανιά γιὰ τὴν ὡμορ-φίαν, καὶ κινεῖται μὲ δονήσαν κρυμ-μένην εἰς τὸ βάθος τοῦ κύτους καὶ ἀκτοπλοεῖ καὶ ποντοπλοεῖ ἀπὸ λιμέ-νος εἰς λιμένα, ὅπου ἡ κρυμμένη ἐν-τός του ψυχὴ τοῦ ἀπάχῃ ἀρπάζει ὅ,τι θέλει ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα τῶν ἄλλων ὥς ὅτου φθάσει εἰς τὸν τε-λευταῖον λιμένα. Καὶ αὐτὸ τὸ κότ-τερο βαπτίζεται ἐνεργῶς ἐνῇ τοῖς ἐκείνῳ «Ἰντεάλ». Αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες ἔκαμε τὴν Ἀνδρέγεβνα νὰ ὀγῇ στὸ θέατρο, αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες τὴν ἔφερε πλησίον τοῦ Ἀνδρέγιεφ, αὐτὸ τὸ ἰδε-ῶδες τὴν ἔκαμε ν' ἀρπάξῃ τὸν Γκόρ-κυ καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ προδώσῃ τὸν καλλίτερον φίλον του, αὐτὸ τὸ ἰ-δεῶδες τὴν ἔφευγεν ἐπαναστάτιδα εἰς τὴν σύγχρονον Ρωσσίαν, αὐτὸ τὸ ἰ-δεῶδες τὴν ἔκαμε κοσμικὴν κυρίαν, ζῶσαν μὲ ἀπερίγραπτον πολυτέλει-αν ἐντὸς τῆς καρδίας τοῦ μπολσεβι-κισμοῦ.

Εἶναι ἡ γυναῖκα ποῦ μεταχειρί-ζεται ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ φθάσῃ ποῦ ἀρπάζει, ὅ,τι τῆς εἶναι πρόχειρον, ποῦ δὲν ἔχει δισταγμὸν γιὰ τίποτε, ποῦ οἱ ἄνδρες εἶναι στὰ χέρια τῆς

μέσα ἐπιτυχίας εἰς τὰ ἰδεῶδη, τὸ μικρὸν σκαλοπάτι ποῦ τῆς χρειάζε-ται γιὰ νὰ πηδήσῃ στὸ αὐτοκίνητο τῆς ἐπιτυχίας.

Ὁ Ἀνδρέγιεφ μᾶς ἔδωσε τὴν ψυ-χογραφίαν τῆς γυναικὸς αὐτῆς ποῦ τῷ ἄφησε τὸ δηλητήριόν τῆς, «εἰς τὴν «Κατερίνα Ἰβανόβνα». Ἡ Ἰβανόβνα φαίνεται μιὰ ἐξαισία σφίγγα ἐνῇ δὲν εἶναι παρὰ τὸ στόμα ποῦ διψᾷ διαρκῶς ἡ ἀνικανοποίητος φλο-γερά σάρκα, ἡ δίψα ποῦ φθάνει στὸ ἐγκλημα. Καὶ ἐσυμβόλισεν αὐ-τὴν τὴν ἀποτροπαίαν δίψαν μὲ τὸν χορὸν τῆς Σαλώμης ποῦ χορεύει ἡ Κατερίνα εἰς τὴν τελευταίαν πρά-ξιν. Ὁ μετάλλινος στιλπνὸς δίσκος ποῦ κρατεῖ στὰ ἄσπρα Ἀφροδίτης χέρια τῆς εἶναι κενός. Ἀλλ' ὁ θεα-τῆς ποῦ τὴν παρηκολούθησε ξέρεῖ ὅτι ἐκεῖ μέσα ἀπετέθησαν κεφαλαὶ ἀνδρῶν, ὑπάρξεων δυστυχισμένων, ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν τῆς. Καὶ ὅταν χο-ρεύῃ καὶ τὰ ὑπερόχα μέλη τῆς κι-νοῦνται εἰς ἓνα γοητευτικὸν ρυθμὸν πάθους γνωρίζει κανεὶς ὅτι χορεύει γύρω ἀπὸ τὰ πτώματα ποῦ αὐξά-νουν διαρκῶς.

Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΙΟΝ. Γ. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 13 Ὁμόνοια
Ἡ ἀρτιωτέρα κατάρτισις. — Σχῆμα εὐμεθεδωτάτον

Καθημερινὴ διδασκαλία καὶ ἐξέτασις

Κύκλοι 3 μηνῶν διὰ διπλωματικὰς ἐξετάσεις
καὶ μηνιαῖοι τμηματικῶς.

ΑΡΙΣΤΑ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

ΦΙΛΑΤΕΛΙΣΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΗΣ

(Τοῦ τεκτικῶς συνεργάτου μας Κ. Αγγέλου)

Ἡ νῆσος τῆς Νέας Γῆς ἢ Νέα Φινλανδία, ὡς ἀγγλιστὶ καλεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὸ βόρειον μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ωκεανοῦ, ἀνατολικῶς τοῦ Καναδά.

Ἀνεκαλύφθη κατὰ τὸ ἔτος 1497 ὑπὲρ τῶν Ἰωάννου καὶ Σεβαστιανοῦ Καμπό, οἱ ὅποιοι ἦσαν βενετοὶ θαλασσοπόροι, ἀνήκοντες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ερρίκου VIII. Κατὰ τὸ ἔτος 1604 ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς νήσου οἱ Γάλλοι ἐνῶ οἱ Ἀγγλοὶ κατεῖχον τὸ δυτικὸν μέρος, ἀσχολούμενοι εἰς τὴν ἀλιείαν τῆς μορύνας. Δυσάμει ὅμως τῆς Συνθήκης τῆς Ουτρέχτης (1713) οἱ Ἀγγλοὶ παρέμεινον κύριοι τῆς νήσου, παραχωρήσαντες διὰ τῶν Συνθηκῶν τῶν Παρισίων τοῦ 1763 καὶ τῶν Βερσαλλίων τοῦ 1763, εἰς τοὺς Γάλλους δικαίωματα ἀλιείας εἰς τὸ βοριο-δυτικὸν μέρος τῆς νήσου. Ὁ πληθυσμὸς τῆς νήσου ἀνέρχεται εἰς 250,000 κατοίκους, πρωτεύουσα δ' εἶνε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, πόλις ἀριθμοῦσα 30.000 κατοίκους. Νομισματικῇ μονάδι χρησιμοποιοῦμένη ἐν τῇ νήσῳ εἶναι τὸ Δολλάριον.

Τὰ πρῶτα γραμματόσημα τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν κατὰ τὰ ἔτη 1857-1861 εἶναι μεγάλης ἀξίας ἀποτελοῦνται δὲ ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἀξίας. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 12, 8 πεννῶν καὶ 1 σελληνίου. Εἶναι διαφόρων σχημάτων καὶ φέρουσιν ὡς ἐπιγραφὴν τὰς λέξεις, Ἅγιος Ἰωάννης-Νέα Φουλανδία. Τὸ σπουδαιότερον πάντων εἶναι τοῦ 1

σελληνίου (πορτοκαλλί), ἀξίας 18000 φράγκων.

Τὸ 1866 ἐξεδόθη μία σειρά ἀποτελουμένη ἀπὸ 8 ἀξίας ἐκάστη τῶν ὁποίων ἔφερε καὶ μίαν ἰδιαιτέραν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα. Τοῦ 1 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας (υἱοῦ τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας) τῶν 2 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα μιᾶς μορύνας, τῶν 5 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα μιᾶς φώκης, τῶν 10 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας τῶν 12 σέντς μετὰ τὴν προτομὴν τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας.

Κατὰ τὰ ἔτη 1868-1889 ἐξεδόθησαν νέαι τινὲς ἀξίαι μετὰ τὰς αὐτὰς εἰκόνας, καθὼς καὶ 2 ἀξίαι μετὰ τὴν νεωτέραν εἰκόνα τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας. Τὸ 1887 ἐκυκλοφόρησεν μία ἄλλη σειρά, ἀποτελουμένη ἀπὸ 5 ἀξίας, τῶν 1, 2, 3, καὶ 10 σέντς, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ γραμματόσημον τοῦ 1, 2 σέντς, ἔφερεν ὡς εἰκόνα κῦνα τῆς Νέας Γῆς.

Επίσης κατὰ τὰ ἔτη 1890-94 ἐκυκλοφόρησαν 4 ἄλλαι ἀξίαι τῶν 1, 2, 3, 6, καὶ 12 σέντς μετὰ τὰς αὐτὰς εἰκόνας,

Τὸ 1897, ἐπὶ τῇ τετάρτῃ ἐπετείῳ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς νήσου, ἐκυκλοφόρησεν μία ἀναμνηστικὴν σειρά ἀποτελουμένη ἀπὸ 14 διαφορῶν ἀξίας, τῶν 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 10, 12, 15, 24, 30, 35 καὶ 60 σέντς.

Τὰ γραμματόσημα τῆς σειράς ταύτης φέρουσιν ὡς εἰκόνας τὴν Βασιλίσσαν Βικτωρίαν, τὸν ἀνακαλύψαντα νῆν νήσου Καμπό, τὸ

ἀκρωτήριο Μπωναδίστα ὅπου ἀπεδιβάσθη κατὰ πρῶτον ὁ Καμπό, μεταλλευτὰς ἐργαζομένους τὴν μεταλλεῖα χαλκοῦ καὶ σιδήρου τῆς νήσου, πτηνὰ τῆς νήσου, τὸ ψάρευμα τῆς μορύνας, δάση τῆς νήσου, τὸ πλοῖον τοῦ Καμπό, ὁμάδα φωκῶν κλπ. Τὸ αὐτὸ ἔτος ἐξεδόθη μία ἄλλη σειρά μετὰ τὰς εἰκόνας τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας. Ἡ σειρά αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἀξίας τοῦ 1, 2 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Πρίγκηπος τῆς Υόρκης τοῦ 1 σέντς (ρόζ καὶ πράσινον) μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας, τῶν 2 σέντς (πορτοκαλλί καὶ ρόδιον) μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Εδουάρδου τοῦ VII τῶν 3 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς Πριγκηπίσσης Ἀλεξάνδρας τῶν 4 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς Πριγκηπίσσης τῆς Οὐαλλίας (τῆς σημερινῆς Βασιλίσσης Μαρίας) καὶ τῶν 5 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας (τοῦ σημερινοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας).

Τὸ 1909 ἀεδοθή ἐν γραμματόσημον τῶν 2 σέντς μετὰ τὸν χάρτην τῆς νήσου.

Τὸ 1910, ἐπὶ τῇ 300ῇ ἐπετείῳ τοῦ Ἀποικισμοῦ, ἐξεδόθη μία νέα σειρά, ἀποτελουμένη ἀπὸ 11 ἀξίας, τῶν 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 12, καὶ 15 σέντς μετὰ διαφορῶν εἰκόνας ἱστορικῶν προσώπων καὶ τοπίων τῆς νήσου.

Τὸ 1911 ἐκυκλοφόρησεν μία σειρά ἣ ὅποια ἔφερεν ὡς εἰκόνας τὰ μέλη τῆς νέας Βασιλικῆς Ἀγγλικῆς Οἰκογενείας. Ἡ σειρά αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἀξίας τοῦ 1 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς Βασιλίσσης Μαρίας, τῶν 2 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, τῶν 3 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας, τῶν 4

σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Πρίγκηπος Ἀλβέρτου, τῶν 5 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς Πριγκηπίσσης Μαρίας, τῶν 6 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Πρίγκηπος Ερρίκου, τῶν 8 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου, τῶν 9 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Πρίγκηπος Ἰακώδου, τῶν 10 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς Βασιλομήτορος Ἀλεξάνδρας, τῶν 10 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Δουκὸς τοῦ Κόννωτ καὶ τῶν 15 σέντς μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐθνόσημου.

Ἡ σειρά αὕτη ἐκυκλοφόρησε μέχρι τοῦ ἔτους 1919 ὁπότε ἀντικατεστάθη δι' ἑτέρας σειράς καλουμένης νικητηρίδου, διότι τὰ γραμματόσημα αὐτῆς φέρουσιν ὡς ἐπιγραφήν τὰ ὀνόματα τῶν μαχῶν εἰς τὰς ὁποίας ἐνίκησαν τὰ στρατεύματα τῆς Νέας Γῆς. Ἡ σειρά ἀποτελεῖται ἀπὸ 12 ἀξίας, τῶν 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 10, 12, 15, 24 καὶ 36 σέντς.

Τὸ αὐτὸ ἔτος ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς ἀεροπορικῆς συγκοινωνίας μετὰ τῆς νήσου, ἐπεσφραγίσθη ἐν γραμματόσημον τοῦ 1897. τῶν 15 σέντς διὰ τῆς ἀξίας τοῦ 1 Δολλάριου καὶ τῶν λέξεων «Γερμανικαὶν Ἀεροπορικῶν ταχυδρομείων 1919».

Επίσης κατὰ τὸ 1921, ἐν γραμματόσημον τοῦ 1897, τῶν 35 σέντς ἐπεσφραγίσθη διὰ τῶν λέξεων «Ἀεροπορικῶν ταχυδρομείων 1921».

Τὸ 1923 ἐξεδόθη μία νέα σειρά, εὐρισκομένη ἐν χρήσει καὶ ἀποτελουμένη ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἀξίας. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, καὶ 15 σέντς.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

ΣΗΜ. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀφορῶσαν μόνον τὰς φιλατελιστικὰς σελίδας ἀπευθυντέον π. Κ. Αγγέλου, Γραφεῖα «Θησαυροῦ».

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Του τακτικού μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

Συνεχίζονται επιτιχώδες οι αθλητικοί διαγωνισμοί

Οι αθλητικοί διαγωνισμοί διά την Ολυμπιακήν προπρόνθιν των Ελλήνων αθλητών ήρχισαν ν' αποδίδουν αγαθόν καρπὸν καὶ νὰ διαγράφουν ἐλπίδας οὐ τελικῶς ἡ Ἑλλὰς θὰ δυνήθῃ νὰ παρατάξῃ εἰς τὸν Διεθνή αἵβον τῆς 8ης Παρισινῆς Ολυμπιάδος εὐάριθμον μὲν αθλητικὴν ὁμάδα, ἀλλ' ὅπως δῆποτε εὐπρόσωπον ἂν μὴ καὶ ἀνωτέραν ἐν πολλοῖς πολλῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἰδίᾳ δὲ τῶν Βαλκανικῶν τοιούτων.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ γ' διαγωνισμοῦ τῆς παρελθ. Κυριακῆς εἰς τὰ 4 ἐκ τῶν 7 γενομένων ἐν Ἀθήναις ἀγωνισμάτων εἶναι τόσον παρήγορα καὶ ἐνθαρρυντικά ὥστε πᾶς τις ὑπολογίζων ταῦτα νὰ διατρέπτει τὴν ἐλπίδα πολὺ καλλιτέρας ἀποδόσεως ἐφ' ὅσον ἡ προπονητικὴ ἐργασία προχωρεῖ μὲ ἀνάλογον τοῦ μέχρι τοῦδε ἐπιδεικνυομένου ζήλου καὶ καλῆς θέλησεως ἐκ μέρους τῶν αθλητῶν μας.

Κατὰ τὴν παρελθ. Κυριακὴν 4 ἐπιδόσεις πολὺ πολὺ καλὰ ἐσημειώθησαν καὶ εἶναι αὗται ἡ τοῦ ἄλματος εἰς ὕψος 1 μ. 70 ὑπὸ τοῦ αθλητοῦ Καραφύλλη ὑστερήσαντος τῆς Πανελληνίου ἐπιδόσεως κατὰ 2

1) 2 ἐκατ., ἡ τῆς δισκοβολίας 37 μ. 20 ὑπὸ τοῦ αθλητοῦ Ν. Κακούρη, ἦν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν ἀνέγραψεν ὁ πίναξ τῶν ἐπιδόσεων τῶν Πανελληνίων ἀγώνων, ἡ τῆς Σκυταλοδρομίας 400 μέτρων 47" 4) 5 κατωτέρα κατὰ 1" 1) 5 τῆς ἐπιστήμου Πανελληνίου τοιαύτης καὶ ἡ τοῦ δρόμου 400 μ. 56" 1) 5 ἀρκετὰ καλῇ δεδομένου ὅτι ἐπετεύχθη ἀπὸ ἔφηβον μᾶλλον αθλητὴν τὸν Γαβαλᾶν. Ἐχομεν τὴν πεποιθήσιν ὅτι καταβαλλομένης ἰδιαίτερας φροντίδος διὰ τὸν καταρτισμὸν εἰδικῆς ὁμάδος Σκυταλοδρομίας ἐκ 4 τῶν ἱκανωτέρων Ἑλλήν. δρομέων ταχύτητος, τὸ ρεκόρ αὐτῆς θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ὑποβιβασθῇ μέχρι 44" — 45" ὅτε ἡ ἐμφάνισις μιᾶς τοιαύτης ὁμάδος εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἰδὲν θὰ εἶναι εὐ ἀποφρόνητος. Χρειάζεται ὅμως ὅπως εἴπομεν ἐργασία, συνεργασία καὶ καλὴ θέλησις πρὸς μίαν κοινὴν προσπάθειαν, εὐτυχῶς δέδοι πάντα ταῦτα δὲν ἀπολείπουσιν οὔτε ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας αθλητὰς οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀναλαβόντας τὴν καλλιτέραν προπαρασκευὴν αὐτῶν διὰ τὴν Ολυμπιάδα.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ Ἀθηνῶν

Ἐν λεπτομερείᾳ ἰδοὺ τὰ συνολικά

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

33

κὸ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τοῦ γ' ἀθλητικοῦ διαγωνισμοῦ Ἀθηνῶν.

Ἄλμα εἰς ὕψος

Ι. Καραφύλλης 1.70, Ν. Κίτσος 1.65, Ι. Καραφύλλης καὶ Σ. Μπεναρδῆς 1.55, Π. Πάραλης 1, 50. Μετέσχον 7.

Δρόμος 800 μέτρων

Γ. Νικατάκης 2' 20" 5) 5, Ι. Ἀνεογιάννης 2' 20" 4) 5, Θ. Καραγιαννόπουλος 2' 37". Μετέσχον 4 ἐξ ὧν ὁ εἰς δὲν ἐτελείωσεν τὸν ἀγῶνα.

Δισκοβολία

Ν. Κακούρης 37.20, Δ. Καραμπάτης 31.63, Γ. Ζαχαρόπουλος 34.60, Δ. Κούτουλας 32.39. Σ. Μπεναρδῆς 31.48 μετέσχον 8.

Δρόμος 10000 μ.

Α. Κράνης 35' 9" 4) 5, Διαμ. Κάντας 37' 44" 3) 5, Μ. Μελαγίτης 39' 56" 1) 5, Π. Λαγός 42' 23" 3) 5.

Ακόντιον ἐλ, Α. Μανιάτος 46.26, Γ. Ζαχαρόπουλος 43.90, Μ. Νομικός 40.82. Σ. Μπεναρδῆς 40.60, μετέσχον 7.

Σκυταλοδρομία 400 μ.

Ὁμάς Α. (Περδῆς, Βαλβῆς, Πετροῖδης, Καρχιπάτης) εἰς 70" 47" 4) 5, ὁμάς Β. (Καραγιαννόπουλος, Παράλης, Δαβίδ, Σταυροῖδης) 51" 1) 5.

Δρόμος 400 μέτρων.

Γαβαλᾶς 56" 1) 5, Μπεναρδῆς 58" 1) 4, Μυρόπουλος 58 3) 8, Νεϊτης 59", Νικητάκης 59" 1) 5. Με-

ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ

Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην

Κατὰ τὸν β' διαγωνισμὸν τῆς 17 Φεβρ. ἐσημειώθησαν αἱ ἐξῆς ἐπιδόσεις.

Δρόμος 1500 μ. Σαραντίδης 4' 47" 3) 5, Σωτηρίου 4' 50".

Δρόμος 200 μ. Τζάβας 26" 1) 5, Προγγίδης 26" 3) 5.

Ἄλμα εἰς μῆκος Λεονταρίδης 5.52.

Σφαῖρα Αλεξιάδης 10.32.

Σκυταλοδρομία 400 μ. 51" 3) 5,

Εἰς τὸν Βόλον

Λόγω τοῦ βαρυτάτου χειμῶνος μόλις τὴν 17 Φεβρ. κατέστη δυνατόν ἡ ἐναρξίς τῶν διαγωνισμῶν καὶ τοῦτο εἰς ἀλλοτρίωσιμα. Ἀπὸ τῆς παρελθ. ἡμέρας Κυριακῆς οἱ διαγωνισμοὶ θὰ ἐτελεύτησιν συστηματικώτερον μετέχοντες καὶ τοῦ καλλίστου αθλητοῦ Κ. Προβοπούλου.

Εἰς τὰ γενομένα ἀγωνίσματα τῆς 17ης Φεβρ. ἐσημειώθησαν αἱ ἐξῆς ἐπιδόσεις. Δρόμος 200 μ. Αλεξανδρίδης 26" 1) 5.

Δρόμος 400 μ. Ν. Ἐξένος 59".

Ακόντισμος Β. Ζωργάνος 45.40.

Εἰς τὴν Σπάρτην.

Ὁ μετὰ τὸν Σπάρτην ἀπὸ τῆς 17ης Φεβρ. ἐσημειώθησαν αἱ ἐξῆς ἐπιδόσεις. Δρόμος 100 μέτρων Σκόλλης 12" 1) 5, Ανδρέου 14", 200 μέτρο. Σπύλλης 28", Φίλιππος 28" 2) 5.

Ἄλμα εἰς μῆκος Σκόλλης 5.10, Φιλίππος 4.90,

Τριπλοῦν Σκόλλης 12.19, Παπαμάχος 11.50.

Ακοντισμός Σκόλκος 41.50, Ζάβρας 39.

Σφαίρα Γεωργ. Πουλος 11.02' Σκόλκος 9.86.

Εἰς τὴν Σάνδην

Ἡ ἀπολουθεὶ βαρύτατος χειμῶν. Αἱ χιόνες δὲν διελύθησαν καὶ συνεπῶς πᾶσα ἐν ἀνοικτῷ χώρῳ ἀσκήσις καθίσταται ἀδύνατος ὡς γράφουσιν ἐκεῖθεν. Πάντως ἀπὸ τῆς εβδομάδος ταύτης ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἀρχίσῃ καὶ ἐκεῖ ἡ ἐργασία προπονήσεως διὰ τὸν διαγωνισμόν.

Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν

Ἠρξαν εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀθλητικὸν τοῦτο κέντρον τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ οἱ διαγωνισμοὶ ἀπὸ τῆς 17 Φεβρ., ὑπὸ τὴν ἐποπ. εἰαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀθλητικῆς Ἐνώσεως, ἥτις πρὸς αὐστηράν ἐπίβλεψιν κατήρτισεν εἰδικὴν ἐπιτροπὴν. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πρώτου διαγωνισμοῦ εἶναι πολὺ εὐχάριστα καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν τὰ καλλίτερα μετὰ τὰ τῶν Ἀθηναίων.

Ο Παπαφίγκος εἰς τὸν δρόμον τῶν 100 μ. ἔδωσεν ἐπίδοσιν 11" 25, ὁ δὲ Γ. Βλαστός 11" 35. Εἰς τὴν Δισκοβολίαν ὁ Ἀχ. Λουγγῆς 33.12, Ἰωάννου 31.28, Ἀγγελινίδης 30.13. Εἰς τὸ τριπλοῦν ὁ Ἀνδρεάδης 12.74, Ἰωάννου 12.59, Ἀγγελινίδης 12.45. Δρόμος 110 μ. μετ' ἐμποδίων Γ. Μελάς 17" 35. Δρόμος 5000 μ. Καπάτος 18' 56" Σφαῖρα Λουγγῆς 10.85. Σκυταλοδρομία 1660 μ. 3.59.

Σήμερον ὁ Δ' διαγωνισμός.

Σήμερον γενήσεται εἰς τὸ Στάδιον

ὁ Δ' διαγωνισμός ἐπαναληψινομένων τῶν ἀγωνισμάτων τοῦ πρώτου τοιούτου. Παρακλήθημεν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς νὰ γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἀθλητὰς καὶ τοὺς παρακολουθοῦντας τοὺς ἀγῶνας φιλάθλους ὅτι ἀπὸ σήμερον ἡ ἐναρξίς τῶν ἀγῶνων θὰ γίνεται τὴν 4ην μ. μ. ὥραν. Εἰς τὸν σημερινὸν ἀγῶνα θὰ μετὰσχουσιν καὶ πολλοὶ ἄλλοι νέοι ἀθληταί.

Ἐκτὸς τῶν τακτικῶν ἀγωνισμάτων ἐπετραπή ἡ καθ' ἐκάστην Κυριακὴν προπόνησις καὶ τῆς ομάδος τῶν παλαιστῶν εἰς τὸ Στάδιον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἄλλων ἀγωνισμάτων.

Πανλεσβιακὸς Σύλλογος

Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως πληροφροῦμεθα ὅτι ἐπραγματοποιήθη ἡδὲν Μυτιλήνη ἡδρυσίς Πανλεσβιακοῦ Γυμν. Συλλόγου εἰς ὃν ἐνεγράφησαν ὑπὲρ 100 μέλη καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ νήσῳ εὐρισκόμενοι ἀθληταί. Ο νέος οὗτος Γυμν. Σύλλογος ὑπέβαλεν ἡδὲ αἰτησὶν ἀναγνωρίσεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλ. Ἀθλητ. Σωματείων καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι μετὰ τὸν ἐνθουσιασμόν ὅστις χαρακτηρίζει τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὴν διοίκησιν τοῦ Συλλόγου θὰ κα ἀλάβῃ πολὺ συντόμως ἐξέχουσιν θέσιν μετὰ τῶν πρεσβυτέρων αὐτοῦ Γυμν. Σωματείων συνεχίζων οὕτω τὰς παλαιὰς ἐνδόξους ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ Λεσβιακὸς ἀθλητισμός ἤκμαζεν καὶ ἐθροιάμμευεν εἰς τὸ Παλιόνιον Στάδιον, διὰ τῶν τότε λαμπρῶν ἀθλητῶν τοῦ Γεωργιάδου Θεοδοσιάδου, Τσάκαλου, Μάτα κτλ.

Ο ξένος ἀθλητισμός.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ὡς γνωστὸν δὲν ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς προπονημένους διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἀθλητὰς τῶν νὰ μετέχουν ἀγῶνων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦναντίον ὅμως προκαλοῦν τοὺς ἀθλητὰς ἄλλων ἐθνῶν νὰ μετὰσχουν τῶν ἐν Ἀμερικῇ τελουμένων προπαρασχ. ἀγῶνων. Οὕτω προσεκάλεσαν ἡδὲ τὸν ἀγγλον ἀθλητὴν Εἰρικ Αἰδελ νὰ μετὰσχῃ τῶν ἀγῶνων τῆς Φιλαδελφείας ὅστις καὶ ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν διότι ἡ Ἀθλητικὴ Ἐνωσις τῆς Ἀγγλίας εἶναι τῆς γνώμης ὅτι οἱ τοιοῦτοι διαγωνισμοὶ τῶν Ἀγγλῶν ἀθλητῶν πρὸς ξένους τὰς παραμονὰς Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων μεγάλως συντελοῦσιν εἰς τὴν καλλιτέραν προπαρασκευὴν τῶν ἀθλητῶν.

Ἐρυθροὶ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες

Ἡ ἐν Παρισίοις ἐδρεύουσα «Αθλητικὴ Ἐνωσις τῶν ἐργατῶν» ἥτις ὑπάγεται εἰς τὴν Διεθνῇ Ερυθρᾷ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο. Δ. Ο.

—Τὸ Ἀγγλικὸν Ναυαρχεῖον ὑπέγραψε μετὰ τοῦ οἴκου «Κόξ καὶ Ντάκς» σύμβασιν πρὸς ἀνέλκυσιν τοῦ ἐξ ἀρκετῶν ντρέντινγς, καταδρομικῶν καὶ τριακοντάδος σχεδὸν ἀντιτορπιλικῶν Γερμανικοῦ στόλου, τὸν ὅποιον τὰ Γερμανικὰ πληρώματα τοῦ ἐβύθισαν τῷ 1919 ἐν Σκάπα Φλόου, ὅπου ἐκρατεῖτο αἰχμάλωτος.

—Ἐννοεῖται ὅτι δὲν πρόκειται πλεον νὰ χρησιμοποιηθοῦν.

—Μεταξύ τῶν νέων βουλευτῶν

Ἀθλητικὴν Ἐνωσιν τῆς Μόσχας προτίθεται νὰ ὁργανώσῃ τὸν προσεχῆ Ἰούνιον ἰδίους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἰς οὓς θὰ μετὰσχῶσι μόνον τὰ κομμουνιστικὰ ἐργατικὰ ἀθλητικὰ Σωματεία τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν Διεθνῇ Ερυθρᾷ Ἀθλητ. Ἐνωσιν τῆς Μόσχας. Ἡδὲ πολλῶν ἐθνῶν ἐργατικῶν Ἀθλητικὰ Σωματεία ἐδήλωσαν τὴν πρόθεσιν ἰων ὅπως ἀποστείλωσι ἀθλητὰς εἰς Παρισίους πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς Ἀθλητικῆς ταύτης ἐργατικῆς Ὀλυμπιάδος!

Ρεκὸρ κολυμβήσεως

Τῇ εγγραφῶν ἐκ Ν. Υόρκης ὅτι εἰς Μιάννην (Φλωρίδα) ὁ περίφημος φίλαθλος κολυμβητὴς Ἀμερικανὸς Γουισμύλερ ἐκολύμβησε τὴν ἀπόστασιν 100 γιάρδων (93 μ.) εἰς 30.52 8)10 καταρτίσας τὸ ἀρχαῖον Ἀμερικανικὸν ρεκὸρ τὸ ὅποιον ἦτο 33"

Δ. ΔΑΛΛΑΣ

τῶν κ. Μακδοναλδ, περιλαμβάνεται καὶ ὁ κ. Ἀρθούρος Χαϊνταῦ.

Ο Ἑργατικὸς αὐτὸς δούλευτὴς ἔχει πολυαριθμοτάτην οἰκογένειαν ἐκ 18 ἐν ἧτ' προσώπων ἐξ ὧν 14 υἱοὺς καὶ θυγατέρας.

Ο ἴδιος, ὁμῶς εἰς πρόσφατον γεῦμα τοῦ κόμματος, ἐδήλωσε, γελῶν, ὅτι «εἰς τὸ σπῆτι τοῦ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τρώγουν μισοὶ καὶ μισοί.

«Εἰμεθα εἶπεν 18 ἐνθ' ὧν ἐχομεν παρὰ 12 μόνον μαχαιροπήρουν. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν χωρίζομεθα.»

ΤΑ ΡΩΜΑΪΚΑ ΥΔΡΑΓΩΓΕΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΝΟΜΟΙ

Τὸ ὕδωρ ἐν Ρώμῃ καὶ τῷ Ρωμαϊκῷ κράτει.

Οἱ Ρωμαῖοι πρὸ οὐδεμιᾶς ὀλικῆς δυσχερείας ἢ δαπάνης ὑπεχώρησαν ὅπως προμηθευθῶσιν ἄφθονον ὕδωρ ἕως τοιοῦτου δὲ προήγαγον τὴν ὑδραυλικὴν τέχνην, ὥστε οἱ μεγαλοπρεπεῖς τύποι τῶν παρ' αὐτῶν καταλειφθέντων ἔργων καὶ ἡ ἀξιοσημείωτος ὁργάνωσις τῶν ὑδραυλικῶν αὐτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ σήμερον ἔτι εἰσι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἡμετέρου θαυμάσιου. Κατὰ τὸν Φροντίνον, ρωμαῖον συγγραφέα τοῦ 1ου μ. Χ. αἰῶνος ἡ Ρώμη ἐπὶ Τρωιανοῦ εἶχεν 9 ὑδραγωγεῖα ὀλικοῦ μήκους 443 χιλιομέτρων, ὑδραγωγοὺς γὰ φύρας 49.500 μέτρων ὧν τὸ ὑπὲρ τὰς κοιλάδας ὄψος ἐφθάνεν ἐνίοτε μέχρι 32 μέτρων καὶ ὑπογείους στοὰς 2.400 μέτρων. Τὰ ὑδραγωγεῖα ταῦτα παρείχον καθ' ἑκάστην ἄφθονον ποσότητα ὕδατος, τῶν ὁποίων τὰ 2)3 κατηναλίσκοντο εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας, τὸ δὲ ὑπόλοιπον 1)3 εἰς τὰς λοιπὰς ἰδιωτικὰς χρήσεις. Ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ὑπῆρχον ἐν Ρώμῃ 84 ὑδραγωγεῖα, 15 θέρμαι καὶ 856 δημόσια λουτρά.

Ἀνευρίσκομεν τὴν σπουδαιότητά, ἣν ἀπέδιδον οἱ Ρωμαῖοι εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν χρῆσιν τοῦ ὕδατος ἐν τῇ πρωτοφανῇ πολυτελείᾳ ἣν ἀνέπτυξεν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν θερμῶν αὐτῶν,

ἐν αἷς τὰ μωσαϊκὰ καὶ αἱ μαρμάρεινοι ὑπενδύσεις ἥσας συχνῆς χρήσεως καὶ ἐν αἷς ἀνεκαλύφθησαν ὑπάρχοντες σωλῆνες καὶ κρουνοὶ ἐκ συμπαγούς ἀργύρου. Τὶ δὲ νὰ εἰπωμεν περὶ τῶν εἰδικῶν διοχετεύσεων, αἵτινες ἐγκαθίσταντο ἐν τοῖς θεάτροις, ὅπως δροσίζωνται οἱ θεαταὶ τῇ βοήθειᾳ νέφους ἐκ δρόσου; Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ Νέρωνος ἐχρησιμοποιήθη ἐπίσης ἀνάλογος διάθεσις, κατὰ δὲ τὰς ἐορτὰς αὐτῶν οἱ αὐτοκράτορες καὶ οἱ πλουσιώτεροι τῶν πατρικίων μυθώδῃ πολλὰ καὶ ποσὰ ἐδαπάνησαν, ὅπως ἀναμείξωσι σπανιώτατα καὶ ἡδύτατα ἀρώματα μετὰ τῆς τέχνης τῆς αὐτῆς δρόσου. Αἱ ἑξεις τῶν κατοίκων τῆς Ρώμης διεδόθησαν ὀλίγον εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, ἐν αἷς τὰ τὸ ὕδωρ προσάγοντα ἔργα ἐπολλαπλασιάσθησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ σήμερον ἔτι πολλὰ ἀνευρίσκονται λείψανα ἀρχαίων ρωμαϊκῶν ὑδραγωγείων ἐν Ἰταλίᾳ, Ἑλλάδι, Ἰσπανίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, ὧν τινὰ ἐξακολουθοῦσιν ἔτι, ὡς τὸ ἐν Αθήναις Αδριάνειον, ἐπιτελοῦντα τὸν προορισμὸν ν' ὦν ἰδρύθησαν,

Γενικαὶ διαθέσεις τῶν Ρωμαίων ὑδατηρῶν διανομῶν. Ἐν ταῖς ρωμαϊκαῖς ὑδατηραῖς διανομαῖς τὸ

ὕδωρ ἐλαμβάνετο διὰ παροχετεύσεων, δὲν φαίνεται δὲ ὅτι αἱ ἀντλῖαι καὶ αἱ λοιπαὶ ἀνυψωτικαὶ τοῦ ὕδατος μηχαναὶ νὰ διεδραμάτισαν σπουδαῖον πρόσωπον. Ἀλλ' εἰς τὰς ἐργασίας τῶν παροχετεύσεων οἱ Ρωμαῖοι ὑπῆρξαν δαιμόνιοι, διότι ἐγίνωσκον νὰ παροχετεύσιν ὕδωρ ἐκ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν, νὰ συλλαμβάνωσι τὸ ὕδωρ τῶν φυσικῶν καὶ ἐμφανῶν πηγῶν, ν' ἀνακαλύπτωσι καὶ χρησιμοποιῶσι τὰ ὑπόγεια καὶ ἐπομένως ἀφανῆ ὑδροφόρα στρώματα νὰ δημιουργῶσι τεχνητὰς πηγὰς.

Ὁ τρόπος τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ὑδραγωγείων τούτων δεικνύει θαυμάσια γνῶσιν τῶν νόμων τῆς ὑδραυλικῆς, αἱ δὲ πρὸς οἰκονομίαν αὐτῶν χρησιμοποιούμεναι ὕλαι εἶναι λίθοι ἑστοὶ καὶ ἀκατέργαστοι ὀπτόπλινθοι καὶ σκυρόδεμα (μπετόν) οὗ ἡ χρησις συν τῷ χρόνῳ κατέστη συνηθιστά. Οἱ Ρωμαῖοι φιλεῖται ὅτι ἐξελίμων τὴν ποσότητα μᾶλλον ἢ τὴν ποιότητα τοῦ ὕδατος. Υπελογίσθη ὅτι ἡ Ρώμη διέθετεν 1200000 κυβικά μέτρα ὕδατος κατὰ 24 ὥρας εἶναι δὲ ἀνεξήγητος ἡ παροχὴ τοσοῦτου ὕδατος εἰς πληθυσμὸν ρωμαϊκόν μεταξὺ 300—400000 φαίνεται ὅμως ὅτι μέρος τοῦ ὕδατος τούτου ἐχύνετο καθ' ὁδὸν διὰ τῶν ρωγμῶν. Ἀλλ' ἂν ἡ ποιότης τοῦ ὕδατος τοῦ χρησιμοποιούμενου διὰ τὴν πλύσιν τῶν ὁδῶν τὴν ὑπηρεσίαν τῶν θερμῶν λουτρῶν καὶ ἡ το μετριωτάτη τὸ πρὸς πόσιν ὕδωρ ἐξελέγετο μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας.

Καίτοι δὲ οἱ Ρωμαῖοι οὐδεμίαν μέθοδον ἀναλύσεως ἐπέκρινον ἐγίνωσκον ὅμως κάλλιστα νὰ διακρίνωσι καὶ ταξινομῶσι τὰ διάφορα ὕδατα ἀναλόγως πρὸς τὴν διαύγειαν, τὴν γευστικότητα καὶ τὴν θερμοκρασίαν

αὐτῶν. Πλίνιος ὁ Πρεσβύτερος ἀναφέρει, ὅτι τὰ φρεάτινα ὕδατα εἶναι καταλληλότερα πρὸς πόσιν, γενικῶς δὲ ταῦτα ἦσαν ἐν χρῆσει.

Ἐκ τῶν λεκανῶν τῆς ἀποθέσεως τὸ ὕδωρ μετέβαινον εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ὕδατος αἵτινες κατὰ τὸν Φροντίνον ἦσαν ἐν Ρώμῃ 247 τὸν ἀριθμὸν, καὶ αἵτινες δέον νὰ θεωρῶνται ὡς ὄργανα διανομῆς, δι' αὐτῶν δὲ ἀνεχώρουσι οἱ πολυάριθμοι ἀγωγοί, οἱ χορηγοῦνται ὕδωρ εἰς τὰ δημόσια κτίρια, τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα, ἢ τὰς ἰδιωτικὰς κατοικίας.

Κυριώτεραι χρήσεις τοῦ ὕδατος ἐν Ρώμῃ. Τὰ λουτρά ἀπήλκον πάντοτε μεγίστης ὑπολήψεως ἐν Ρώμῃ, ὅπ' αὐτῶν δὲ κατηναλίσκετο μέγα μέρος τοῦ ὕδατος. Κατ' ἀρχὰς ὁ Τίβερις ἐπήρκει ὅπως λούεται ὁ λαός, ἀλλὰ ταχέως κατεσκευάσθησαν καὶ δημόσιοι λουτήρες, αἵτινες ὅταν ἐπέτρεπον τὴν παρασκευὴν θερμῶν λουτρῶν ἐκαλοῦντο θέρμαι.

Τὰ λουτρά ἀπέβησαν τόποι συναθροίσεων καὶ ἀπολαύσεων τῶν πλουσιωτέρων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν τῆς Ρώμης ὑπῆρχαν δὲ τινες Ρωμαῖοι, οἱ ὅποιοι ἐλοῦοντο ἐπὶ τῆς ἡμέρας. Κατὰ τὸν Πλίνιον ἐπὶ 7 αἰῶνας τὰ λουτρά ἀπετέλεσαν ἀπασάν τὴν θεραπευτικὴν τῶν Ρωμαίων.

Ἐξυγιάνσεις τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Οἱ Ρωμαῖοι ἐξεθρον καὶ τὰ πλεῖστα μέτρα, δι' ὧν κατορθοῦνται ἡ ἀπὸ τῶν ἐφθαρμένων ὁλῶν ἐξυγιάνσις τῶν πόλεων. Κατ' ἀρχὰς αἱ οἰκι-

ακαλ ἀκαθαρσίαι καὶ τὰ ὀργανικὰ ὑπολείμματα ἐτίθεντο ἐνὺς θαλείων κενομένων ἐκάστην πρωίαν ἐν ταῖς ὁδοῖς ὁπότεν τακτικῶς ἀφηρεοῦντο ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ διωρισμένων ἐργατῶν. Κατόπιν ὅμως τοῦτο ἀπηγορεύθη, αἱ δὲ ὑπόνομοι ἀπετέλεσαν τὸ ἔργον τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς Ρώμης. Ἐν ταῖς ρωμαϊκαῖς οἰκίαις ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς Δημοκρατίας κατασκευάζοντο πάντοτε καὶ ἀποχωρητήρια τὰ ὅποια συχρίαις ἐπλύνοντο δι' ἀφθόνου ρέοντος ὕδατος. Τὰ τῶν ἀνακτόρων ἦσαν μαρμάρια. Ἀλλὰ καὶ δημόσια ἀποχωρητήρια ὑπάρχον ἀριθμούμενα ἐπὶ Διοκλητιανοῦ εἰς 144 ταῦτα δὲ ἐμιτθοῦντο εἰς ἐνοικιαστὰς λαμβάνοντες κρηματικὸν ποσὸν παρὰ τῶν ποιουμένων χρήσιν αὐτῶν.

Ταρκίνιος δὲ Πρεσβύτερος κατασκεύασε τὴν μεγάλην ὑπόνομον, τὴν σκοποῦσαν κατ' ἀρχὰς τὴν ἐξυγιάν-

σιν τοῦ Φόρουμ, ἀλλ' αὕτη βραδύτερον κατέστη γενικὸς συλλογὸς τῶν ὑδάτων τῶν ὑπονόμων τῆς ἀρχαίας Ρώμης, τὸν αὐτὸν δὲ σκοπὸν πληροῦ καὶ σήμερον, μετὰ παράδοτον 2.500 ἐτῶν. Ὁ Ἀγρίππας ἐπεξέτεινε τὸ δίκτυον τῶν ὑπονόμων τῆς Ρώμης τελειοποιήσας συγχρόνως αὐτὸ διὰ τῆς κατασκευῆς 7 ὕδαταποθηκῶν, δι' ὧν παρήγοντο ἐν ταῖς ὑπονόμοις ὑδροθῆσαι, παρασύρουσαι, τὰς ἐφθαρμένους ὕλας εἰς τὸν Τίβεριν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΟΥ

55 Γ' Σεπτεμβρίου (Ισόγειον) 55

Εργασία ἡγγυημένη

Η ΚΥΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Ε. ΛΕΚΟΥ

ΗΡΞΑΤΟ ΤΗΝ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΜΟΔΕΛΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΝ ΤΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΕΙ

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΜΑ ΤΗ ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΤΩΝ

Λόγω τοῦ τέλους τῆς ἐποχῆς τὰ ἐναπομεινάντα χειμερινὰ καπέλλα πωλοῦνται εἰς τὸ κόστος.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Νέος κίνδυνος

Εἶνε ἀφάνταστος ἡ κατανάλωσις τῶν κηρίνων αὐγῶν γεμάτων ἀπὸ χαρτοπόλεμον. Αὐτοκίνητα δλόκληρα φορτώνονται καθημερινῶς εἰς τὰ εἰδικὰ ἐργαστήσια διὰ νὰ διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς μικροπωλητὰς καὶ τοὺς λοιποὺς ἐκμεταλλεὺς τῆς εὐθυμίας τοῦ κόσμου, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τοῦ χορευτικοῦ μένους, τοῦ γλεντιοῦ, καὶ τῆς τρέλλας.

Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ Αποκρητικὸν αὐτὸ ροδόχρουν καὶ διαφανές κατασκευάσμα συνηθέστατα εἶνε ἀκομψὸν καὶ χονδροκαμμένον ἐκ τοῦ πεν-χομένου δὲ κομφετὶ ἀποκτὰ κάποιο θάρος καθιστάμενον ἐπικίνδυνον, εἰς τὸν ἔχοντα τὴν ἀτυχίαν νὰ δεχθῇ τὴν ἐκσφενδονισμένην θωπείαν του. Τὰ σημειωθέντα ἐκ τούτου ἐπεισόδια εἰς τὰ χορευτικὰ κέντρα καὶ μικροπωλήματα εἶνε ἀπειράριθμα μέχρι τῆς στιγμῆς.

Αραγε δὲν μᾶς ἀρκοῦσιν αἱ τρέχουσαι λημητόμοι, καὶ τόσοι ἄλλοι κίνδυνοι ποὺ ἀπειλοῦν τὴν ζωὴν μας ἀνὰ πᾶν βῆμα, ἀνάγκη νὰ προστεθῇ καὶ ὁ ροδόχρους νέος ἐχθρὸς ὅστις περιλοῦν μας πρὸς στιγμὴν μεθροχὴν ἀπὸ κομφετὶ, δύναται ἐξόλογα νὰ μᾶς τυφλώσῃ;

Αγία δουλειὰ θὰ ἔκαμνε ἡ ἀστυ-

νομία ἐὰν μᾶς ἀπήλασσε τοῦ νέου αὐτοῦ κινδύνου ὅστις ὅσον καὶ ἂν εἶνε ρόδιος δὲν εἶνε ποσῶς εὐκαταφρόνητος,

Δὲ μὴ πικραίνομεν τοὺς δυστυχεῖς

Εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν ὅτι εἰμεθα σκληροὶ καὶ ἐγωῖστοι; Τουλάχιστον αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ καθημερινῶς σημειούμενα ἐπεισόδια κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττονος βαρὰ, ὅχι μόνον εἰς τὴν πόλιν μας ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ περὶχωρα καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ παντοῦ, ὅπου κακὴ μοῖρα ἐρριψε ἀνίσχυρα ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τετρατμήματα θυματῆς, τοὺς ἀτυχεῖς Μικρασιάτας ἀδελφοὺς μας.

Ὅταν σκεφθῶμεν ὅτι ὁ ἔσχατος ἐξ αὐτῶν ἔχει τὴν τραγωδίαν του, ὅταν πιστεύσωμεν ἐπὶ τέλους ὅτι ἐκεῖ ποὺ ἐγενήθησαν καὶ ἐγήρασαν, σὲ μεγαλοπόλι ἢ χωριὸν εἶχε ὁκαθεὶς τὸ ζεστό του σπητακι καὶ τὴν στρωμένην δουλίτσα του, ποὺ ἐξησφάλιζε τὸ ψωμί καὶ τὴν ἄνεσιν τῶν προσφιλῶν του, ὅταν ἐπὶ τέλους συλλογισθῶμεν ὅτι αὐτὸ ποδὲπαθαν, αἱ ἀτυχήσαντες αὐτοὶ ἀδελφοὶ μας δὲν ἦτο διόλου παράδοξον νὰ τὸ παθαί-

ναμε και μετς, και οτι στη ζωη εινε πιθανώτατα κάθε δυστύχημα και κάθε συμφορά, τότε ώρισμένως ή καταστροφή των δυστυχών αθτών ανθρώπων θα μάς συνεκίνηει περισσότερον, ή θα έμετρίαζε κατά πολυτόν έγωισμόν μας, έν' ό έξ άλλου, τὰ φιλόανθρωπα αίσθήματά μας θα ένηγκαλίζοντο ειλικρινώς τούς πονεμένους, έπουλοθντα αίμασσούσαςείσέτι πληγάς.

Εν τή προσώπῳ των θυμάτων αὐτών της Εθνικής καταστροφής βλέπομεν διαρκώς, τόν παρείσακτον, τόν άρπαγα, και αντίζηλον της εργασίας μας. Διατί; Μήπως κάθε άνθρωπος δέν έχει τὸ δικαίωμα νά εργασθῇ γιά νά ζήσῃ;

Και κατά τι θα ζημιωθῇ ο φοῦρνος από των έξωθι αὐτοῦ πωλούντα τὰ κουλούρια του πρόσφυγα, ή ο έμπορος μέ την θεμελιωμένην από πολλών έτων εργασίαν του, από τόν πωλητήν κουβαριστῶν και καρφισῶν και λοιπών ψευτοεμπορευμάτων διότι φυσικά, αἱ υλικάι του δυνάμεις δέν τοῦ επιτρέπουν περισσότερα, ή ο μεγαλομανάβης από τόν μικροπω

λητήν λεμονίων κτλ. Τί κρίμα νά δημιουργούνται, τόσα ζητήματα εἰς θάρος τοῦ στοιχειώδους πολιτισμοῦ και τῆς αξιοπρεπείας μας.

Εν' ό από την Αμερικην έρχονται δαπανῶντες εκατομμύρια δολάκλῃρα οί ξέναι, νά προστατεύσουν, τήν ανθρώπινην αὐτήν δυστυχίαν, ήμεῖς οί συμπολίται των, οί κάθε στιγμὴν αλγοῦντες διὰ τὰς συντελεσθείσας συμφοράς και τήν Εθνικήν ταπεινωσιν, ήτις βοά εισέτι εἰς τὰ ὦτα μας, και της οποίας τὰ ζωντανά δείγματα έχομεν πρό οφθαλμών, ήμεῖς φαινόμεθα ανάλγητοι, άπαρνούμενοι και αὐτὸ άκόμη τὸ ανθρώπινον χρέος μας!...

Καταντὰ τῇ ἀληθείᾳ άπίστευτον τὸ οτι εἰς τὰ βάθη της ἀνθρωπίνης καρδίας έμφωλεύουν συχνότατα θηριώδη ένστικτα και σκληρότης καταπλήσσουσα. Ας μή λησμονοῦμεν έν τούτοις οτι εἴμεθα «άνθρωποι» και συνεπώς υποκαίμεθα εἰς παντός εἶδους κτυπήματα της μοίρας. Εἶθε νά μή ἔλθῃ ποτέ και δι' ήμάς σιγὴ μή νά επικαλεσθώμεν τὸν οἶκτον των άλλων!

ΝΑ·Ι·Σ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Κάποιος ξένος είχε τήν περιέργειαν νά μάθῃ σέ ποῖο κέντρον συχναίεινδ έλαφρός κόσμος τῶν Αθηνῶν, και τοῦ υπέδειξαν ένα έξ αὐτῷ. Μετ' ολίγας ήμέας εξήτησε πληροφορίας ποῦ μπορούσε άραγε νά ἴδῃ χορεύοντα τὸν καθὼς πρόπει ἀθηναϊκὸν κόσμον. Και πάλιν τοῦ υπέδειξαν ένα άλλο ντάνσιν.

Οταν δ' ξένος κύριος συναντήθηκε μέ τὸν δώσαντα τὰς πληροφορίες Αθηναῖον κύριον τοῦ εἶπε· Ωρισμένω κάποιο λάθος έκάματε στὰς διευθύνσεις, διότι στὸ πρῶτο ντάνσιν ποῦ πήγα έκυριαρχούσε τόση σοβαρότης, καθωσπρεπισμός, σχεδόν κατήφεια. Αἱ κυρίες ποῦ παρευρίσκοντο έχόρευαν μέ... Αντιθέτως στήν δευτέραν ὑποδειχθεῖσαν αἶθουσαν πόση εύθυμία, πόσος

σάνφασονισμός, χορεύτριαι κινούμεναι σάν βελχίδας, τὸ σύνολον Μοτιάοτη.

Και ο Αθηναῖος κύριος έρυθρίασας ήναγκάσθη νά πεισθῇ λέγων·

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Ο ένας ιδιωτικός χορός διαδέχεται τὸν άλλον αμυλλόμενος εἰς πολυτέλειαν φαγώσιμων, ποσίμων και τουαλετῶν.

Αἶθουσαι μεγαλοπρεπεῖς, διάκοσμος ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον της εποχῆς δηλ. καθαρισμός καλαισθητῶν γωνιῶν, ήτοι μία βαθεῖα πολυθρόνα μέ ριγέ ύφασμα Ἰνδιάνικο κόκκινο και κίτρινο, ένα τραπέζιαι παλαιὸ έργον τέχνης, επάνω βάζα φαρφουρένια. Φλουλούδια άκριβοπληρωμένα. Πάρα κάτω ένα γρ. φέτο παληδ, μιὰ καρέκλα ύψηλῇ βυζαντινῇ, μιὰ μακρὰ πολυθρόνα μιὰ βιβλιοθήκη σκαλιστὴ και εὖτω καθέξῃς.

Αἱ αἶθουσαι τοῦ χοροῦ ἀπληλαγμέναι από κάθε επιπλον φῶτα, φῶτα, φῶτα, Τὰ χῶλλ θαυμάσια έχοντα ὡς φόντο τήν καταπράσινην σέρα και ἀναπαυτικὰς πολυθρόνας μέσα ὡς νά χρησιμεύουν γιά τούς φλεργάροντας.

Από τούς πλέον επιτυχεῖς χορούς, παρὰ τῇ κ. Ι. Ηλιάσκου δοθεῖς ἐπὶ τῇ ευκαιρίᾳ τῶν άρραβῶν της χαριτωμένης θυγατρὸς του ή οποία μέ τήν λεπτότητα ποῦ τήν χαρακτηροῖζει εδέχετο τούς κεκλημένους· φορούσε θαυμάσιαν ροδόχροον άμφίεσιν.

Ενα τριδ ὡραίῳν κεκλημένων ή κ. Αννέτα Χωρέμη μέ βαθυρόδι-

— Πράγματι έχετε δίκαιον· εἰς τὸ πρῶτον κέντρον ήσαν αἱ μονταίνες τὸ δευτερον αἱ ντεμὶ μονταίν!

ΚΑΠΟΙΑ

νήν βελουδένιαν άμφίεσιν, ή κ. Μ. Σακορράφου μέ τουαλέττα περικαλλεστέτην ὅλο από άσημένιες δαντέλλες επάνω σέ φουρῶ άσημένιο λαμέ. Και ή κ. Η. Ηλιάσκου μέ τουαλέττα χρυσή.

Η δεινότερες φοξτροτιστρες Δες Μαρία Μάνου μέ ροζ δολοχάνδρινη τουαλέττα. Η Δις Σακορράφου μέ τουαλέττα θαυμασία δερ-ά μάντ βελοῖδο πάνν.

Μιά σκάλα από έκείνες ποῦ θαυμάζομε στὸν κινηματογράφου έχρησίμευε διὰ θεωρεῖο πρώτης σειρᾶς γιά ὡς εἰς έξοικονομῶντο και ήδελαν νά παρακολουθήσουν τὸ μαγευτικὸν θέαμα τῶν χορευτριῶν μέ της πράσινες, κόκκινες, κίτρινες, άσημένιες χρυσές τουαλέττες ὅλο από λαμέ ή τουλῖα, ή σατέν, ή χάνδριναι, ή τοῦ λια κεντημένα μέ χάνδρες.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον στὸς τελευταίους αἰτοὺς χορούς φοροῦν φάρμα ἴσια (φουρῶ) πολὺ σιγνῇ και άφηγομένη στή σιλουέττα και μερικες μέ βολαν τουλῖνα.

Ὡς τῶρα ή μόνη τουαλέττα (στὴν ποῦ εἰδωμάσθη ήτο μιὰς ὡρανοτά της δεσποινίδος ή οποία γιά πρώτη φορά ένεφανίσθησέ Αθηναῖκὸν χορόν. της Δες Δαμ. Ζωγράφου μέτουαλέττα πράσινη παντῆ εἰς τὸν χορόν τοῦ κ. και της κ. Μπότταση.

Εἰς τὸν ανωτέρω χορόν πολὺς ν

ος και ωρατος κόσμος, — ο παλαιός κατηγγήθη έντελώς — Ταπετταρία έξέλειψεν από τά μοντέρνα σαλόνια τουαλέττες ευχάριστες και άρκετες ή γδιες.

Μεταξό τών πλέον καλαισθήτων τής κ. Καίτης Δούκα μέ τουαλέττα κόκκινη λαμέ, τής κυρίας Μ. Καλβο κορέση τουαλέττα λευκή χάνδρην, τής Δος Ε. Θεολογίτου λευκή δαντελένια.

Η κ. Βάσσου — τό γένος Δελγι όργη — μιá τόσον έκφραστική εύ μορφιά μέ τουαλέττα μαύρη.

Και αϊ κυρίαί και δεσποινίδες Ρετίνα, Δρούλια — κομφοτάτη. Σακορράφου, Μερκούρη, Πετροκοκκίνου, Αφεντούλη, Λιβιεράτου, Φωτιάδη, Ηλιάσκου κτλ.

Άλλος μεγαλοπρεπής χορός ήτο παρά τή κ. Μυταράκη, όπου τό έκδο της κομψότητος άνήκεν εις τήν κυρίαν Λ. Μελά μέ τουαλέττα από βαθυρόδινον βελούδο γιαλυστερό γαρυρισμένο μέ γούνα, ένα από τά ωραία δημιουργήματα μεγάλου Παριζιάνικου οίκου.

Η μόδα τών ντάνσιγκ έμετριάσθη έξ αιτίας ιδιωτικών χορών.

Τήν Πέμπτην ο πρώτος χορός εις τό Πτι-Παλαί. Τό τελευταίον Σάββατον εις τό αυτό ξενοδοχείον ο ρός «Ντιρεκτουάρ» διά προσκλήσεων.

MONTAIN

MIX, N. KA'IPHS

Μαιευτήρ Γυναικολόγος

24 Πρασσειού 243-5 μμ.

ΕΚΚΕΚΤΑ ΑΘΗΝΝ'Ι'ΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

DELICE

νοίξε τας πύλας του τό παρελθόν Σάββατον τό νέον αυτό κέντρον και κατεμάγευσε τούς συμπολίτας και συμπολίτιδας.

Μεγαλοπρεπές και έπι βλητικόν, ως οί κοδομή άνετον και εύάερον πλούσιον και κομψόν εις διάκοσμον τό Delice συγκεντρώνει όλα τά προ

σόντα ένός τελείου κατά πάντα χορευτικού κέντρον, τοῦ οποίου έστε ρούντο μέχρι σήμερα αϊ Αθηναί.

Τά κοσμοῦντα τούς τοίχους του θαυμάσια ταμπλώ μέ συμλέγματα διάφορα Σατύρων και νυμφών έργα του γνωστού καλλιτέχνου ζωγράφου Γεραλή καθώς και τά λοιπά διακοσμητικά ανάγλυφα, προσδίδουσιν εις τās άπεράντους αίθουσάς του, άσυνήθη μεγαλοπρέπειαν,

Επιπλα και σερβίς άπαστράπουν

τά όλα καινούργη.

Φωτισμός πλουσιώτατος και παικιλόχρωμος, ένθυμίζει τās ήλιος και μιάν νύκτας.

Φαντασμαγορία, όνειρα.

Τήν υπέρλαμπρον δε έπιτυχίαν τής ένάρξεως, τόν άληθή θρίαμβον κατήγαγον αϊ χαριτωμένοι Ατθίδες μας αίτινες ως πολύχρωμα ζωντανά λουλούδια γεμάτα άρωμα και δροσιά ως πέλαγος άτελεύτητον ωραιότητος έκτάκτως θελκτικά και σαγηνευτικά έσπευσαν ά θρόοι να πλημμυρίσουν τό Delice.

Τά μάτια έθαμβωναν, ο νοῦς έσκοτίζετο από τό μεταξικαιτηνάκτι νεβολίαν τών πολυτέμων λίθων, τήν λευκότητα και ήφρεσκάδα από τήν λάμψιν τών ωραίων μας.

Χάρμα όφθαλμών, αίσθητική άπόλαυσις εκ τών σπανίων άλήθεια!

Τό άνθος τής Αθηναϊκής κοινωνίας είχε δώσει εκεί τό ραντεβού του.

Διακρίνομεν καλλονάς κλασσικάς άμιλλομένας προς άδελφικήν τά πραξιτέλεια δημιουργήματα πρό τών οποίων και αυτάί καλλιγραμοί νύμφαι του κ. Γεραλή ωχρίων εκ ζηλοτυπίας, έν ω οί Σάτυροι του διακόσμου έκθαμβοί και αυτοί έφάνιντο ως να άπεθανύμαζον μετά πονηρά μάτια τήν συναρπάζουσαν ωραιότητα τής νεωτέρας Ελληνίδος.

Σώματα λιγυρά πλαστικώτατα και άναστήματα Κυριατίδων.

Ολα εκεί μέσα καλλιτεχνικά πλήρη φωτός και εύμορφιάς.

Δύο δε τέλειαι όρχήστραι σχεδόν άνευ διαλλειμάτων παιανίζουσαι έγαλβάνιζον τούς χορευτάς άδιακόπως στροβιλιζόμενους ήδονικώς, άκούραστα, άπορροφημένους τελείως

από τήν μέθην του χορού και τήν γοητείαν του περιβάλλοντος.

Τις ήδύνάτο άλήθεια να φαντασθῇ πρό όλίγων άκόμη έτών, ότι θα ήρχετο έποχή καθ' ήν τολμηροί έπιχειρηματίαι θα διεκυνδύνευον όλόκληρα εκατομμύρια μόνον και μόνον διά να εξασφαλίσωσι εις τούς λάτρας τής Τετραψόχρης άνεσιν, εύρυχωρίαν και περιβάλλον τοσούτον επαγωγόν και μεγαλοπρεπές βδαιοί μάλιστα όντες περί τής ένγένει έπιτυχίας τής έπιχειρήσεως.

Και όμως είνε άληθές ότι διά τό Delice έδαπανήθησαν εκατομμύρια κατεβλήθησαν κόποι, και μεγάλοι προσπάθειαι διά να υπερπηδηθώσιν δυσκολία παρεμποδίζουσαι τήν άρτίαν αυτού εμφάνισιν.

Παρ' όλα ταῦτα όμως ιδού αυτό προβάλλει έπιβλητικόν και μεγαλοπρεπές προσφέρον κατά τās χαλεπές σημερινάς περιστάσεις και εις τό Δημόσιον ένα καλό άναμφιβόλως εισόδημα.

Δέν έχομεν παρά να ευχθώμεν, άντοχήν εις τούς χορευτάς και καλά κέρδη εις τούς ενδιαφερομένους.

N.

ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

Εις τόν σιδηρόδρομον προς νεο-εισελθόντα έπιβάτην.

— Α! μά είστε πολύ άπόρροπος κύριε έκαθήσατε επάνω στο καπέλο μου, δέν ύποφέρεσθε.

— Ω! ευτυχώς.

— Τί έννοείτε δηλαδή.

— Είμπορούσε να ήταν και τό δικό μου,

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΒΟΛΟΣ

Κατ' αὐτὰς μέγας θόρυβος ἐδημιουργήθη εἰς τὰ περισσότερα χωρία τοῦ Πηλίου καὶ εἰς τὸν ἐγγύχωρον τύπον λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ Κυβέρνησις πρόκειται νὰ ἐπιτάξῃ 7990 στρέμματα γῆς μεταξὺ τῶν χωρίων Δράκειας καὶ Πορταριάς διὰ τὴν ἰδρύσιν Φθισιατρῶν ὑπὸ τῆς Ἀνωτάτου Εἰσπρατικῆς Συναγοῦ.

Ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀσυνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ διαφορά τῶν ἰδιωτικῶν κτημάτων τὰ ὅποια περιλαμβάνονται εἰς τὴν ἀπαλλοτριουμένην ἔκτασιν, οἱ κάτοικοι θὰ στερηθῶσιν καὶ ἔκτασιν δασῶν πρὸς ὑλοτομίαν.

Εὐτυχῶς ἡ Κυβέρνησις, προκειμένου περὶ ἔργου Πανελληνίου ὠφελείας δὲν δίδει προσοχὴν εἰς τὰς διαμαρτυρίας τινῶν καὶ τὸ σχέδιον ἐλπίζομεν νὰ ἐπιτύχῃ.

ὑπὸ τῆς Εἰσπρατικῆς θὰ ἰδρυθῶν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ἐδάφους Σανατόριον, θεραπευτήριον καὶ ἀναρρωτήριον θὰ εἶναι δὲ μὲ χαμηλὰς τιμὰς ὥστε καὶ οἱ πτωχοὶ νὰ δύνανται νὰ θεραπευθῶσιν εἰς αὐτὰ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐγκαταστάσεις αὐτὰς θὰ εἶναι ἐφάμιλλοι τῶν ἀρίστων Εὐρωπαϊκῶν τοιούτων.

Ἐὰν ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιον τοῦτο—καὶ εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ—θὰ ἀποβῇ πολὺ ὠφέλιμον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

—Ἡ μανία τῶν διαλέξεων κατέλαβε καὶ τὴν πόλιν μας. Ἐνῷ ἄλλοτε μόλις δύο ἢ τρεῖς διάλεξεις ἐγίνοντο καθ' ἕνα τὸ ἔτος τώρα γί-

νονται δύο καὶ τρεῖς κατὰ Κυριακὴν. Τὸ τοιοῦτον εἶναι πρωτοφανὲς διὰ τὴν πόλιν μας.

—Τὸ τμήμα τῆς ὁδοῦ Δημητριάδος, τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ Δημοτικοῦ θεάτρου καὶ τῆς συνοικίας Παλαιῶν ἡσφαλτοστρώθην. Ἐδῇ ἔργον θὰ ἦτο ἔάν καὶ διὰ τὸ ὑπόλοιπον ἐγένετο τὸ αὐτό.

X.

Αἴγιον

Οἱ ἐνταῦθα μαθηταὶ ἀμφοτέρων τῶν Γυμνασίων ἀπέστειλαν αἰτησὶν πρὸς τὸν Ἀξιότιμον κ.κ. Βουλευτὴν Αἰγυαλείας Δουκὸν Παρεκκλήριον ἵνα ἐνεργήσῃ παρὰ τοῖς ἀρμοδίοις ὅπως ἐπισκευασθῇ τὸ παλαιὸν γυμναστήριον καὶ γυμνάζωνται συστηματικῶς ὅσοι οἱ μαθηταί.

Ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἀποκτήσῃ καὶ τὸ Αἴγιον ὀλίγον ἀθλητισμόν.

Δὲν πέρασαν δύο μῆνες ἀπ' ὅτου τὸ ἡλεκτικὸν φῶς φωτίζει ἀπλῶς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεώς μας.

Αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν συρμάτων καὶ λαμπτήρων συνεχίζονται πυρετωδῶς εἰς ὅλας τὰς ἀποκέντρους συνοικίας.

Ὡσαύτως παρελήφθη καὶ μία πολὺ μεγάλη ἡλεκτρομηχανή, διότι ἡ ὑπάρχουσα δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὸν πλήρη φωτισμόν τῆς πόλεώς μας.

Ἀφίκετο ἐκ Πατρῶν ὁ θίασος ΣΥΡΑΚΟΥ ΚΟΛΥΒΑ. Ὁ ἐπισκοπὸς μας Τιμόθεος ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πόλιν μας, καὶ παρεκάλεσε τοὺς γυμνασιάρχας κ.κ. Φ. Μικαλόπουλον καὶ Δημ. Λέφαν ὡσαύτως τοὺς καθη-

γητὰς τῶν Ὁρησκηντικῶν. Εὐσέβ. οὐ Κηπουροὺς καὶ Ἀλέξανδρον Βασιλόπουλον ὅπως ἰδρύσων κατηχητικὸν τμήμα, ἔνθα θὰ ὁμιλῇ ἰδιαίτερος ὑπὲρ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητρίων ἐκάστην Πέμπτην.

Τ. Σ.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἡ θρυλικὴ καταστάσις πόλιν τῶν Ἰωαννίνων ἐώρτασε προχθὲς τὴν ἐνδεκάτην ἐπέτειον τῆς ἀπελευθερώσεώς της ἀπὸ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ.

Επὶ τῇ ἐπετείῳ ἐγένετο εἰς τὸν ἐνταῦθα μητροπολιτικὸν ναὸν δοξολογία χοροστατούντος τοῦ Σεβασμιωτάτου μητροπολίτου κ. Γερμανοῦ.

Παρέστησαν ὁ Γεν. Διοικητής, ὁ Σωματάρχης τοῦ Εἰς Σώματος Στρατοῦ κ. Μάρκου μετ' ὀλοκλήρου τοῦ σώματος τῶν ἀξιωματικῶν τῶν διαφόρων ὁπλῶν, οἱ Πρόξενοι τῶν ξένων κρατῶν ἐν ἐπισήμῳ στολῇ, τὸ δικαστικὸν Σώμα, οἱ διευθύνοντες τραπεζῶν, ἐφημερίδων ὁ κ. Δήμαρχος, ὅστις καὶ ἐξεφώνησε τὸν προσήκοντα λόγον τῆς ἡμέρας. μετὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, οἱ ἐπιθεωρηταὶ Μέσης καὶ Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσως μετὰ τοῦ διδασκαλικοῦ Σώματος καὶ τῶν Σχολείων καὶ ἐν γένει πασαὶ αἱ Πολιτικαὶ καὶ Στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ καὶ πλῆθος κόσμου. Τὴν ματὶ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως ἦτο παρατεταγμένον πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν ὡς καὶ τὸ σύστημα τῶν Προσκόπων, ἐντὸς τῆς αὐλῆς τῆς μητροπόλεως, μετὰ ἐπισημῶν τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Συστ. κ. Γ. Βαβαρέτον καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Β' ὁμάδος κ. Ζοῦμπον. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐγένετο δεξιῶσις ἐν τῷ Δημῳρχεῖο τῶν Ἐπισήμων ὑπὸ τοῦ

Δημάρχου καὶ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου.

Ἡ χοροσπερὶς τοῦ Λυκείου τῶν ἑλληνίδων εἰς τὴν αἴθουσαν, τὴν καλλιῶς διακοσμηθεῖσαν ἐκ τῶν προτέρων τοῦ καφενείου «Ὀλύμπια» ἐγένετο μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν, ὀφειλομένην εἰς τὰς προσπάθειας τῶν κυριῶν αἰτινῶν ἀπαρτίζουσιν αὐτό.

Ὁ Εὐρασιεχνικὸς θίασος τοῦ κ. Β. Κριθαρά τοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ μαθητῶν θὰ δώσῃ κατὰ αὐτὰς τὴν δευτέραν τοῦ θεατρικῆς παραστάσεως ἡμέραν «Ὅταν σπάσῃ τὰ δεσμά του» ἡ ἐπιτυχία τοῦ εἶνε ἐξησφαλισμένη ἐκ τῶν προτέρων.

Προχθὲς ἐκυκλοφόρησε τὸ 2ον τεύχος τοῦ προσκοπικοῦ, ἡθοπλαστικοῦ Περιόδικου «Ἀναγέννησις».

Ἐντὸς τῆς ἐκλεκτῆς ὁλῆς δημοσιεύει καὶ μίαν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. Λάμπρον, ἐργολήπτην τῶν ἀνασκευῶν τοῦ Ἀλῆ Πασσά. Ἡ ἀνώνυμος γράφει κυρία, ὑποδεικνύει ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτῇ τὰ μέρη καὶ τὰς κρύψεις ἐντὸς τῶν ὁποίων κρύπτονται καὶ θὰ κρύπτονται αἰωνίως ἐάν πράγματι ὑπάρχουν εἰς θησαυροὶ τοῦ Ἀλῆ Πασσά. Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς τὴν γράψω λέγει ἡ κυρία, τὴν προτροπὴν τοῦ πατρός μου, ὅστις ἐπαυλὴν ἡμέρας κατ' ἐναρ νὰ διατάττει νὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ σᾶς καὶ μόνον καὶ μετὰ τὴν εὐρεσὶν αὐτῶν νὰ προδῇτε εἰς δώδεκα ἐντολὰς ἡτο εἰς τὴν ἰδρύσιν Πανεπιστημίου εἰς Ἰωάννιναν, Πολυτεχνεῖον, Οἰκοτροφεῖον, κατασκευὴν ἀμαζιτῶν ὁδῶν ἀνασκευῶν εἰς τὴν Δωδώνην κλπ.

Τὰ μέρη τὰ ἐγνωρίζον ὁ παππὸς μου ὅστις ἦτο μουσικοσυνθέτης τοῦ Ἀλῆ Πασσά.

Ἀφοῦ ἐπὶ δέμητον ἔδωσε σειρὰν ἐκλεκτῶν παραστάσεων εἰς τὸ καφε-

νειον «Ολύμπια» ἀνεχώρησεν ἐντεύ-
θεν ὁ θίασος τοῦ Βεᾶκη Νέξερ Λούη
δι' Ἀθήνας.

Προχθὲς εἰς τὰ «Ολύμπια» ἐδόθη
ἀπὸ Ερασιτεχνικὸν ὅμιλον μαθητῶν.

Τὸ παρελθὲν σάββατον ἐδόθη εἰς
τὸ καφενεῖον «Ολύμπια» χοροεσπε-
ρίς ὑπὸ τῶν ἀναπήρων ἐφέδρων ἁ-
ξιώματικῶν τοῦ πολέμου πρὸς ὁκο-
νομικὴν ἐπίσχυσιν τοῦ ταμεῖου αὐτῶν.
Πολὺς κόσμος σινέρευσεν πρὸς βοή-
θειαν τοῦ εὐγενοῦς τούτου σκοποῦ.

ΧΑΛΚΙΣ

Τὸ ἐνταῦθα διοικ. συμβούλιον
τῆς Σιωνιστικῆς ἐνώσεως διοργανώ-
νει παράστασιν τῆς «Εστὴρ» τοῦ
Φακίνα ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Εβραϊκοῦ
Κεφαλαίου.

Τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἔργου ἀνέ-
λαβε ὁ ρέκτης κ. Χριστόφορος
Ψαλτῶφ ἀρχηγὸς καὶ ἰδρυτὴς τοῦ
ἐρασιτεχνικοῦ Συλλόγου,
θὰ δοθῇ ἐντόξῃ μνηστὴρ ἀπὸ νέους καὶ νέας
τῆς ἐνταῦθα Ἰσραηλιτικῆς παροικίας.
Τὴν Εσθὴρ θὰ ὑποδύῃ ἡ χαριτω-
μένη δις Ἀλεξάνδρα Εφραίμ Κοέν.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐτελέ-
σθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ δο-
ξολογία διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σ. Μη-
τροπολίτου μας κ. Γρηγορίου ὅστις
ὠμίλησε συγκινητικώτατα. Παρέ-
στησαν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι καὶ πλη-
θος κόσμου.

Ἐξακολουθοῦν αἱ ἐγγραφαὶ τοῦ
Ὁδείου μας. Μέχρι τῆς στιγμῆς ὑπέ-
γραψαν δηλώσεις ἄνω τῶν πενήτη ἐν
τα μαθητῶν.

Αἱ ἐργασίαι θ' ἀρχίσουν ἐν τῇ
οἰκίᾳ Κρίκου.

Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον ἀπετε-
λέσθη ἐκ τῶν κ. Κοτοπούλη διευθ.
ἔθν. Τραπεζ. Μάτσα δημοσιογράφου
Καλλιὰ Πρ. δημ. Συμβουλίου Β.

Μαλίου δικηγόρου πληρεξουσίου,
Παπαστρατῆ διευθ. ἐφ. Εὐδοία, καὶ
Σ. Φίφα ἱατροῦ, καὶ τῶν κυριῶν
κ. Α. Οἰκονόμου, Α. Ζήση Σ. Στε-
φανίδου καὶ Τούλαν Ν. Καλογερο-
πούλου καθηγητοῦ.

Γ. Ι. Φ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Πᾶνον Κατσιρδῆν Πάτραι. Ελά-
δεμεν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν, θὰ δημοσιευθῇ.

Κον Επαμ. Γεωργιάδην ἱατροῦ. Νέα
Ορσειὰς-Καστανιὰς Θράκη. Ελάδεμεν ἐ-
τησίαν συνδρομὴν σας, εὐχαριστοῦμεν ἁ-
ποστέλλομεν ἐπὶ συστάσει χρυσόδετον
τεύχος.

Κον Πέτρον Πολέαν Εμπορ. Σχ.
Κωνσταντινίδου Θεσσαλονίκην, Αποστέλ-
λομεν ἐπὶ συστάσει χρυσόδετον. Σὰς εὐ-
χαριστοῦμεν.

Κον Ἰωάννην Ἀμιέλ τηλεγραφειογράφον
μας ἐλήφθη ἡ συστημένη ἐπιστολή σας,
μὲ τὴν ἐσώκλειστον ἐπιταγήν τῶν 75 δρ.
Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ἡ ἀποστολή τοῦ ἐδῶ
μαδιαίου τεύχους ἤρχισεν ἡδὴ ἀπὸ τοῦ
58ου τεύχους 3 Φεβρουαρίου, ὅποτε ἄρ-
χετοὶ ἡ συνδρομή σας λήγουσα τὴν αὐ-
τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ 1925. Ἡντὰ τὰ
τεύχη μέχρι τοῦ 40οῦ τιμῶνται πρὸς δρ.
1.50 ἕκαστον.

Κον Β. Βασιλακάκη Χίου. Απεστείλα-
μεν τὰ τεύχη 48—52,

Κον Σπ. Στυρόπουλον Ἐάνθη· ἐλάδε-
μεν τὴν ἐπιστολήν σας μετὰ τοῦ ἀντιτί-
μοι τῶν 20 τευχῶν τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ
σὰς εὐχαριστοῦμεν ἀπεστείλαμεν τὰ ὑπο-
καθημερὸν ἐπὶ συστάσει.

Διὰ Θεραπείαν

Καταρράκτου, Στραβισμού (ἀλ-
λουθωρίας) Τραχωμάτων κ.τ.λ.
ὀφθαλμοῦμεν τὴν τελειάν Κλι-
νικὴν

κ. Σπύριδον Χαραμῆ
τ. ἱψηφτοῦ ὀφθαλμολόγου
27, Μεγάνδρου 27.

Τηλεφ. 654

ΕΝΑΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΟΥ 'ΘΗΣΑΥΡΟΥ'

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΟΛΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΑ ΚΕΡΔΗ 14,000,000

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» θὰ γίνουσι ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς Μαρ-
τίου, θέτει εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῶν κληρώσεων αὐτῶν κατὰ τὴν
θαυμάσιον συνδυασμὸν ὃν κατήρτι-
σε. Οἱ ἀναγνώσται αὐτοῦ ἁ-
νευ οὐδεμιᾶς δαπάνης αὐτῶν θὰ
μετάσχωσι τῶν κληρώσεων τοῦ
Αναγκαστικοῦ δανείου αἱ ὁποῖαι Μάρτιον ὡς ἑξῆς.

Κληρώσεις	Ιουνίου 1922	τῇ 5	Μαρτίου 1924
»	Σεπτ. 1922	τῇ 9	»
»	Δεκεμβρ. 1922	τῇ 11	»
»	Μαρτίου 1923	τῇ 15	»
»	Ιουνίου 1923	τῇ 17	»
»	Σεπτ. 1923	τῇ 20	»
»	Δεκεμ. 1923	τῇ 24	»

Καθ' ἑκάστην τῶν ἐπτὰ τούτων κληρώσεων αἱ λαχνοὶ ἔχουσιν ὡς ἑ-
ξῆς:

1 λαχνὸς X δρχ. 300.000 δρ. 300.000

2	λαχσοι	X	δρχ.	100.000	δρ.	200.000
4	λαχνοι	X	δρχ.	50.000	δρ.	200.000
20	λαχνοι	X	δρχ.	20.000	δρ.	400.000
40	λαχνοι	X	δρχ.	10.000	δρ.	400.000
50	λαχνοι	X	δρχ.	5.090	δρ.	250.000
50	λαχνοι	X	δρχ.	3.000	δρ.	150.000
100	λαχνοι	X	δρχ.	1.000	δρ.	100.000

267 λαχνοι εκάστης κληρώσεως 2 000.000

ήτοι εν συνόλω 1960 λαχνοι, εν συνόλω δρχ. 14.000.000

Ούτω λοιπὸν οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Θησαυροῦ» θὰ μετάρχωσι εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς κληρώσεις χωρὶς νὰ εἶνε μέτοχοι διὰ τοῦ ἐξῆς συνδυασμοῦ.

Ἡ Διεύθυνσις μας ἐπλήρωσε ἑκατὸν ὁμολογίας τοῦ ἀναγκαστικοῦ δανείου, τὰς τύχας τῶν ὁποίων διαθέτει ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Θησαυροῦ».

Αἱ ὁμολογίαι δηλαδὴ αὗται, κατατεθειμέναι ἤδη εἰς τὴν Τράπεζαν θὰ παραμείνουν καθ' ὅλον τὸν μῆνα Μάρτιον, οἱ δὲ ἀριθμοὶ αὐτῶν δημοσιεύονται εἰς τὸ σημερινόν ἐξώφυλλον.

Εάν τις τῶν ὁμολογιῶν τούτων κληρωθῇ εἰς τὸν πρῶτον ἢ ἄλλον λαχνὸν τὸ κέρδος δὲ διανεμηθῇ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Θησαυροῦ» κατὰ τὸν δυνατὸν ἀπλούστερον τρόπον. Εάν μὲν εἶναι μέγαλον τὸ ποσὸν θὰ διανεμηθῇ ἐξ ἴσου εἰς ὅλους, εάν εἶναι μικρὸν, διὰ κληρώσεως τῆς ὁποίας αἱ λεπτομέρειαι θὰ κανονισθῶσιν ἐγκαίρως.

Τίς ὅμως ἀγνοεῖ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς τύχης; Καὶ διατὶ δὲν θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ κληρωθῶσιν δύο καὶ τρεῖς ἢ καὶ περισσότεροι ἀριθμοὶ

εἰς τόσας κληρώσεις καὶ ν' ἀποτελεσθῇ ἀρκετάστρογγυλὸν ποσὸν ἐκ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν 14.000.000;

Ἡ συμμετοχὴ δι' ἑκατὸν ἀριθμῶν εἰς ἑπτὰ κληρώσεις παρέχει βεβαίως πιθανότητος πολὺ περισσοτέρας τῶν συνήθων ὅς διατρέφει τίς ἔχων μίαν μόνην ὁμολογίαν καὶ ὅμως ἐλπίζων πάντοτε καὶ ὀνειρευόμενος ἢ καὶ σχεδιάζων περὶ τῆς διαθέσεως τῶν ἐνδεχομένων κερδῶν.

Δὲν θέλομαι βεβαίως νὰ δημιουργήσωμεν φαντασιοπλήκτους τοὺς ἀναγνώστας καὶ νὰ τοὺς ἐμβάλωμεν εἰς σκέψεις τοῦ πῶς θὰ διαθέσωσι τὰ 14.000.000.

Πάντως ὅμως θέλομεν νὰ κινήσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τὸ ἐπιτυχάνομεν διὰ τοῦ διατυπωθέντος συνδυασμοῦ.

Συνιστῶμεν μόνον εἰς πάντας νὰ φυλάττωσι τὰ τεύχη των διότι ἐκ τῆς παρουσιάσεως αὐτῶν ἐν καιρῷ θὰ λάβωσι τὸ ἀναλογοῦν μερίδιον καὶ τῶν κερδῶν.

Ἡ Διεύθυνσις ἐπιφυλάσσει εἰς ἐαυτὴν τὸ δικαίωμα ν' ἀλλάξῃ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μετοχῶν δι' ἑκάστην κλήρωσιν εάν νομίσῃ τοῦτο συντελεστικὸν ὑπὲρ τῶν ἀναγνωστῶν.

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μὴν ἀμελήτε ν' ἀγοράζετε καθ' ἑβδομάδα τὸ τεύχος τοῦ
«Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ κιδσκια καὶ τὰ
υποπρακτορεῖα.

«Θησαυρός» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ δι-
δακτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς κάθε Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ὅλην
καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείστας
ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστή-
μας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

ἔχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίας τακτικῶς καθ' ἑ-
βδομάδα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ ὅλην τὴν κο-
ινωνικὴν καὶ κοινοτικὴν κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Ο «Θησαυρός» ἔνεκα τῆς ἐπωφελοῦς καὶ τερπνῆς ὁλῆς
τοῦ συνιστάται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοὺς
μαθητὰς καὶ μαθητρίδας.

Ο «Θησαυρός» παρακολουθεῖ τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν εἶ-
ναι τὸ ἀγαπητόν περιοδικόν τοῦ στρατοῦ, χιλιάδες δὲ τευχῶν
ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ Νοσοκομεῖα προσφερό-
μενα ὑπὸ διαφόρων γενναιοδῶρων πολιτῶν διὰ τὴν ψυχγωγίαν
τοῦ στρατιώτου, εἴτε ἀφισρούμενα εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ στρα-
τιώτου δι' ἧς ἀποστέλλονται εἰς ἀπ' εὐθείας.

Ο «Θησαυρός» εἶναι τὸ ἀγαπητότερον περιοδικόν εἰς τὰς
οἰκας γενεῖ· πάσης τάξεως.

